

---

shrImadbhAgavataM chaturthaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - चतुर्थस्कन्धः

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatam - 04 - chaturthaskandhaH

File name : bhagpur-04.itx

Category : purana, shrimadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

May 15, 2025

sanskritdocuments.org

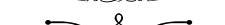

---

shrImadbhAgavataM chaturthaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - चतुर्थस्कन्धः

श्रीमद्भागवतं - यतुर्थस्कन्धः

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्थस्कन्धः ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः - १ ॥

मैत्रेय उवाच

मनोस्तु शतरूपायां तिस्रः कन्याश्च जज्ञिरे ।

आकूर्तिर्देवदूतिश्च प्रसूतिरिति विश्रुताः ॥ १ ॥

आकूर्तिं रुचये प्रादादपि भ्रातृमतीं नृपः ।

पुत्रिकाधर्ममाश्रित्य शतरूपानुमोदितः ॥ २ ॥

प्रजापतिः स भगवान् रुचिस्तस्यामञ्जुजन्तु ।

मिथुनं ब्रह्मवर्चस्वी परमेष्ठा समाधिना ॥ ३ ॥

यस्तयोः पुरुषः साक्षाद्विषणुर्गुणैस्त्ववृषधृक् ।

या स्त्री सा दक्षिणा भूतेरेशभूतानपायिनी ॥ ४ ॥

आनिन्द्ये स्वगृहं पुत्र्याः पुत्रं विततरोचिषम् ।

स्वायम्भुवो मुदा युक्तो रुचिर्जग्राह दक्षिणाम् ॥ ५ ॥

तां कामयानां भगवानुवाह यजुषां पतिः ।

तुष्टायां तोषमापन्नोऽजन्यद्वाहशात्मजन् ॥ ६ ॥

तोषः प्रतोषः सन्तोषो भद्रः शान्तिरिऽस्पतिः ।

धूमः कविर्विभुः स्वहः सुदेवो रोचनो द्विषट् ॥ ७ ॥

तुषिता नाम ते देवा आसन् स्वायम्भुवान्तरे ।

मरीचिमिश्रा ऋषयो यज्ञः सुरगणेश्वरः ॥ ८ ॥

प्रियप्रतोत्तानपादौ मनुपुत्रौ मडौजसौ ।
 तत्पुत्रपौत्रनमृषामनुवृत्तं तदन्तरम् ॥ ८ ॥
 देवदुतिमदात्तात कर्दमायात्मजां मनुः ।
 तत्सम्बन्धि श्रुतप्रायं भवता गदतो मम ॥ १० ॥
 दक्षाय ब्रह्मपुत्राय प्रसूतिं भगवान् मनुः ।
 प्रायश्चयत्कृतः सर्गस्त्रिलोक्यां विततो मडान् ॥ ११ ॥
 याः कर्दमसुताः प्रोक्ता नव ब्रह्मर्षिपत्नयः ।
 तासां प्रसूतिप्रसवं प्रोच्यमानं निबोध मे ॥ १२ ॥
 पत्नी मरीचेस्तु कला सुषुवे कर्दमात्मजा ।
 कश्यपं पूर्णिमानं य ययोरापूरितं जगत् ॥ १३ ॥
 पूर्णिमासूत विरजं विश्वगं य परन्तप ।
 देवकुल्यां उरेः पादशौच्याद्याभूत्सर्षिदिवः ॥ १४ ॥
 अत्रेः पत्न्यनसूया त्रीञ्जज्ञे सुयशसः सुतान् ।
 दत्तं दूर्वाससं सोममात्मेशब्रह्मसम्भवान् ॥ १५ ॥
 विदुर उवाच
 अत्रेर्गृहे सुरश्रेष्ठाः स्थित्युत्पत्त्यन्तलेतवः ।
 किञ्चिच्छिकीर्षवो जाता अतदाप्याडि मे गुरो ॥ १६ ॥
 मैत्रेय उवाच
 ब्रह्मणा नोदितः सृष्टावत्रिर्ब्रह्मविदां वरः ।
 सड पत्या ययावृक्षं कुलाद्रिं तपसि स्थितः ॥ १७ ॥
 तस्मिन् प्रसूनस्तबकपलाशाशोककानने ।
 वार्षिः स्रवद्भिरद्भुष्टे निर्विन्ध्यायाः समन्ततः ॥ १८ ॥
 प्राणायामेन संयम्य मनो वर्षशतं मुनिः ।
 अतिष्ठदेकपादेन निर्द्ध्वोऽनिलभोजनः ॥ १९ ॥
 शरणं तं प्रपद्येडं य एव जगदीश्वरः ।
 प्रजामात्मसमां मख्यं प्रयश्चत्विति चिन्तयन् ॥ २० ॥
 तप्यमानं त्रिभुवनं प्राणायामैधसाग्निना ।
 निर्गतेन मुनेर्मूर्ध्निः समीक्ष्य प्रभवस्त्रयः ॥ २१ ॥

अप्सरोमुनिगन्धर्वसिद्धविधाधरोरगैः ।
 वितायमानयशसस्तदाश्रमपदं ययुः ॥ २२ ॥
 तत्प्रादुर्भावसंयोगविद्योतितमना मुनिः ।
 उत्तिष्ठन्नेकपादेन ददर्श विबुधर्षभान् ॥ २३ ॥
 प्राणम्य दण्डवद्भूमावुपतस्थेऽर्द्धाञ्जलिः ।
 वृषडंससुपार्श्वान् स्वैः स्वैश्चिह्नैश्च चिह्नितान् ॥ २४ ॥
 कृपावलोकनेन ङसद्गदनेनोपलम्बितान् ।
 तद्रोयिषा प्रतिष्ठते निमील्य मुनिरक्षिणी ॥ २५ ॥
 येतस्तत्प्रवाणं युञ्जन्नस्तावीत्संलताञ्जलिः ।
 श्वक्षयाया सूक्तया वाया सर्वलोकगरीयसः ॥ २६ ॥
 अत्रिरुवाच
 विश्वोद्भवस्थितिलयेषु विभज्यमानै-
 र्मायागुणैरनुयुगं विगृहीतदृढाः ।
 ते ब्रह्मविष्णुगिरिशाः प्राणतोऽस्म्यहं वः
 तेभ्यः क एव भवतां म षडोपलूतः ॥ २७ ॥
 अेको मयेह भगवान् विविधप्रधानै-
 श्चिन्तीकृतः प्रजननाय कथं नु यूयम् ।
 अत्रागतास्तनुभृतां मनसोऽपि दूराद्-
 भ्रूत प्रसीदत मडानिह विस्मयो मे ॥ २८ ॥
 मैत्रेय उवाच
 षति तस्य वयः श्रुत्वा त्रयस्ते विबुधर्षभाः ।
 प्रत्याहुः श्वक्षयाया वाया प्रहस्य तमृषिं प्रभो ॥ २९ ॥
 देवा ऋचुः
 यथा कृतस्ते सङ्कुलो भाव्यं तेनैव नान्यथा ।
 सत्सङ्कुलस्य ते ब्रह्मन् यद्वै ध्यायति ते वयम् ॥ ३० ॥
 अथास्मदंशभूतास्ते आत्मजा लोकविश्रुताः ।
 भवितारोऽङ्ग भद्रं ते विस्रप्यन्ति य ते यशः ॥ ३१ ॥
 अेवं कामवरं दत्त्वा प्रतिजग्मुः सुरेश्वराः ।
 सभाजितास्तयोः सम्यग्दम्पत्योर्भिषतोस्ततः ॥ ३२ ॥

सोमोऽभूद्ब्रह्मणोऽशेन दत्तो विष्णोस्तु योगवित् ।
 दुर्वासाः शङ्करस्यांशो निबोधोऽगिरसः प्रजाः ॥ ३३ ॥
 श्रद्धा त्वङ्गिरसः पत्नी यतस्रोऽसूत कन्यकाः ।
 सिनीवाली कुलू राका चतुर्थ्यनुमतिस्तथा ॥ ३४ ॥
 तत्पुत्रावपरावास्तां भ्यातौ स्वारोचिषेऽन्तरे ।
 उतथ्यो भगवान् साक्षाद्ब्रह्मिष्ठश्च भृङ्गस्पतिः ॥ ३५ ॥
 पुलस्त्योऽजन्मयत्पत्न्यामगस्त्यं च उविर्भुवि ।
 सोऽन्यजन्मनि दृष्ट्वाग्निर्विश्रवाश्च मडातपाः ॥ ३६ ॥
 तस्य यक्षपतिर्देवः कुबेरस्त्विऽविडा सुतः ।
 रावाणः कुम्भकर्णश्च तथान्यस्यां विभीषणः ॥ ३७ ॥
 पुलङ्गस्य गतिर्भार्या त्रीनसूत सती सुतान् ।
 कर्मश्रेष्ठ वरीयांसं सखिषुं च मडामते ॥ ३८ ॥
 इतोरपि क्रिया भार्या वाल्मिल्यानसूयत ।
 ऋषीन् षष्टिसहस्राणि ज्वलतो ब्रह्मतेजसा ॥ ३९ ॥
 उर्जायां जज्ञिरे पुत्रा वसिष्ठस्य परन्तप ।
 चित्रकेतुप्रधानास्ते सप्त ब्रह्मर्षयोऽमलाः ॥ ४० ॥
 चित्रकेतुः सुरोचिश्च विरजा मित्र एव च ।
 उल्बणो वसुभृधानो धुमान् शक्याद्योऽपरे ॥ ४१ ॥
 चित्तिस्त्वथर्षणः पत्नी लेभे पुत्रं धृतप्रतम् ।
 दध्यञ्चमश्चशिरसं भृगोर्वंशं निबोध मे ॥ ४२ ॥
 भृगुः भ्यात्यां मडाभागः पत्न्यां पुत्रानञ्जुजन्त् ।
 धातारं च विधातारं श्रियं च भगवत्पराम् ॥ ४३ ॥
 आचर्ति नियतिं यैव सुते मेरुस्तथोरदात् ।
 ताभ्यां तथोरभवतां मृकण्डः प्राण एव च ॥ ४४ ॥
 मार्कण्डेयो मृकण्डस्य प्राणाद्वेदशिरा मुनिः ।
 कविश्च भार्गवो यस्य भगवानुशना सुतः ॥ ४५ ॥
 त एते मुनयः क्षत्तर्वाकान् सर्गेरभावयन् ।

अेष कर्मदौष्ठित्रसन्तानः कथितस्तव ।
 शृण्वतः श्रद्धानस्य सधः पापहरः परः ॥ ४६ ॥
 प्रसूतिं मानवीं दक्ष उपयेमे ह्यजात्मजः ।
 तस्यां ससर्ज द्रुडितृः षोडशामललयनाः ॥ ४७ ॥
 त्रयोदशादाह्यर्माय तथैकामग्रये विभुः ।
 पितृभ्य अंकां युक्तेभ्यो भवायैकां भवच्छिष्टे ॥ ४८ ॥
 श्रद्धा मैत्री दया शान्तिस्तुष्टिः पुष्टिः क्षियोन्नतिः ।
 बुद्धिर्मेधा तितिक्षा ह्रीर्मूर्तिर्धर्मस्य पत्नयः ॥ ४९ ॥
 श्रद्धासूत शुभं मैत्री प्रसादमभयं दया ।
 शान्तिः सुभं मुदं तुष्टिः स्मयं पुष्टिरसूयत ॥ ५० ॥
 योगं क्षियोन्नतिर्धर्मार्थं बुद्धिरसूयत ।
 मेधा स्मृतिं तितिक्षा तु क्षेमं ह्रीः प्रश्रयं सूतम् ॥ ५१ ॥
 मूर्तिः सर्वगुणोत्पत्तिर्नरनारायणवृषी ॥ ५२ ॥
 यथोर्जन्मन्यदो विश्वमभ्यनन्दत्सुनिर्वृतम् ।
 मनांसि ककुभो वाताः प्रसेदुः सरितोऽद्रयः ॥ ५३ ॥
 द्रिव्यवाधन्त तूर्थाणि पेतुः कुसुमवृष्टयः ।
 मुनयस्तुष्टुष्टुस्तुष्टा जगुर्गन्धर्वकिन्नराः ॥ ५४ ॥
 नृत्यन्ति स्म स्त्रियो देव्य आसीत्परममङ्गलम् ।
 देवा ब्रह्मादयः सर्वे उपतस्थुरभिष्टवैः ॥ ५५ ॥
 देवा विशुः
 यो मायया विरचितं निजयाऽऽत्मनीदं
 भे रूपाभेदमिव तत्प्रतिचक्षणाया ।
 अतेन धर्मसदने ऋषिमूर्तिनाथ
 प्रादुश्चकार पुरुषाय नमः परस्मै ॥ ५६ ॥
 सोऽयं स्थितिव्यतिकरोपशमाय सृष्टान्
 सत्त्वेन नः सुरगणाननुमेयतत्त्वः ।
 दृश्याददृश्रकरुणेन विलोकनेन
 यच्छ्रीनिकेतममलं क्षिपतारविन्दम् ॥ ५७ ॥

अेवं सुरगणैस्तात भगवन्तावलिष्टुतौ ।
 लब्धावलोकैर्यथतुरर्थितौ गन्धमादनम् ॥ ५८ ॥
 ताविमौ वै भगवतो उरेश्चाविडागतौ ।
 भारव्ययाय य भुवः कृषणौ यदुक्कुडुद्धौ ॥ ५९ ॥
 स्वाडाभिमानिनश्चाग्नेरात्मजंस्त्रीनञ्जुजन्तु ।
 पावकं पवमानं य शुचिं य हुतभोजनम् ॥ ६० ॥
 तेभ्योऽग्रयः समभवन् यत्वारिंशश्च पञ्च य ।
 त अेवैकीनपञ्चाशत्साकं पितृपितामहैः ॥ ६१ ॥
 वैतानिके कर्मणि यन्नामभिर्भ्रमवादिभिः ।
 आग्नेय्यं षष्टयो यज्ञे निष्ठयन्तेऽग्रयस्तु ते ॥ ६२ ॥
 अग्निष्वात्ता भार्षधः सौम्याः पितर आज्यपाः ।
 साग्रयोऽनग्रयस्तेषां पत्नी दाक्षायणी स्वधा ॥ ६३ ॥
 तेभ्यो दधार कन्ये द्वे वयुनां धारिणीं स्वधा ।
 उभे ते भ्रमवादिभ्यौ ज्ञानविज्ञानपारगे ॥ ६४ ॥
 भवस्य पत्नी तु सती भवं देवमनुव्रता ।
 आत्मनः सदृशं पुत्रं न लेभे गुणशीलतः ॥ ६५ ॥
 पितर्यप्रतिरूपे स्वे भवायानागसे रुषा ।
 अप्रौढैवात्मनाऽऽत्मानमजडाधोगसंयुता ॥ ६६ ॥
 इति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 चतुर्थस्कन्धे विदुरमैत्रेयसंवादे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः - २ ॥

विदुर उवाच
 भवे शीलवतां श्रेष्ठे दक्षो दृडित्वत्सलः ।
 विद्वेषमकरोत्स्मादनादृत्यात्मजं सतीम् ॥ १ ॥

कस्तं यथायत्नं निर्वैरं शान्तविग्रहम् ।
 आत्मारामं कथं द्वेष्टि जगती दैवतं महत् ॥ २ ॥
 अतदाप्यालि मे भ्रमन् जामातुः शशुरस्य य ।
 विद्वेषस्तु यतः प्राणांस्तत्यजे द्युस्त्यजान् सती ॥ ३ ॥
 मैत्रेय उवाच
 पुरा विश्वसृजं सत्रे समेताः परमर्षयः ।
 तथामरगणाः सर्वे सानुगा मुनयोऽग्रयः ॥ ४ ॥
 तत्र प्रविष्टमृषयो दृष्ट्वार्कमिव रोचिषा ।
 भ्राजमानं वितिमिरं कुर्वन्तं तन्महत्सदः ॥ ५ ॥
 उदतिष्ठन्सदस्यास्ते स्वधिष्येभ्यः सडाग्रयः ।
 ऋते विरिञ्चं शर्वं य तद्भासाक्षिभयेतसः ॥ ६ ॥
 सदसस्पतिभिर्दक्षो भगवान् साधु सद्भुतः ।
 अजं लोकगुरुं नत्वा निषसाद तदाज्ञया ॥ ७ ॥
 प्राङ्निषण्णं मृदं दृष्ट्वा नामृष्यत्तदनादृतः ।
 उवाच वामं यक्षुर्भ्यामभिवीक्ष्य दहन्निव ॥ ८ ॥
 श्रूयतां भ्रमन्मृषयो मे सड देवाः सडाग्रयः ।
 साधूनां भ्रुवतो वृत्तं नाज्ञानान्न य मत्सरात् ॥ ९ ॥
 अयं तु लोकपालानां यशोघ्नो निरपत्रपः ।
 सद्भिरायरितः पन्था येन स्तब्धेन दूषितः ॥ १० ॥
 अेष मे शिष्यतां प्राप्तो यन्मे दृढितुरग्रीत् ।
 पाणिं विप्राग्निमुभतः सावित्र्या षव साधुवत् ॥ ११ ॥
 गृहीत्वा मृगशावाक्ष्याः पाणिं मर्कटलोचनः ।
 प्रत्युत्थानाभिवदाढे वायाप्यकृत नोचितम् ॥ १२ ॥
 लुप्तक्रियायाशुचये मानिने भिन्नसेतवे ।
 अनिच्छन्नध्यदां भालां शूद्रायेवोशतीं गिरम् ॥ १३ ॥
 प्रेतावासेषु धोरेषु प्रेतैर्भूतगणैर्वृतः ।
 अटत्युन्मत्तवन्नग्नो व्युमकेशो ढसन् रुदन् ॥ १४ ॥

शिताभस्मकृतस्नानः प्रेतसङ्गस्थिभूषणः ।
शिवापदेशो ऽप्यशिवो भक्तो भक्तजनप्रियः ।
पतिः प्रमथभूतानां तमोमात्रात्मकात्मनाम् ॥ १५ ॥

तस्मा उन्मादनाथाय नष्टशौचाय दुर्दृष्टे ।
दत्ता भत मया साध्वी योदिते परमेष्ठिना ॥ १६ ॥

मैत्रेय उवाच
विनिन्दैवं स गिरिशभप्रतीपमवस्थितम् ।
दक्षोऽथाप उपस्पृश्य क्रुद्धः शम्भुं प्रयत्नमे ॥ १७ ॥

अयं तु देवयजनं छन्दोपेन्द्रादिभिर्भवः ।
सह भागं न लभतां देवैर्वैवणाश्रमः ॥ १८ ॥

निषिध्यमानः स सदस्यमुष्यै-
र्दक्षो गिरित्राय विसृज्य शापम् ।
तस्माद्धिनिष्कम्य विवृद्धमन्यु-
र्जगामकौरव्य निजं निकेतनम् ॥ १९ ॥

विज्ञाय शापं गिरिशानुगाग्रणीः
नन्दीश्वरो रोषकषायदूषितः ।
दक्षाय शापं विससर्ज दारुणं
ये यावमोदंस्तदवाय्यतां द्विजः ॥ २० ॥

य एतन्मर्त्यमुद्दिश्य भगवत्यप्रतिद्रुहि ।
द्रुष्यत्यज्ञः पृथग्दृष्टिस्तत्त्वतो विमुषो भवेत् ॥ २१ ॥

गृहेषु कूटधर्मेषु सक्तो ग्राम्यसुभेच्छया ।
कर्मतन्त्रं वितनुते वेदवाद्यविपन्नधीः ॥ २२ ॥

बुद्ध्या पराभिध्यायिन्या विस्मृतात्मगतिः पशुः ।
स्त्रीकामः सोऽस्त्वतितरां दक्षो अस्तमुषोऽचिरात् ॥ २३ ॥

विद्याबुद्धिरविद्यायां कर्ममथ्यामसौ जडः ।
संसरन्तिवह ये यामुमनु शर्वावमानिनम् ॥ २४ ॥

गिरः श्रुतायाः पुष्पिण्या मधुगन्धेन भूरिणा ।
मग्ना योन्मथितात्मानः सम्मुष्यन्तु हरद्विषः ॥ २५ ॥

सर्वभक्षा द्विजा वृत्तै धृतविधा तपोप्रताः ।
 वित्तदोलेन्द्रियारामा यायका विचरन्त्विड ॥ २६ ॥
 तस्यैवं ददतः शापं श्रुत्वा द्विजकुलाय वै ।
 भृगुः प्रत्यसृजच्छापं ब्रह्मदण्डं दुरत्ययम् ॥ २७ ॥
 भवप्रतधरा ये य ये य तान् समनुप्रताः
 पाप्मण्डिनस्ते भवन्तु सस्थास्त्रपरिपन्थिनः ॥ २८ ॥
 नष्टशौचा मूढधियो जटाभस्मास्थिधारिणः ।
 विशन्तु शिवदीक्षायां यत्र दैवं सुरासवम् ॥ २९ ॥
 ब्रह्म य ब्राह्मणान्शैव यद्वयं परिनिन्दथ ।
 सेतुं विधारणं पुंसामतः पाप्मण्डमाश्रिताः ॥ ३० ॥
 अेष ओव छि लोडानां शिवः पन्थाः सनातनः ।
 यं पूर्वं यानुसन्तस्थुर्यत्प्रमाणं जनार्दनः ॥ ३१ ॥
 तद्ब्रह्म परमं शुद्धं सतां वर्त्म सनातनम् ।
 विगर्ह्य यात पाप्मण्डं दैवं वो यत्र भूतराट् ॥ ३२ ॥
 मैत्रेय उवाच
 तस्यैवं वदतः शापं भृगोः स भगवान् भवः ।
 निश्चकाम ततः किञ्चिद्विमना एव सानुगः ॥ ३३ ॥
 तेऽपि विश्वसृजः सत्रं सडस्रपरिवत्सरान् ।
 संविधाय मडेष्वास यत्रेज्य ऋषभो हरिः ॥ ३४ ॥
 आप्नुत्यावभृथं यत्र गङ्गा यमुनयान्विता ।
 विरजेनात्मना सर्वे स्वं स्वं धाम ययुस्ततः ॥ ३५ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे दक्षशापो नाम द्वितीयोध्यायः ॥ २ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः - ३ ॥

मैत्रेय उवाच

सदा विद्विषतोरेवं कालो वै ध्रियमाणयोः ।
 जामातुः श्वशुरस्यापि सुमहानतिचक्रे ॥ १ ॥
 यदाभिषिक्तो दक्षस्तु ब्रह्मणो परमेष्ठिना ।
 प्रजापतीनां सर्वेषामाधिपत्ये स्मयोऽभवत् ॥ २ ॥
 षड्धा स वाजपेयेन ब्रह्मिष्ठानभिभूय य ।
 बृहस्पतिसवं नाम समारेभे कृतूतमम् ॥ ३ ॥
 तस्मिन् ब्रह्मर्षयः सर्वे देवर्षिपितृदेवताः ।
 आसन् कृतस्वस्त्ययनास्तत्पत्न्यश्च सभर्तृकाः ॥ ४ ॥
 तदुपश्रुत्य नभसि भेयराणां प्रजल्पताम् ।
 सती दाक्षायणी देवी पितुर्यज्ञमढोत्सवम् ॥ ५ ॥
 प्रजन्तीः सर्वतो दिग्भ्य उपदेववरस्त्रियः ।
 विमानयानाः सप्रेषा निष्कण्ठीः सुवाससः ॥ ६ ॥
 दृष्ट्वा स्वनिलयाभ्याशे लोलाक्षीर्भृष्टकुण्डलाः ।
 पतिं भूतपतिं देवमौत्सुक्यादभ्यभाषत ॥ ७ ॥

सत्युवाच

प्रजापतेस्ते श्वशुरस्य साम्प्रतं
 निर्यापितो यज्ञमढोत्सवः किल ।
 वयं य तत्राभिसराम वाम ते
 यद्यर्थितामी विबुधा प्रजन्ते हि ॥ ८ ॥
 तस्मिन् भगिन्यो मम भर्तृभिः स्वकै-
 र्भ्रुवं गमिष्यन्ति सुदुर्दिदृक्षवः ।
 अहं य तस्मिन् भवतामिदामये
 सडोपनीतं परिभर्द्धमर्द्धितुम् ॥ ९ ॥
 तत्र स्वसूर्मे ननु भर्तृसम्मिता
 मातृष्वसृः क्लिन्नधियं य मातरम् ।
 द्रक्ष्ये चिरोत्कण्ठमना मडर्षिभि-
 रन्नीयमानं य मृडाध्वरध्वजम् ॥ १० ॥

त्वय्येतदाश्चर्यमजात्ममायया
विनिर्मितं भाति गुणत्रयात्मकम् ।
तथाप्यलं योषिदतत्त्वविश्व्य ते
दीना द्दिदृक्षे भव मे भवक्षितिम् ॥ ११ ॥

पश्य प्रयान्तीरभवान्ययोषितो-
ऽप्यलङ्कृताः कान्तसभा वरुथशः ।
यासां प्रजदृग्भिः शितिकण्ठमण्डितं
नभो विमानैः कलङ्कसपाण्डुभिः ॥ १२ ॥

कथं सुतायाः पितृगेडकौतुकं
निशम्य देहः सुरवर्यं नेदुगते ।
अनालुता अप्यभियन्ति सौलुढं
भर्तुर्गुरोर्देहकृतश्च केतनम् ॥ १३ ॥

तन्मे प्रसीदेदममर्त्यवाञ्छितं
कर्तुं भवान् कारुणिको अतार्डति ।
त्वयाऽऽत्मनोऽर्धेऽहमदभयक्षुषा
निरूपिता मानुगुडाण यायितः ॥ १४ ॥

ऋषिरुवाच
अेवं गिरित्रः प्रिययाभिभाषितः
प्रत्यभ्यधत्त प्रहसन् सुलुत्प्रियः ।
संस्मारितो मर्मभिदः कुवागिषून्
यानाह को विश्वसृञ्ज समक्षतः ॥ १५ ॥

श्रीभगवानुवाच
त्वयोदितं शोभनमेव शोभने
अनालुता अप्यभियन्ति बन्धुषु ।
ते यधनुत्पादितदोषदृष्टयो
अलीयसानात्म्यमदेन मन्युना ॥ १६ ॥

विधातपोवित्तवपुर्वयःकुलैः
सतां गुणैः षड्भिरसत्तमेतरैः ।
स्मृतौ उतायां भृतमानदुर्दृशः

स्तब्धा न पश्यन्ति छि धाम भूयसाम् ॥ १७ ॥

नैतादृशानां स्वजनव्यपेक्षया
गुडान् प्रतीयादनवस्थितात्मनाम् ।
येऽव्यागतान् वक्त्रधियाभियक्षते
आरोपितभ्रूमिर्मर्षाक्षिभिः ॥ १८ ॥

तथारिभिर्न व्यथते शिवीमुषैः
शेतेऽर्दिताऽङ्गो वृद्धयेन दूयता ।
स्वानां यथा वक्त्रधियां दुरुज्जिभि-
र्दिवानिशं तप्यति मर्मताडितः ॥ १९ ॥

व्यक्तं त्वमुत्कृष्टगतेः प्रजापतेः
प्रियाऽऽत्मजानामसि सुभु सम्मता ।
अथापि मानं न पितुः प्रपत्स्यसे
मदाश्रयात्कः परितप्यते यतः ॥ २० ॥

पापश्रमानेन वृदाऽऽतुरेन्द्रियः
समृद्धिभिः पूरुषबुद्धिसाक्षिणाम् ।
अकल्प्य ऐषामधिरौद्रमञ्जसा
पदं परं द्वेष्टि यथासुरा हरिम् ॥ २१ ॥

प्रत्युद्गमप्रश्रयणाभिवानं
विधीयते साधु मिथः सुमध्यमे ।
प्राज्ञैः परस्मै पुरुषाय येतसा
गुडाशयायैव न देहमानिने ॥ २२ ॥

सत्त्वं विशुद्धं वसुदेवशब्दितं
यदीयते तत्र पुमानपावृतः ।
सत्त्वे च तस्मिन् भगवान् वासुदेवो
व्यधोक्षजो मे नमसा विधीयते ॥ २३ ॥

तत्ते निरीक्ष्यो न पितापि देहकृ-
द्दक्षो मम द्विट् तदनुव्रताश्च ये ।
यो विश्वसृज्यज्ञगतं वरोरु मा-
मनागसं दूर्वयसाकरोत्तिरः ॥ २४ ॥

यद्वि ब्रजिष्यस्यतिहाय मद्रथो
 भद्रं भवत्या न ततो भविष्यति ।
 सम्भावितस्य स्वजनात्पराभवो
 यदा स सद्यो मरणाय कल्पते ॥ २५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
 यतुर्थस्कन्धे सतीरुद्रसंवादे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्थोऽध्यायः - ४ ॥

मैत्रेय उवाच
 अेतावदुक्त्वा विरराम शङ्करः
 पत्न्यङ्गनाशं ल्युभयत्र यिन्तयन् ।
 सुष्टुद्विदृक्षुः परिशङ्किता भवा-
 न्निष्कामती निर्विशती द्विधाऽऽस सा ॥ १ ॥

सुष्टुद्विदृक्षाप्रतिघातदुर्भनाः
 स्नेहाद्गुदत्यश्रुकलातिविह्वला ।
 भवं भवान्यप्रतिपूरुषं रुषा
 प्रधक्ष्यतीवैक्षत जातवेपथुः ॥ २ ॥

ततो विनिःश्वस्य सती विहाय तं
 शोकेन रोषेण च द्यूयता लृटा ।
 पित्रोरगात्स्त्रैणविमूढधीर्गुल्गन्
 प्रेमशाऽऽत्मनो योऽर्धमदात्सतां प्रियः ॥ ३ ॥

तामन्वगच्छन्दुतविङ्गमां सती-
 मेकां त्रिनेत्रानुचराः सलस्रशः ।
 सपार्षदयक्षा मणिमन्मदादयः
 पुरो वृषेन्द्रास्तरसा गतव्यथाः ॥ ४ ॥
 तां सारिकाकन्दुकदर्पणाम्बुज-

श्वेतातपत्रव्यजनस्रगादिभिः ।
गीतायनैर्दुन्दुभिश्चङ्खवेणुभि-
वृषिन्द्रमारोप्य विटङ्किता ययुः ॥ ५ ॥

आभ्रज्जघोषोर्जितयज्ञवैशसं
विप्रर्षिजुष्टं विबुधैश्च सर्वशः ।
मृद्गर्वयःकाञ्चनदर्भयर्मभि-
र्निसृष्टभाण्डं यजनं समाविशत् ॥ ६ ॥

तामागतां तत्र न कश्चनाद्रिय-
द्विमानितां यज्ञकृतो भयाज्जनः ।
ऋते स्वसृर्वे जनीनीं य सादराः
प्रेमाश्रुकण्ठयः परिष्वस्वजुर्मुदा ॥ ७ ॥

सौर्दर्यसम्प्रश्नसमर्थवार्तया
मात्रा य मातृष्वसृभिश्च सादरम् ।
दत्तां सपर्यां वरमासनं य सा
नादत्त पित्राऽप्रतिनन्दिता सती ॥ ८ ॥

अरुद्रभागं तमवेक्ष्य याध्वरं
पित्रा य देवे कृतलेलनं विभौ ।
अनादृता यज्ञसदस्यधीश्वरी
युकोप लोकांनिव धक्ष्यती रुषा ॥ ९ ॥

जगर्द्धं सामर्षविपन्नया गिरा
शिवद्विषं धूमपथश्रमस्मयम् ।
स्वतेजसा भूतगणान् समुत्थितान्
निगृह्य देवी जगतोऽभिशाण्णवतः ॥ १० ॥

देव्युवाच
न यस्य लोकेऽस्त्यतिशायनः प्रियः
तथाप्रियो देहभृतां प्रियात्मनः ।
तस्मिन् समस्तात्मनि मुक्तवैरके
ऋते भवन्तं कतमः प्रतीपयेत् ॥ ११ ॥

दोषान् परेषां हि गुणेषु साधवो
गृह्णन्ति केचिन्न भवाद्दृशा द्विज ।

गुणांश्च हृत्पून् बह्वुलीकरिष्यदो
महत्तमास्तोष्वविदद्भवानधम् ॥ १२ ॥

नाश्चर्यमेतद्यदसत्सु सर्वदा
महद्विनिन्दो कुलापात्मवादिषु ।
सोर्ष्यं मलापूरुषपादपांसुभिः
निरस्ततेजःसु तदेव शोभनम् ॥ १३ ॥

यद् दृव्यक्षरं नाम गिरेरितं नृणां
सकृत्प्रसङ्गाद्यधमाशु ङन्ति तत् ।
पवित्रकीर्तिं तमलङ्घ्यशासनं
भवानडो द्वेष्टि शिवं शिवेतरः ॥ १४ ॥

यत्पादपद्मं महतां मनोऽलिभिः
निषेवितं ब्रह्मरसासवार्थिभिः ।
लोकस्य यद्दर्शति याशिषोऽर्थिनः
तस्मै भवान् द्रुज्यति विश्वबन्धवे ॥ १५ ॥

किं वा शिवाभ्यमशिवं न विदुस्त्वदन्ये
ब्रह्माद्यस्तमवकीर्य जटाः श्मशाने ।
तन्मात्यभस्मनृकपाल्यवसत्पिशाचै-
र्ये मूर्धभिर्दधति तश्चरणावसृष्टम् ॥ १६ ॥

कण्ठो पिधाय निरयाद्यदकल्पे शशे
धर्मावितर्यसृष्टिभिर्नृभिरस्यमाने ।
छिन्द्यात्प्रसज्य रुशतीमसतीं प्रभुश्चे-
ज्जिह्वामसूनपि ततो विसृजेत्स धर्मः ॥ १७ ॥

अतस्तवोत्पन्नमिदं कलेवरं
न धारयिष्ये शितिकण्ठगर्द्विणः ।
जग्धस्य मोहाद्धि विशुद्धिमन्धसो
जुगुप्सितस्योद्भरणं प्रयक्षते ॥ १८ ॥

न वेदवादानुवर्तते मतिः
स्व एव लोके रमतो मलामुनेः ।
यथा गतिर्देवमनुष्ययोः पृथक्
स्व एव धर्मे न परं क्षिपेत्स्थितः ॥ १९ ॥

कर्मप्रवृत्तं च निवृत्तमप्यृतं
वेदे विविच्योभयलिङ्गमाश्रितम् ।
विरोधि तद्योगपदैककर्तरि
द्वयं तथा ब्रह्मणि कर्म नश्छति ॥ २० ॥

मा वः पदव्यः पितरस्मदास्थिता
या यज्ञशालासु न धूमवर्त्मभिः ।
तदन्नतृमैरसुभृद्भिरीडिता
अव्यक्तलिङ्गा अवधूतसेविताः ॥ २१ ॥

नैतेन देवेन उरे कृतागसो
देहोद्भवेनालमलं कुञ्चमना ।
ग्रीडा ममाभूत्कुञ्चनप्रसङ्गतः
तज्जन्म धिग्यो मडतामवधकृत् ॥ २२ ॥

गोत्रं त्वदीयं भगवान् वृषध्वजो
दाक्षायणीत्याड यदा सुदुर्मनाः ।
व्यपेतनर्मस्मितमाशु तद्ध्युलं
व्युत्स्रक्ष्य ऐतत्सुषुपं त्वदङ्गजम् ॥ २३ ॥

मैत्रेय उवाच
ऽत्यध्वरे दक्षमनूधे शत्रुलन्
क्षितावुदीर्यीं निषसाद शान्तवाङ् ।
स्यृष्ट्वा जलं पीतदुङ्कलसंवृता
निमील्य दृग्योगपथं समाविशत् ॥ २४ ॥

कृत्वा समानावनिर्लौ जितासना
सोदानमुत्थाप्य च नाभियङ्कतः ।
शनैर्दृष्टिं स्थाप्य धियोरसि स्थितं
कण्ठाद्भ्रुवोर्मध्यमनिन्दितानयत् ॥ २५ ॥

अेवं स्वदेहं मडतां मडीयसा
भुङुः समारोपितमडुमादरात् ।
जिडासती दक्षरुषा मनस्विनी
धधार गात्रेष्वनिलाग्निधारणाम् ॥ २६ ॥

ततः स्वभर्तुश्चरणाभ्युजासवं
जगद्गुरोश्चिन्तयती न थापरम् ।
ददृशे दैवो उतकल्मषः सती
सधः प्रजज्वाल समाधिजाग्निना ॥ २७ ॥

तत्पश्यतां षे भुवि याद्भुतं मडत्
डा डेति वादः सुमडानजायत ।
उन्त प्रिया दैवतमस्य देवी
जडावसून् डेन सती प्रडोपिता ॥ २८ ॥

अडो अनात्म्यं मडदस्य पश्यत
प्रजापतेर्यस्य यरायरं प्रजाः ।
जडावसून् यद्विमताऽऽत्मजा सती
मनस्विनी मानमढीक्षणमर्डति ॥ २९ ॥

सोऽयं दूर्मर्षदृदयो अडमधुकु य
लोडेऽपडीर्ति मडतीमवाप्यति ।
यदङ्गजा स्वां पुरुषद्विदुधतां
न प्रत्यषेधन्मृतयेऽपराधतः ॥ ३० ॥

वदत्येवं जने सत्या दृष्ट्वासुत्यागमद्भुतम् ।
दक्षं तत्पार्षदा उन्तुमुदतिष्ठन्नृदायुधाः ॥ ३१ ॥

तेषामापततां वेगं निशाम्य भगवान् भृगुः ।
यज्ञध्रुघ्नेन यजुषा दक्षिणाग्नौ जुडाव ड ॥ ३२ ॥

अध्वर्युणा डूयमाने देवा उत्येतुरोजसा ।
ऋभवो नाम तपसा सोमं प्राप्ताः सडस्रशः ॥ ३३ ॥

तैरवातायुधैः सर्वे प्रमथाः सड गुड्यकाः ।
उन्यमाना दिशो भेजुरुशद्भिर्भ्रज्मतेजसा ॥ ३४ ॥

ठति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां सडितायां
यतुर्थस्कन्धे सतीदैवोत्सर्गो नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चमोऽध्यायः - ५ ॥

मैत्रेय उवाच

भवो भवान्या निधनं प्रजापते-
रसत्कृताया अवगम्य नारदात् ।
स्वपार्षदसैन्यं य तदध्वरर्भुभि-
र्विद्रावितं क्रोधमपारमादधे ॥ १ ॥

कुङ्कः सुदृष्टौष्ठपुटः स धूर्जटि-
र्जटां तडिद्रह्निसटोग्ररोचिषम् ।
उत्कृत्य रुद्रः सडसोत्थितो डसन्
गम्भीरनादो विससर्ज तां भुवि ॥ २ ॥

ततोऽतिकाथस्तनुवा स्पृशन् दिवं
सडस्रभाडुर्धनरुङ् त्रिसूर्यदृङ् ।
करालदंष्ट्रो ज्वलदग्निमूर्धजः
कपालमाली विविधोद्यतायुधः ॥ ३ ॥

तं किं करोमीति गुणान्तमाड
भद्राञ्जलिं भगवान् भूतनाथः ।
दक्षं सयज्ञं जडि मद्भटानां
त्वमग्रणी रुद्रभटांशडो मे ॥ ४ ॥

आज्ञप्त अवेवं कुपितेन मन्युना
स देवदेवं परिचक्रमे विभुम् ।
मेने तदात्मानमसङ्गरं डसा
मडीयसां तात सडः सडिष्णुम् ॥ ५ ॥

अन्वीयमानः स तु रुद्र पार्षदै-
र्भृशान्नदृभिर्व्यनदत्सुभैरवम् ।
उद्यम्य शूलं जगदन्तकान्तकं
स प्राद्रवद्दोषणभूषणार्द्रिः ॥ ६ ॥

अथत्विजो यजमानः सदस्थाः

ककुद्भ्युदीच्यां प्रसमीक्ष्य रेणुम् ।
तमः किमेतत्कुत येतद्रजोऽभू-
दिति द्विजा द्विजपत्न्यश्च दध्युः ॥ ७ ॥

वाता न वान्ति न छि सन्ति दस्यवः
प्राचीनभर्षिर्जुवति ङोग्रदण्डः ।
गावो न काव्यन्त षट् कुतो रजो
लोकोऽधुना किं प्रलयाय कल्पते ॥ ८ ॥

प्रसूतिमिश्राः स्त्रिय उद्विग्नयित्ता
उयुर्विपाको वृजिनस्यैव तस्य ।
यत्पश्यन्तीनां दृढितृणां प्रजेशः
सुतां सतीमवदध्यावनागाम् ॥ ९ ॥

यस्त्वन्तकाले व्युमजटाकलापः
स्वशूलसूय्यर्षितदिग्गजेन्द्रः ।
वितत्य नृत्यत्युदितास्त्रदोर्ध्वजा-
नुय्याट्टलासस्तनयित्नुमिन्नदिक् ॥ १० ॥

अमर्षयित्वा तमसह्यतेजसं
मन्युप्लुतं दुर्विषलं भ्रुकुट्या ।
करालदंष्ट्राभिरुदस्तभागाणं
स्यात्स्वस्ति किं कोपयतो विधातुः ॥ ११ ॥

बह्वेवमुद्विग्नदृशोव्यमाने
जनेन दक्षस्य मुहुर्भडात्मनः ।
उत्येतुरुत्याततमाः सडस्रशो
भयावडा दितिवि भूमौ च पर्यङ् ॥ १२ ॥

तावत्स रुद्रानुयरैर्भभो मडान्
नानायुधैर्वाभनडैरुदायुधैः ।
पिङ्गैः पिशङ्गैर्मकरोदराननैः
पर्याद्रवद्भिर्विदुरान्वरुध्यत ॥ १३ ॥

केचिद्भ्रमञ्जुः प्राग्वंशं पत्नीशालां तथापरे ।
सद आग्नीप्रशालां च तद्विडारं मडानसम् ॥ १४ ॥

रुरुशुर्व्यज्ञापान्नाशि तथैकेऽग्नीननाशयन् ।
 कुण्डेष्वमूत्रयन् केचिद्धिभिर्दुर्विदिभेभवाः ॥ १५ ॥
 अबाधन्त मुनीनन्ये अके पत्नीरतर्जयन् ।
 अपरे जगृहुर्वैवान् प्रत्यासन्नान् पलायितान् ॥ १६ ॥
 भृगुं बभन्ध मणिमान् वीरभद्रः प्रजापतिम् ।
 याउशः पूषां देवं भगं नन्दीश्वरोऽग्राडीत् ॥ १७ ॥
 सर्वं भवेत्विजो दृष्ट्वा सदस्याः सदिवौकसः ।
 तैरर्धमानाः सुभृशं ग्रावभिर्नैकधाद्रवन् ॥ १८ ॥
 जुह्वतः सुवडस्तस्य श्मश्रूणि भगवान् भवः ।
 भृगोर्बुलुञ्चे सदसि योऽडसश्छमश्रु दर्शयन् ॥ १९ ॥
 भगस्य नेत्रे भगवान् पातितस्य रुषा भुवि ।
 उज्ज्वलार सदःस्थोऽक्षणा यः शपन्तमसूसुयत् ॥ २० ॥
 पूषशाश्चापातयदन्तान् कालिङ्गस्य यथा बलः ।
 शायमाने गरिमणि योऽडसदर्शयन् दतः ॥ २१ ॥
 आङ्ग्योरसि दक्षस्य शितधारेण डेतिना ।
 छिन्दन्नपि तद्गुह्यं नाशङ्गोत्थम्भकस्तदा ॥ २२ ॥
 शस्त्रैरस्त्रान्वितैरेवमनिर्भिन्नत्वयं डरः ।
 विस्मयं परमापन्नो दधौ पशुपतिश्चिरम् ॥ २३ ॥
 दृष्ट्वा संज्ञापनं योगं पशूनां स पतिर्मभे ।
 यजमानपशोः कस्य कायात्तेनाडरश्छिरः ॥ २४ ॥
 साधुवादस्तदा तेषां कर्म तत्तस्य पश्यताम् ।
 भूतप्रेतपिश्यानामन्येषां तद्विपर्ययः ॥ २५ ॥
 जुडावैतश्छिरस्तस्मिन् दक्षिणाग्रावमर्षितः ।
 तद्देवयजनं दग्ध्वा प्रातिष्ठद्बुध्यकालयम् ॥ २६ ॥
 इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संडितायां
 सतुर्थस्कन्धे दक्षयज्ञविध्वंसो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षष्ठोऽध्यायः - ६ ॥

मैत्रेय उवाच

अथ देवगणाः सर्वे रुद्रानीडेः पराजिताः ।

शूलपट्टिशनिस्त्रिशगदापरिधमुद्गरैः ॥ १ ॥

सञ्छिन्नभिन्नसर्वाङ्गाः सत्विक्कसभ्या भयाकुलाः ।

स्वयम्भुवे नमस्कृत्य कात्स्न्येनैतन्न्यवेदयन् ॥ २ ॥

उपलभ्य पुरैवैतद्भगवान्ब्रह्मसम्भवः ।

नारायणश्च विश्वात्मा न कस्याध्वरभीयतुः ॥ ३ ॥

तदाकर्ण्य विभुः प्राड तेजोयसि कृतागसि ।

क्षेमाय तत्र सा भूयान्न प्रायेण बुभूषताम् ॥ ४ ॥

अथापि यूयं कृतकिल्बिषा भवं

ये बर्हिषो भागभाजं परादुः ।

प्रसादयध्वं परिशुद्धयेतसा

क्षिप्रप्रसादं प्रगृहीताङ्घ्रिपद्मम् ॥ ५ ॥

आशासाना ज्वितमध्वरस्य

लोकः सपालः कुपिते न यस्मिन् ।

तमाशु देवं प्रियया विडीनं

क्षमापयध्वं ष्टि विद्धं दुरुक्तैः ॥ ६ ॥

नाडं न यज्ञो न च यूयमन्ये

ये देवभाजो मुनयश्च तत्त्वम् ।

विदुः प्रमाणां बलवीर्ययोर्वा

यस्यात्मतन्त्रस्य क उपायं विधित्सेत् ॥ ७ ॥

स षत्थमादिश्य सुरानजस्तैः

सामन्वितः पितृभिः सप्रजेशैः ।

ययौ स्वधिषण्यान्निलयं पुरद्विषः

डैलासमद्विप्रवरं प्रियं प्रभोः ॥ ८ ॥

जन्मौषधितपोमन्त्रयोगसिद्धैर्नरेतरैः ।
 जुष्टं किन्नरगन्धर्वैरप्सरसोर्भिवृतं सदा ॥ ८ ॥
 नानामणिमयैः शङ्खैर्नानाधातुविचित्रितैः ।
 नानाद्रुमलतागुल्मैर्नामृगगण्णावृतैः ॥ १० ॥
 नानामलप्रस्रवणैर्नानाकन्दरसानुभिः ।
 रमणं विहरन्तीनां रमणैः सिद्धयोषिताम् ॥ ११ ॥
 मयूरकेकाभिरुतं मदान्धालिविमूर्च्छितम् ।
 प्लावितै रक्तकण्ठानां कृञ्जितैश्च पतत्रिणाम् ॥ १२ ॥
 आह्वयन्तमिवोद्धस्तैर्द्विजान् कामदुष्टैर्दुर्मैः ।
 व्रजन्तमिव मातृगौर्गुणन्तमिव निर्जरैः ॥ १३ ॥
 मन्दारैः पारिजातैश्च सरलैश्चोपशोभितम् ।
 तमालैः शालतालैश्च कोविदारसनाशुनैः ॥ १४ ॥
 यूतैः कदम्बैर्नीपैश्च नागपुत्रागयम्पकैः ।
 पाटलाशोकभकुलैः कुन्दैः कुरभकैरपि ॥ १५ ॥
 स्वर्णार्णशतपत्रैश्च वररेणुकजातिभिः ।
 कुब्जकैर्मल्लिकाभिश्च माधवीभिश्च मण्डितम् ॥ १६ ॥
 पनसोदुम्भराश्रत्थप्लक्ष्मन्यग्रोधडिङ्गुभिः ।
 भूर्जैरोषधिभिः पूगै राजपूगैश्च जम्बुभिः ॥ १७ ॥
 भर्जूराम्नातकाम्राद्यैः प्रियालमधुकेङ्गुदैः ।
 द्रुमजातिभिरन्यैश्च राजितं वेणुकीयकैः ॥ १८ ॥
 कुमुदोत्पलकङ्काशतपत्रवनर्द्धिभिः ।
 नलिनीषु कलं कूजत्पगवृन्दोपशोभितम् ॥ १९ ॥
 मृगैः शाभामृगैः ङोउर्मृगेन्द्रैरक्षशय्यकैः
 गवयैः शरत्सैर्व्याघ्रै रुरुभिर्मण्डिषादिभिः ॥ २० ॥
 कर्णान्त्रैकपदाश्चास्यैर्निर्जुष्टं वृकनाभिभिः ।
 कदलीभण्डसंरुद्धनलिनीपुलिनश्रियम् ॥ २१ ॥
 पर्यस्तं नन्दया सत्याः स्नानपुण्यतरोदया ।
 विलोक्य भूतेशगिरिं विबुधा विस्मयं ययुः ॥ २२ ॥

ददृशुस्तत्र ते शय्यामलकां नाम वै पुरीम् ।
 वनं सौगन्धिकं यापि यत्र तन्नामपङ्कजम् ॥ २३ ॥
 नन्दा बालकनन्दा च सरितौ बाह्यतः पुरः ।
 तीर्थपादपदाम्भोजरजसातीव पावने ॥ २४ ॥
 यथोः सुरस्त्रियः क्षत्तरवरुह्य स्वधिष्यतः ।
 क्रीडन्ति पुंसः सिञ्चन्त्यो विगाह्य रतिकर्षिताः ॥ २५ ॥
 यथोस्तत्स्नानविभ्रष्टनवकुङ्कुमपिञ्जरम् ।
 वितृषोऽपि पिबन्त्यम्भः पाययन्तो गज गज्जुः ॥ २६ ॥
 तारुभेममडारत्रविमानशतसङ्कुलाम् ।
 जृष्टां पुण्यजनस्त्रीभिर्यथा षं सतडिद्धनम् ॥ २७ ॥
 छित्वा यक्षेश्वरपुरीं वनं सौगन्धिकं च तत् ।
 द्रुमैः कामदुर्घैर्दुर्धं चित्रमात्यङ्गलच्छटैः ॥ २८ ॥
 रक्तकण्ठभगानीकस्वरमण्डितषट्पदम् ।
 कलङ्कसकुलप्रेष्ठ भरदण्डजलाशयम् ॥ २९ ॥
 वनकुञ्जरसङ्घृष्टहरियन्तनवायुना ।
 अघि पुण्यजनस्त्रीणां मुडुरुन्मथयन् मनः ॥ ३० ॥
 वैदूर्यङ्गतसोपाना वाप्य उत्पलमालिनीः ।
 प्राप्तं किम्पुरुषैर्दृष्ट्वा त आराददृशुर्वटम् ॥ ३१ ॥
 स योजनशतोत्सेधः पादोनविटपायतः ।
 पर्यङ्कतायलच्छायो निर्नीडस्तापवर्जितः ॥ ३२ ॥
 तस्मिन् मडायोगामये मुमुक्षुशरणे सुराः ।
 ददृशुः शिवमासीनं त्यक्तामर्षमिवान्तकम् ॥ ३३ ॥
 (७२ ७२ नमः पार्वतीपतये ७२ ७२ मडादेव)
 सनन्दाद्यैर्मडासिद्धैः शान्तैः संशान्तविग्राहम् ।
 उपास्यमानं सभ्या च भर्त्रा गुह्यकरक्षसाम् ॥ ३४ ॥
 विघातपोयोगापथमास्थितं तमधीश्वरम् ।
 यरन्तं विश्वसुदुर्दं वात्सल्याल्लोकमङ्गलम् ॥ ३५ ॥

लिङ्गं च तापसाभीष्टं भस्मदण्डजटाङ्गिनम् ।
अङ्गेन सन्ध्याभरुया यन्द्रलेपां च भिन्नतम् ॥ ३६ ॥

उपविष्टं दर्भमय्यां बृश्यां ब्रह्म सनातनम् ।
नारदाय प्रवीचन्तं पृच्छते शृण्वतां सताम् ॥ ३७ ॥

कृत्वोरौ दक्षिणे सव्यं पादपद्मं च जानुनि ।
बाहुं प्रकोष्ठेऽक्षमालामासीनं तर्कमुद्रया ॥ ३८ ॥

तं ब्रह्मनिर्वाणसमाधिमाश्रितं
व्युपाश्रितं गिरिशं योगकक्षाम् ।
सलोडपाला मुनयो मनूना-
माद्यम्मनुं प्राञ्जलयः प्रणोमुः ॥ ३९ ॥

स तूपलभ्यागतमात्मयोनिं
सुरासुरेशैरभिवन्दिताङ्घ्रिः ।
उत्थाय यके शिरसाभिवन्दन-
मर्हत्तमः कस्य यथैव विष्णुः ॥ ४० ॥

तथापरे सिद्धगणा मलर्षिभि-
र्वै समन्तादनु नीललोहितम् ।
नमस्कृतः प्राड शशाङ्कुशोभरं
कृतप्रणामं प्रडसन्निवात्मभूः ॥ ४१ ॥

ब्रह्मोवाच
जाने त्वामीशं विश्वस्य जगतो योनिबीजयोः ।
शक्तेः शिवस्य च परं यत्तद्ब्रह्म निरन्तरम् ॥ ४२ ॥

त्वमेव भगवन्नेतच्छिवशक्त्योः स्वरूपयोः ।
विश्वं सृजसि पास्यत्सि कीडनूर्णपटो यथा ॥ ४३ ॥

त्वमेव धर्मार्थदुष्टाभिपत्तये
दक्षेण सूत्रेण ससर्जिथाध्वरम् ।
त्वयैव लोकेऽवसिताश्च सेतवो
यान् ब्राह्मणाः श्रद्धधते धृतप्रताः ॥ ४४ ॥

त्वं कर्मणां मङ्गलमङ्गलानां
कर्तुः स्म लोकं तनुषे स्वः परं वा ।

अमङ्गलानां च तमिस्रमुल्बलां
विपर्ययः केन तदेव कस्यचित् ॥ ४५ ॥

न वै सतां त्वय्यरणापितात्मनां
भूतेषु सर्वेष्वभिपश्यतां तव ।
भूतानि यात्मन्यपृथग्दृष्टक्षतां
प्रायेण रोषोऽभिमवेद्यथा पशुम् ॥ ४६ ॥

पृथग्धियः कर्मदृशो दुराशयाः
परोदयेनापितद्ध्रुजोऽनिशम् ।
परान् दुरुक्तैर्वितुदन्त्यरन्तुदाः
तान् मावधीदैववधान् भवद्विधः ॥ ४७ ॥

यस्मिन् यदा पुष्करनाभमायया
दुरन्तया स्पृष्टधियः पृथग्दृशः ।
कुर्वन्ति तत्र ल्यनुकम्पया कृपां
न साधवो दैवबलात्कृते क्वमम् ॥ ४८ ॥

भवांस्तु पुंसः परमस्य मायया
दुरन्तयास्पृष्टमतिः समस्तदृक् ।
तया उतात्मस्वनुकर्मयेतः-
स्वनुग्रहं कर्तुमिडाडसि प्रभो ॥ ४९ ॥

कुर्वध्वरस्योद्धरणं उतस्य भोः
त्वयासमाप्तस्य मनो प्रजापतेः ।
न यत्र भागं तव भागिनो ददुः
कुयञ्जिवनो येन मभो निनीयते ॥ ५० ॥

शुवताद्यजमानोऽयं प्रपद्येताक्षिणी भगः ।
भृगोः श्मश्रूणि रोडन्तु पूषणो दन्ताश्च पूर्ववत् ॥ ५१ ॥

देवानां भग्नगात्राणां ऋत्विजां यायुधाश्मभिः ।
भवतानुगृहीतानामाशु मन्योऽस्त्वनातुरम् ॥ ५२ ॥

अेष ते रुद्र भागोऽस्तु यदुच्छिष्टोऽध्वरस्य वै ।
यज्ञस्ते रुद्रभागेन कल्पतामथ यज्ञान् ॥ ५३ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां

चतुर्थस्कन्धे रुद्रसान्त्वनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तमोऽध्यायः - ७ ॥

मैत्रेय उवाच

एत्यजेनानुनीतेन भवेन परितुष्यता ।

अभ्यधायि मडाभाडो प्रहस्य श्रूयतामिति ॥ १ ॥

मडादेव उवाच

नाधं प्रजेश बालानां वएयि नानुचिन्तये ।

देवमायाभिभूतानां दइडस्तत्र धृतो मया ॥ २ ॥

प्रजापतेर्दग्धशीर्षो भवत्वजमुषं शिरः ।

मित्रस्य यक्षुषेक्षेत भागं स्वं अर्द्धिषो भगः ॥ ३ ॥

पूषा तु यजमानस्य ददुर्भिरिक्षतु पिष्टभुङ्क् ।

देवाः प्रकृतसर्वाङ्गा ये म उच्छेषां ददुः ॥ ४ ॥

आहुल्यामग्निनोः पूषो उस्ताभ्यां कृतभाडवः ।

भवन्त्वध्वर्यवश्चान्ये अस्तश्मश्रुर्भृगुर्भवेत् ॥ ५ ॥

मैत्रेय उवाच

तदा सर्वाणि भूतानि श्रुत्वा मीढुष्टमोदितम् ।

परितुष्टात्मभिस्तात साधु साध्वित्यथाब्रुवन् ॥ ६ ॥

ततो मीढ्वांसमामन्त्र्य शुनासीराः सडर्षिभिः ।

भूयस्तदेवयजनं समीढ्वद्वेधसो ययुः ॥ ७ ॥

विधाय कात्स्न्येन य तद्यदाड भगवान् भवः ।

सन्दधुः कस्य कायेन सवनीयपशोः शिरः ॥ ८ ॥

सन्धीयमाने शिरसि दक्षो रुद्राभिवीक्षितः ।

सधः सुप्त एवोत्तस्थौ ददृशे याग्रतो मृडम् ॥ ९ ॥

तदा वृषध्वजद्वेषकलिलात्मा प्रजापतिः ।

शिवावलोकाद्यभवच्छरदृष्टं ध्रुवमलः ॥ १० ॥

भवस्तवाय कृतीर्नाशकनोदनुरागतः ।

औत्कण्ठ्याद्वाष्पकलया सम्परेतां सुतां स्मरन् ॥ ११ ॥

कृच्छ्रात्संस्तभ्य य मनः प्रेमविह्वलितः सुधीः ।

शशंस निर्व्यलीकेन भावेनेशं प्रजापतिः ॥ १२ ॥

दक्ष उवाच

भूयाननुग्रह अहो भवता कृतो मे

दण्डस्त्वया मयि भूतो यदपि प्रलब्धः ।

न ब्रह्मबन्धुषु य वां भगवन्नवज्ञा

तुभ्यं हरेश्च कुत भवेत् धृतप्रतेषु ॥ १३ ॥

विधातपोप्रतधरान् मुपतः स्म विप्रान्

ब्रह्मात्मतत्त्वमवितुं प्रथमं त्वमस्माद् ।

तद्ब्रह्मज्ञानं परम सर्वविपत्सु पाप्सि

पालः पशूनिव विभो प्रगृहीतदण्डः ॥ १४ ॥

योऽसौ मयाविदिततत्त्वदृशा सभायां

क्षिमो दुरुक्तविशिष्यैर्विगणाय तन्माम् ।

अर्वाक्यतन्तमर्हत्तम निन्दयापा-

दृष्ट्याऽऽर्द्रया स भगवान् स्वकृतेन तुष्येत् ॥ १५ ॥

मैत्रेय उवाच

क्षमायैवं स मीढ्वांसं ब्रह्मज्ञा यानुमन्त्रितः ।

कर्म सन्तानयामास सोपाध्यायत्विगादिभिः ॥ १६ ॥

वैष्णवं यज्ञसन्तत्यै त्रिकपालं द्विजोत्तमाः ।

पुरोडाशं निरवपन् वीरसंसर्गशुद्धये ॥ १७ ॥

अध्वर्युणाऽऽत्तविषा यजमानो विशाम्पते ।

धिया विशुद्धया ध्वयौ तथा प्रादुरभूद्धरिः ॥ १८ ॥

तदा स्वप्रभया तेषां द्योतयन्त्या दृशो दश ।

मुष्णंस्तेज उपानीतस्ताक्षर्येण स्तोत्रवाजिना ॥ १९ ॥

श्यामो छिरण्यरशनोऽर्ककिरीटशुष्टो

नीलालकभ्रमरमण्डितकुण्डलास्थः ।

कम्बवञ्जयङ्कशरयापगदासियर्म-
व्यग्रैर्द्विरमयभुजैरिव कर्णिकारः ॥ २० ॥

वक्षस्यधिश्रितवधूर्वनमात्युदार-
डासावलोककलयामयंश्च विश्वम् ।
पार्श्वभ्रमद्व्यञ्जनयामरराजडंसः
श्वेतातपत्रशशिनोपरि रजयमानः ॥ २१ ॥

तमुपागतमालक्ष्य सर्वे सुरगणान्यथः ।
प्रणोमुः सडसोत्थाय भ्रमन्द्रव्यक्षनायकाः ॥ २२ ॥

तत्तेजसा डतरुथः सन्नजिह्वाः ससाध्वसाः ।
मूर्ध्ना धृताञ्जलिपुटा उपतस्थुरधोक्षजम् ॥ २३ ॥

अप्यर्वाञ्जवृत्तयो यस्य मडि त्वात्मभुवाद्यः ।
यथामति गृणन्ति स्म कृतानुग्रहविग्रहम् ॥ २४ ॥

दक्षो गृहीतार्डणसादनोत्तमं
यज्ञेश्वरं विश्वसृजा परं गुरुम् ।
सुनन्दनन्दाधनुर्गैर्वृतं मुदा
गृणन् प्रपेदे प्रयतः कृताञ्जलिः ॥ २५ ॥

दक्ष उवाच
शुद्धं स्वधाम्न्युपरताभिलभुद्व्यवस्थं
श्विन्मात्रमेकमभयं प्रतिषिध्य मायाम् ।
तिष्ठेस्तथैव पुरुषत्वमुपेत्य तस्या-
मास्तेभवानपरिशुद्ध एवात्मतन्त्रः ॥ २६ ॥

ऋत्विज उच्युः
तत्त्वं न ते वयमनञ्जन रुद्रशापात्
कर्मण्यवग्रहधियो भगवन् विदामः ।
धर्मोपलक्षणाभिर्दं त्रिवृद्ध्वराभ्यं
ज्ञातं यदर्थमधिदैवमदो व्यवस्थाः ॥ २७ ॥

सदस्या उच्युः
उत्पत्त्यध्वन्यशरणा उरुकलेशदुर्गोऽन्तकोग्र-
व्यालान्विष्टे विषयमृगतृष्णाऽऽत्मगेडोरुभारः ।

द्वन्द्वश्लेखे भवमृगभये शोऽकटावेऽज्ञासार्थः
पादौकस्ते शरणाऽकटा याति कामोपसृष्टः ॥ २८ ॥

रुद्र उवाच
तव वरद वराङ्गवाशिषेडाभिलार्थे
ड्यपि मुनिभिरसक्तैरादरेणार्थणीये ।
यदि रचितधियं माविद्यलोकोऽपविद्धं
जपति न गणये तत्त्वत्परानुग्रहेण ॥ २९ ॥

भृगुरुवाच
यन्मायया गहनयापलृतात्मबोधा
ब्रह्माद्यस्तनुभृतस्तमसि स्वपन्तः ।
नात्मन् श्रितं तव विदन्त्यधुनापि तत्त्वं
सोऽयं प्रसीदतु भवान् प्रणतात्मबन्धुः ॥ ३० ॥

ब्रह्मोवाच
नैतत्स्वरूपं भवतोऽसौ पदार्थ-
भेदग्रहैः पुरुषो यावदीक्षेत् ।
ज्ञानस्य आर्थस्य गुणस्य आश्रयो
मायामयाद्व्यतिरिक्तो यतस्त्वम् ॥ ३१ ॥

धन्व उवाच
धन्वमप्यय्युत विश्वभावन् वपुरानन्दकरं मनोदृशाम् ।
सुरविद्विदक्षपणैरुदायुधैर्बुजदण्डैरुपपन्नमष्टभिः ॥ ३२ ॥

पत्न्य उवाच
यज्ञोऽयं तव यजनाय केन सृष्टो
विध्वस्तः पशुपतिनाद्य दक्षकोपात् ।
तं नस्त्वं शवशयनाभशान्तमेधं
यज्ञात्मन् नलिनरुया दृशा पुनीहि ॥ ३३ ॥

ऋषय उवाच
अनन्वितं ते भगवन् विचेष्टितं
यदात्मना यरसि हि कर्म नाज्यसे ।
विभूतये यत उपसेदुरीश्वरीं
न मन्यते स्वयमनुवर्ततीं भवान् ॥ ३४ ॥

सिद्धा ऒयुः

अयं त्वत्कथामृष्टपीयूषनद्यां
मनोवारणः क्लेशदावाग्निदग्धः ।
तृषार्तोऽवगाढो न सस्मार द्रव्यं
न निष्कामति ब्रह्मसम्पन्नवन्नः ॥ ३५ ॥

यजमान्युवाच

स्वागतं ते प्रसीदेश तुभ्यं नमः
श्रीनिवास श्रिया कान्तया त्राहि नः ।
त्वामृतेऽधीश नाऽङ्गैर्मजः शोभते
शीर्षलीनः कबन्धो यथा पूरुषः ॥ ३६ ॥

लोकपाला ऒयुः

दृष्टः किं नो दृग्भिरसद्गुणैस्त्वं
प्रत्यङ्द्रष्टा दृश्यते येन दृश्यम् ।
माया ङ्येषा भवदीया हि भूमन्
यस्त्वं षष्ठः पञ्चभिर्भासि भूतैः ॥ ३७ ॥

योगेश्वरा ऒयुः

प्रेयान्न तेऽन्योऽस्त्यमुतस्त्वयि प्रभो
विश्वात्मनीक्षेत्र पृथग्य आत्मनः ।
अथापि भक्त्येश तयोपधावता-
मनन्यवृत्त्यानुगृहाण वत्सल ॥ ३८ ॥

जगद्गुणवस्थितिलयेषु दैवतो
बहुभिर्धमान गुणयाऽऽत्ममायया ।
रयितात्मभेदमतये स्वसंस्थया
विनिवर्तितभ्रमगुणात्मने नमः ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच

नमस्ते श्रितसत्त्वाय धर्मादीनां य सूतये ।
निर्गुणाय य यत्काष्ठां नाडं वेदापरेऽपि च ॥ ४० ॥

अग्निरुवाच

यत्तेजसाडं सुसमिद्धतेजा
डव्यं वडे स्वध्वर आज्यसिक्तम् ।

तं यज्ञियं पञ्चविधं य पञ्चभिः
स्विष्टं यजुर्भिः प्रणतोऽस्मि यज्ञम् ॥ ४१ ॥

देवा उचुः

पुरा कल्यापाये स्वकृतमुदरीकृत्य विकृतं
त्वमेवाधस्तस्मिन् सलिल उरगेन्द्राधिशयने ।
पुमान् शेषे सिद्धैर्हृदि विमृशिताध्यात्मपदविः
स अवाधाक्षणोर्यः पथि यरसि भृत्यानवसि नः ॥ ४२ ॥

गन्धर्वा उचुः

अंशांशास्ते देव मरीच्याद्य अते
ब्रह्मेन्द्राद्या देवगणा रुद्रपुरोगाः ।
कीडाभाण्डं विश्वमिदं यस्य विभूमन्
तस्मै नित्यं नाथ नमस्ते करवाम ॥ ४३ ॥

विद्याधरा उचुः

त्वन्माययार्थमभिपद्य कलेवरेऽस्मिन्
कृत्वा ममाडमिति दुर्मतिरुत्पथैः स्वैः ।
क्षिमोऽप्यसद्विषयलालसा आत्ममोहं
युष्मत्कथामृतनिषेवक उद्व्युदस्येत् ॥ ४४ ॥

ब्राह्मणा उचुः

त्वं ऋतुस्त्वं उविस्त्वं ङुताशः स्वयं
त्वं छि मन्त्रः समिदर्भ पात्राणि य ।
त्वं सदस्यत्विजो दम्पती देवता
अग्निोत्रं स्वधा सोम आज्यं पशुः ॥ ४५ ॥

त्वं पुरा गां रसाया मडासूकरो
दंष्ट्रया पन्निनी वारणेन्द्रो यथा ।
स्तूयमानो नदँल्लीलया योगिभि-
र्व्युञ्जलथं त्रयीगात्र यज्ञकृतुः ॥ ४६ ॥

स प्रसीद त्वमस्माकमाकाङ्क्षतां
दर्शनं ते परिब्रष्टसत्कर्माणाम् ।
कीर्त्यमाने नृभिर्नाम्नि यज्ञेश ते
यज्ञविद्याः क्षयं यान्ति तस्मै नमः ॥ ४७ ॥

મૈત્રેય ઉવાચ

ઇતિ દક્ષઃ કવિર્યજ્ઞં ભદ્ર રુદ્રાભિમર્શિતમ્ ।
કીર્ત્યમાને લૃષીકેશે સન્નિચ્ચે યજ્ઞભાવને ॥ ૪૮ ॥

ભગવાન્ સ્વેન ભાગેન સર્વાત્મા સર્વભાગભુક્ ।
દક્ષં બભાષ આભાષ્ય પ્રીયમાણ ઇવાનઘ ॥ ૪૯ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

અહં બ્રહ્મા ચ શર્વશ્ચ જગતઃ કારણં પરમ્ ।
આત્મેશ્વર ઉપદ્રષ્ટા સ્વયન્દુગવિશેષણઃ ॥ ૫૦ ॥
આત્મમાયાં સમાવિશ્ય સોઽહં ગુણમર્થો દ્વિજ ।
સૃજન્ રક્ષન્ હરન્ વિશ્વં દષ્ટ્રે સંજ્ઞાં ક્રિયોચિતામ્ ॥ ૫૧ ॥

તસ્મિન્ બ્રહ્મણ્યદ્વિતીયે કેવલે પરમાત્મનિ ।
બ્રહ્મરુદ્રૌ ચ ભૂતાનિ ભેદેનાજ્ઞોઽનુપશ્યતિ ॥ ૫૨ ॥

યથા પુમાન્ ન સ્વાડુગેષુ શિરઃ પાણ્યાદિષુ ક્વચિત્ ।
પારક્યબુદ્ધિં કુરુતે એવં ભૂતેષુ મત્પરઃ ॥ ૫૩ ॥

ત્રયાણામેકભાવાનાં યો ન પશ્યતિ વૈ ભિદામ્ ।
સર્વભૂતાત્મનાં બ્રહ્મન્ સ શાન્તિમધિગચ્છતિ ॥ ૫૪ ॥

મૈત્રેય ઉવાચ

એવં ભગવતાઽઽદિષ્ટઃ પ્રજાપતિપતિર્હરિમ્ ।
અર્થિત્વા ક્રતુના સ્વેન દેવાનુભયતોઽયજત્ ॥ ૫૫ ॥

રુદ્રં ચ સ્વેન ભાગેન હ્યુપાધાવત્સમાહિતઃ ।
કર્મણોદવસાનેન સોમપાનિતરાનપિ ।
ઉદવસ્ય સહત્વિગ્ભિઃ સસ્નાવવભૃથં તતઃ ॥ ૫૬ ॥

તસ્મા અખ્યનુભાવેન સ્વેનૈવાવામરાધસે ।
ધર્મ એવ મતિં દત્ત્વા ત્રિદશાસ્તે દિવં યયુઃ ॥ ૫૭ ॥

એવં દાક્ષાયણી હિત્વા સતી પૂર્વકલેવરમ્ ।
જજ્ઞે હિમવતઃ ક્ષેત્રે મેનાયામિતિ શુશ્રુમ ॥ ૫૮ ॥

તમેવ દયિતં ભૂય આવૃડ્કતે પતિમમ્બિકા ।
અનન્યભાવૈકગતિં શક્તિઃ સુમેવ પૂરુષમ્ ॥ ૫૯ ॥

अेतद्भागवतः शम्भोः कर्म दक्षाध्वरद्रुडः ।
श्रुतं भागवतास्थिष्याद्बुद्धवान्मे बृहस्पतेः ॥ ६० ॥

एदं पवित्रं परमीशयेष्टितं
यशस्यमायुष्यमधौघमर्षणम् ।
यो नित्यदाऽऽकण्ठ्यं नरोऽनुकीर्तये-
द्भुनोत्यधं कौरव भक्तिभावतः ॥ ६१ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
चतुर्थस्कन्धे दक्षयज्ञसन्धानं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः - ८ ॥

मैत्रेय उवाच
सनकाद्या नारदश्च ऋभुर्दसोऽरुणिर्यतिः ।
नैते गृहान् भ्रमसुता ज्वावसन्नूर्ध्वरेतसः ॥ १ ॥
मृषाधर्मस्य भार्यासीद्भ्रमं मायां य शत्रुडन् ।
असूत मिथुनं तत्तु निरृतिर्जगृडेऽप्रजः ॥ २ ॥
तयोः समभवल्लोभो निःकृतिश्च महाभते ।
ताभ्यां क्रोधश्च हिंसा य यद्गुरुक्तिः स्वसा कलिः ॥ ३ ॥
दुरुक्तौ कविराघत्त भयं मृत्युं य सत्तम ।
तयोश्च मिथुनं जज्ञे यातना निरयस्तथा ॥ ४ ॥
सङ्ग्रहेण मयाऽऽप्यातः प्रतिसर्गस्तवानध ।
त्रिः श्रुत्वैतत्पुमान् पुण्यं विधुनोत्यात्मनो मलम् ॥ ५ ॥
अथातः कीर्तये वंशं पुण्यकीर्तेः कुडुद्रुड ।
स्वायम्भुवस्यापि मनोर्दरेरंशांशजन्मनः ॥ ६ ॥
प्रियप्रतोत्तानपादौ शतद्रुपापतेः सुतौ ।
वासुदेवस्य कलया रक्षायां जगतः स्थितौ ॥ ७ ॥

जाये उत्तानपादस्य सुनीतिः सुरुचिस्तयोः ।
 सुरुचिः प्रेयसी पत्युर्नोतरा यत्सुतो ध्रुवः ॥ ८ ॥
 अेकदा सुरुचेः पुत्रमङ्गमारोष्य लालयन् ।
 उत्तमं नारुरुक्षन्तं ध्रुवं राजाभ्यनन्दत ॥ ९ ॥
 तथा चिकीर्षमाणं तं सपत्न्यास्तनयं ध्रुवम् ।
 सुरुचिः शृण्वतो राज्ञः सेर्ष्यमाडातिगर्विता ॥ १० ॥
 न वत्स नृपतेर्घिष्यं भवानारोढुमर्हति ।
 न गृहीतो मया यत्त्वं कुक्षावपि नृपात्मजः ॥ ११ ॥
 बालोऽसि भत नात्मानमन्यस्त्रीगर्भसम्भृतम् ।
 नूनं वेद भवान् यस्य दुर्लभेऽर्थे मनोरथः ॥ १२ ॥
 तपसाऽऽराध्य पुरुषं तस्यैवानुग्रहेण मे ।
 गर्भे त्वं साधयात्मानं यदीच्छसि नृपासनम् ॥ १३ ॥
 मैत्रेय उवाच
 मातुः सपत्न्याः स दुरुक्तिविष्टः
 श्वसन् रुषा दण्डितो यथाङ्घ्रिः ।
 छित्वा मिषन्तं पितरं सन्नवायं
 जगाम मातुः प्ररुदन् सकाशम् ॥ १४ ॥
 तं निःश्वसन्तं स्फुरिताधरोष्ठे
 सुनीतिरुत्सङ्गा उदूष्य बालम् ।
 निशम्य तत्पौरमुष्मान्नितान्तं
 सा विव्यथे यद्गदितं सपत्न्या ॥ १५ ॥
 सोत्सृज्य धैर्यं विललाप शोक-
 दावाग्निना दावलतेव बाला ।
 वाक्यं सपत्न्याः स्मरती सरोज-
 श्रिया दृशा बाष्पकलामुवाह ॥ १६ ॥
 दीर्घं श्वसन्ती वृजिनस्य पार-
 मपश्यती बालकमाह बाला ।
 मामङ्गलं तात परेषु मंस्था
 भुङ्क्ते जनो यत्परदुःखदस्तत् ॥ १७ ॥

सत्यं सुरुच्याभिहितं भवान् मे
यद्दुर्भागाया उदरे गृहीतः ।
स्तन्येन वृद्धश्च विलज्जते यां
भार्येति वा वोढुमिडस्पतिर्मां ॥ १८ ॥

आतिष्ठ तत्तात विमत्सरस्त्व-
मुक्तं समात्रापि यदव्यलीकम् ।
आराधयाधोक्षजपाद्यपत्रं
यदीच्छसेऽध्यासनमुत्तमो यथा ॥ १९ ॥

यस्याऽङ्घ्रिपत्रं परिचर्य विश्व-
विभावनायात्तगुणाभिपत्तेः ।
अजोऽध्यतिष्ठत्पु पारमेष्ठ्यं
पदं जितात्मश्चसनाभिवन्धम् ॥ २० ॥

तथा मनुर्वो भगवान् पितामहो
यमेकमत्या पुरुदक्षिणैर्मणैः ।
ष्ठञ्चाभिपेदे दुरवापमन्यतो
भौमं सुभं दिव्यमथापवर्ग्यम् ॥ २१ ॥

तमेव वत्साश्रय भृत्यवत्सवं
मुमुक्षुभिर्मृग्यपदाब्जपद्भ्रतिम् ।
अनन्यभावे निजधर्मभाविते
मनस्यवस्थाप्य भजस्व पूरुषम् ॥ २२ ॥

नान्यं ततः पद्मपलाशलोचना-
द्भुभस्त्रिदं ते मृगयामि कञ्चन ।
यो मृग्यते उस्तगृहीतपद्मया
श्रियेतरेरङ्ग विमृग्यमाश्रया ॥ २३ ॥

मैत्रेय उवाच
अेवं सञ्जल्पितं मातुराकल्पार्थागमं वयः ।
सन्नियम्यात्मनाऽऽत्मानं निश्चकाम पितुः पुरात् ॥ २४ ॥

नारदस्तद्गुपाकल्पं ज्ञात्वा तस्य चिकीर्षितम् ।
स्पृष्ट्वा मूर्धन्यधन्नेन पाणिना प्राड विस्मितः ॥ २५ ॥

अहो तेजः क्षत्रियाणां मानभङ्गममृष्यताम् ।
 बालोऽप्ययं लुटा धत्ते यत्समातुरसद्भ्यः ॥ २६ ॥
 नारद उवाच
 नाधुनाप्यवमानं ते सम्मानं वापि पुत्रक ।
 लक्षयामः कुमारस्य सक्तस्य क्रीडनादिषु ॥ २७ ॥
 विकल्पे विद्यमानेऽपि न ल्यसन्तोषहेतवः ।
 पुंसो मोहमृते भिन्ना यत्लोके निजकर्मभिः ॥ २८ ॥
 परितुष्येत्तस्तात तावन्मात्रेण पूरुषः ।
 दैवोपसादितं यावद्दीक्ष्येश्वरगतिं बुधः ॥ २९ ॥
 अथ मात्रोपदिष्टेन योगेनावरुरुत्ससि ।
 यत्प्रसादं स वै पुंसां दुराराध्यो मतो मम ॥ ३० ॥
 मुनयः पदवीं यस्य निःसङ्गेनोरुजन्मभिः ।
 न विदुर्भृगयन्तोऽपि तीव्रयोगसमाधिना ॥ ३१ ॥
 अतो निवर्ततामेष निर्बन्धस्तव निष्कलः ।
 यतिष्यति भवान् काले श्रेयसां समुपस्थिते ॥ ३२ ॥
 यस्य यदैवविहितं स तेन सुभङ्गुःप्रयोः ।
 आत्मानं तोषयन् दृढी तमसः पारमृच्छति ॥ ३३ ॥
 गुणाधिकान्मुहं लिप्सेदनुकोशं गुणाधमात् ।
 मैत्रीं समानादन्विच्छेन्न तापैरभिलभ्यते ॥ ३४ ॥
 ध्रुव उवाच
 सोऽयं शमो भगवता सुभङ्गुःभ्रुतात्मनाम् ।
 दर्शितः कृपया पुंसां दुर्दशोऽस्मद्विधैस्तु यः ॥ ३५ ॥
 अथापि मेऽविनीतस्य क्षात्रं घोरमुपेयुषः ।
 सुरुख्या दुर्वयो भार्गवन् भिन्ने श्रयते हृदि ॥ ३६ ॥
 पदं त्रिभुवनोत्कृष्टं जिगीषोः साधु वर्त्म मे ।
 भ्रूष्यस्मत्पितृभिर्भ्रामन्नचैरप्यनधिष्ठितम् ॥ ३७ ॥
 नूनं भवान् भगवतो योऽङ्गजः परमेष्ठिनः ।
 वितुष्टन्नटते वीणां छितार्थं जगतोऽर्कवत् ॥ ३८ ॥

मैत्रेय उवाच

धृत्युदाहृतमाकर्ण्य भगवान्नारदस्तदा ।

प्रीतः प्रत्याह तं बालं सद्भाङ्गयमनुकम्पया ॥ ३८ ॥

नारद उवाच

जनन्यामिहितः पन्थाः स वै निःश्रेयसस्य ते ।

भगवान् वासुदेवस्तं भज तत्रवशात्मना ॥ ४० ॥

धर्मार्थकाममोक्षाप्यं यं धृष्टेय्येय आत्मनः ।

येकमेव हरेस्तत्र कारणं पादसेवनम् ॥ ४१ ॥

तत्तात गच्छ भद्रं ते यमुनायास्तटे शुचि ।

पुण्यं मधुवनं यत्र सान्निध्यं नित्यदा हरेः ॥ ४२ ॥

स्नात्वानुसवनं तस्मिन् कालिन्धाः सलिले शिवे ।

कृत्वोचितानि निवसन्नात्मनः कल्पितासनः ॥ ४३ ॥

प्राणायामेन त्रिवृता प्राणैन्द्रियमनोमलम् ।

शनैर्व्युदस्याभिध्यायेन्मनसा गुरुणा गुरुम् ॥ ४४ ॥

प्रसादाभिमुभं शश्वत्प्रसन्नवदनेक्षणम् ।

सुनासं सुभ्रुवं चारुकपोलं सुरसुन्दरम् ॥ ४५ ॥

तरुणं रमणीयाङ्गमरुणोष्ठेक्षणधरम् ।

प्राणताश्रयणं नृमणं शरण्यं करुणार्णवम् ॥ ४६ ॥

श्रीवत्साङ्गं धनश्यामं पुरुषं वनमालिनम् ।

शङ्खभङ्गगदापद्मैरभिव्यक्तचतुर्भुजम् ॥ ४७ ॥

डिरीटिनं कुण्डलिनं केयूरवलयान्वितम् ।

कौस्तुभाभराण्ण्णिवं पीतकौशेयवाससम् ॥ ४८ ॥

काञ्चीकलापपर्यस्तं लसत्काञ्चननूपुरम् ।

दर्शनीयतमं शान्तं मनोनयनवर्धनम् ॥ ४९ ॥

पद्भ्यां नभमणिश्रेण्या विलसद्भ्यां समर्थताम् ।

दृत्पद्मकर्णिकारिष्यमाङ्ग्यात्मन्यवस्थितम् ॥ ५० ॥

स्मयमानमभिध्यायेत्सानुरागावलोकनम् ।

नियतेनैकभूतेन मनसा वरदर्षणम् ॥ ५१ ॥

अवेव भगवतो रूपं सुभद्रं ध्यायतो मनः ।
 निर्वृत्या परया तूर्णं सम्पन्नं न निवर्तते ॥ ५२ ॥
 जध्यश्च परमो गुह्यः श्रूयतां मे नृपात्मज ।
 यं समरात्रं प्रपठन् पुमान् पश्यति भेयरात् ॥ ५३ ॥
 ओं नमो भगवते वासुदेवाय ।
 मन्त्रेणानेन देवस्य कुर्याद्द्रव्यमयीं बुधः ।
 सपर्यां विविधैर्द्रव्यैर्दशकालविभागावित् ॥ ५४ ॥
 सलिलैः शुचिभिर्मात्स्यैर्वन्यैर्भूलङ्गलादिभिः ।
 शस्ताङ्कुरांशुकैश्चार्यैस्तुलस्या प्रियया प्रभुम् ॥ ५५ ॥
 लब्ध्वा द्रव्यमयीमर्यां क्षित्यम्बवादिषु वार्ययेत् ।
 आभृतात्मा मुनिः शान्तो यतवाङ्मितवन्यभुङ्क्ते ॥ ५६ ॥
 स्वेष्यवताश्चरितैरथिन्त्यनिजमायया ।
 कश्चित्युत्तमश्लोकस्तद्द्व्यायेद्बुद्धयङ्गमम् ॥ ५७ ॥
 परिथर्या भगवतो यावत्यः पूर्वसेविताः ।
 ता मन्त्रलुप्तयेनैव प्रयुञ्ज्यान्मन्त्रमूर्तये ॥ ५८ ॥
 अवेव कायेन मनसा वयसा च मनोगतम् ।
 परिथर्यमाणो भगवान् भक्तिमत्परिथर्यया ॥ ५९ ॥
 पुंसाममायिनां सम्यग्भजतां भाववर्धनः ।
 श्रेयो दिशत्यभिमतं यद्दुर्मादिषु देहिनाम् ॥ ६० ॥
 विरक्तश्चेन्द्रियरतौ भक्तियोगेन भूयसा ।
 तं निरन्तरभावेन भजेताद्वा विमुक्तये ॥ ६१ ॥
 धृत्युक्तस्तं परिक्रम्य प्रणम्य च नृपार्षकः ।
 यथौ मधुवनं पुण्यं उरेश्वरप्रणयिष्येत् ॥ ६२ ॥
 तपोवनं गते तस्मिन् प्रविष्टोऽन्तःपुरं मुनिः ।
 अर्हितार्हणको राज्ञा सुभासीन उवाच तम् ॥ ६३ ॥
 नारद उवाच
 राजन् किं ध्यायसे दीर्घं भुजेन परिशुष्यता ।
 किं वा न रिष्यते कामो धर्मो वार्येन संयुतः ॥ ६४ ॥

राजोवाय

सुतो मे बालको ब्रह्मन् स्त्रैणोनाकरुणात्मना ।
निर्वासितः पञ्चवर्षः सल मात्रा मडान् कविः ॥ ६५ ॥

अप्यनाथं वने ब्रह्मन् मा स्मादन्त्यर्भकं वृकाः ।
श्रान्तं शयानं क्षुधितं परिभ्वानमुपाम्बुजम् ॥ ६६ ॥

अडो मे बत दौरात्थं स्त्रीजितस्थोपधारय ।
योऽङ्कुं प्रेमशाऽऽरुरुक्षन्तं नाभ्यनन्दमसत्तमः ॥ ६७ ॥

नारद उवाच

मा मा शुचः स्वतनयं देवगुप्तं विशाम्पते ।
तत्प्रभावमविज्ञाय प्रावृङ्क्ते यद्यशो जगत् ॥ ६८ ॥

सुदुष्करं कर्म कृत्वा लोकापालैरपि प्रभुः ।
अप्येत्यथिरतो राजन् यशो विपुलयंस्तव ॥ ६९ ॥

मैत्रेय उवाच

एति देवर्षिणा प्रोक्तं विश्रुत्य जगतीपतिः ।
राजलक्ष्मीमनादृत्य पुत्रमेवान्वशित्तयत् ॥ ७० ॥

तत्राभिषिक्तः प्रयतस्तामुपोष्य विभावरीम् ।
समाहितः पर्ययरदृष्यादेशेन पूरुषम् ॥ ७१ ॥

त्रिरात्रान्ते त्रिरात्रान्ते कपित्थबदराशनः ।
आत्मवृत्त्यनुसारेण मासं निन्देऽर्थयन् उरिम् ॥ ७२ ॥

द्वितीयं च तथा मासं षष्ठे षष्ठेऽर्भको दिने ।
तृणपर्णादिभिः शीर्षैः कृतान्नोऽभ्यर्थयद्विभुम् ॥ ७३ ॥

तृतीयं यानयन्मासं नवमे नवमेऽडनि ।
अब्रह्मक्ष उत्तमश्लोकमुपाधावत्समाधिना ॥ ७४ ॥

चतुर्थमपि वै मासं द्वादशे द्वादशेऽडनि ।
वायुभक्षो जितश्चासो ध्यायन् देवमधारयत् ॥ ७५ ॥

पञ्चमे मास्यनुप्राप्ते जितश्चासो नृपात्मजः ।
ध्यायन् ब्रह्म पदैकेन तस्थौ स्थाणुरिवायलः ॥ ७६ ॥

सर्वतो मन आकृष्य दृष्टिं भूतेन्द्रियाशयम् ।

ध्यायन् भगवतो रूपं नाद्राक्षीत्किञ्चनापरम् ॥ ७७ ॥

आधारं मडदादीनां प्रधानपुरुषेश्वरम् ।

ब्रह्म धारयमाणस्य त्रयो लोकाश्चकम्पिरे ॥ ७८ ॥

यद्वैकपादेन स पार्थिवार्त्सक-

स्तस्थौ तदङ्गुष्ठनिपीडिता मही ।

ननाम तत्रार्धमिभेन्द्रधिष्ठिता

तरीव सव्येतरतः पदे पदे ॥ ७९ ॥

तस्मिन्नभिधायति विश्वमात्मनो

द्वारं निरुध्वासुमनन्यथा धिया ।

लोका निरुच्छ्वासनिपीडिता भृशं

सलोकपालाः शरणां ययुर्दृष्टिम् ॥ ८० ॥

देवा उचुः

नैवं विदामो भगवन् प्राणरोधं

चराचरस्याभिलसत्त्वधाम्नः ।

विधेहि तन्नो वृजिनाद्विमोक्षं

प्राप्ता वयं त्वां शरणां शरण्यम् ॥ ८१ ॥

श्रीभगवानुवाच

मा भैष्ट बालं तपसो दुरत्यया-

न्निवर्तयिष्ये प्रतियात स्वधाम ।

यतो हि वः प्राणनिरोध आसी-

दौत्तानपादिर्भयि सङ्गतात्मा ॥ ८२ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां चतुर्थस्कन्धे ध्रुवचरिते अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ नवमोऽध्यायः - ९ ॥

मैत्रेय उवाच

त श्रेयमुत्सन्नमया उरुङ्कमे
कृतावनामाः प्रययुस्त्रिविष्टपम् ।
सहस्रशीर्षापि ततो गरुत्मता
मघोर्वनं भृत्यद्विदृक्षया गतः ॥ १ ॥

स वै धिया योगविपाकतीव्रया
हृत्पद्मकोशे स्फुरितं तडित्प्रभम् ।
तिरोडितं सहस्रैवोपलक्ष्य
अङ्घ्रिस्थितं तदवस्थं ददर्श ॥ २ ॥

तद्दर्शनेनागतसाध्वसः क्षिता-
ववन्दताङ्गं विनमय्य दण्डवत् ।
दृग्भ्यां प्रपश्यन् प्रपिबन्निवार्षकः
युम्बन्निवास्थेन भुञ्जैरिवाश्लिषन् ॥ ३ ॥

स तं विवक्षन्तमतद्विदं हरिः
ज्ञात्वास्य सर्वस्य च हृद्यवस्थितः ।
कृताञ्जलिं ब्रह्मभयेन कम्बुना
पस्पर्श आलं कृपया कपोले ॥ ४ ॥

स वै तदैव प्रतिपादितां गिरं
दैवीं परिज्ञातपरात्मनिर्णयः ।
तं भक्तिभावोऽभ्यगृणादसत्वरं
परिश्रुतोरुश्रवसं ध्रुवक्षितिः ॥ ५ ॥

ध्रुव उवाच

योऽन्तःप्रविश्य मम वाचमिमां प्रसुभां
सञ्जोषयत्यभिलशक्तिधरः स्वधाम्ना ।
अन्यांश्च उस्तयराश्रवाणत्वगादीन्
प्राणान् नमो भगवते पुरुषाय तुभ्यम् ॥ ६ ॥

श्रेयस्त्वमेव भगवन्निदमात्मशक्त्या
मायाप्ययोरुगुणया महदाधशेषम् ।
सृष्ट्वानुविश्य पुरुषस्तदसद्गुणेषु

नानेव दारुषु विभावसुवद्विभासि ॥ ७ ॥

त्वदत्तया वयुनयेदमयष्ट विश्वं
सुभप्रबुद्धं ध्रुव नाथ भवत्प्रपन्नः ।
तस्यापवर्ग्यशरणां तव पादमूलं
विस्मर्यते कृतविदा कथमार्तबन्धो ॥ ८ ॥

नूनं विमुष्टमतयस्तव मायया ते
ये त्वां भवाप्ययविमोक्षामन्यडेतोः ।
अर्यन्ति कल्पकतरुं कुलापोपभोग्य-
मिच्छन्ति यत्स्पर्शजं निरयेऽपि नृणाम् ॥ ९ ॥

या निर्वृतिस्तनुभृतां तव पादपद्म-
ध्यानाद्भवज्जनकथाश्रवणेन वा स्यात् ।
सा भ्रष्टमणि स्वमडिमन्यपि नाथ मा भूत्
किं त्वन्तकासिलुलितात्पततां विमानात् ॥ १० ॥

भक्तिं मुहुः प्रवडतां त्वयि मे प्रसङ्गो
भूयादनन्त मडताममवाशयानाम् ।
येनाञ्जसोल्बलाभामुरुव्यसनं भवाब्धिं
नेष्ये भवद्गुणकथामृतपानमत्तः ॥ ११ ॥

ते न स्मरन्त्यतितरां प्रियमीश मर्त्यं
ये यान्वदः सुतसुहृद्भृद्वित्तदाराः ।
ये त्वञ्जनात् भवदीयपदारविन्द-
सौगन्ध्यलुब्धदृष्टयेषु कृतप्रसङ्गाः ॥ १२ ॥

तिर्यङ्गद्विजसरीसृपद्वैत्य-
मर्त्यादिभिः परिश्रितं सदसद्विशेषम् ।
रुपं स्थविष्ठमज ते मडदाद्यनेकं
नातः परं परम वेद्मि न यत्र वादः ॥ १३ ॥

कल्पान्त अेतदभिलं जठरेण गृह्णन्
शेते पुमान् स्वदृगनन्तसभस्तदङ्गु ।
यन्नाभिसिन्धुरुडकाञ्चनलोकपद्म-
गर्भे धुमान् भगवते प्राणतोऽस्मि तस्मै ॥ १४ ॥

त्वं नित्यमुक्तापरिशुद्धविबुद्ध आत्मा
 कूटस्थ आदिपुरुषो भगवांश्च्यधीशः ।
 यद्बुद्ध्यवस्थितिमभ्रिउतया स्वदृष्ट्या
 द्रष्टा स्थितावधिभ्यो व्यतिरिक्त आस्से ॥ १५ ॥

यस्मिन् विरुद्धगतयो ल्यनिशं पतन्ति
 विधाद्यो विविधशक्तय आनुपूर्व्यात् ।
 तद्भ्रमविश्रवमेकमनन्तमाध-
 मानन्दमात्रमविकारमलं प्रपद्ये ॥ १६ ॥

सत्याशिषो ङि भगवंस्तव पादपद्म-
 माशीस्तथानुभजतः पुरुषार्थमूर्तेः ।
 अप्येवमार्य भगवान् परिपाति दीनान्
 वाश्रेव वत्सकमनुग्रहकातरोऽस्मान् ॥ १७ ॥

मैत्रेय उवाच
 अथाभिष्टुत अवं वै सत्सङ्कल्पेन धीमता ।
 भृत्यानुरक्तो भगवान् प्रतिनन्देदमब्रवीत् ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच
 वेदाहं ते व्यवसितं हृदि राजन्यबालक ।
 तत्प्रयच्छामि भद्रं ते दुरापमपि सुप्रत ॥ १९ ॥
 नान्यैरधिष्ठितं भद्रं यद्ब्रह्मजिष्णु ध्रुवक्षिति ।
 यत्र ग्रहर्क्षताराणां ज्योतिषां यङ्कमाहितम् ॥ २० ॥

मेढ्यां गोयङ्कवत्स्थासु परस्तात्सल्यवासिनाम् ।
 धर्मोऽग्निः कश्यपः शुक्रो मुनयो ये वनौकसः ।
 यरन्ति दक्षिणीकृत्य भ्रमन्तो यत्सतारकाः ॥ २१ ॥

प्रस्थिते तु वनं पित्रा दत्त्वा गां धर्मसंश्रयः ।
 षट्त्रिंशद्दर्षसाहस्रं रक्षिताव्याहतेन्द्रियः ॥ २२ ॥

त्वद्भ्रातर्युत्तमे नष्टे मृगयायां तु तन्मनाः ।
 अन्वेषन्ती वनं माता दवाग्निं सा प्रवेक्ष्यति ॥ २३ ॥

एषुवा मां यज्ञाहृदयं यज्ञैः पुष्कलदक्षिणैः ।
 भुक्त्वा येडाशिषः सत्या अन्ते मां संस्मरिष्यसि ॥ २४ ॥

ततो गन्तासि मत्स्थानं सर्वलोकनमस्कृतम् ।
उपरिष्ठाद्दृषिष्यस्त्वं यतो नावर्तते गतः ॥ २५ ॥

मैत्रेय उवाच

ऽत्यर्थितः स भगवानतिदिश्यात्मनः पदम् ।
बालस्य पश्यतो धाम स्वमगाद्गुरुऽध्वजः ॥ २६ ॥

सोऽपि सङ्कल्पजं विष्णोः पादसेवोपसादितम् ।
प्राप्य सङ्कल्पनिर्वाणं नातिप्रीतोऽप्यगात्पुरुम् ॥ २७ ॥

विदुर उवाच

सुदुर्लभं यत्परमं पदं हरे-
र्मायाविनस्तव्यरक्षणार्थनार्जितम् ।
लब्ध्वाप्यसिद्धार्थमिवैकजन्मना
कथं स्वमात्मानमन्यतार्थवित् ॥ २८ ॥

मैत्रेय उवाच

मातुः सपत्न्या वाग्बाणैर्लुट्टि विद्धस्तु तान् स्मरन् ।
नैश्चन्मुक्तिपतेर्मुक्तिं तस्मात्तापमुपेयिवान् ॥ २९ ॥

ध्रुव उवाच

समाधिना नैकभवेन यत्पदं
विदुः सनन्दाद्य उर्ध्वरितसः ।
मासैरुलं षड्भिरमुष्यपादयोः
छायामुपेत्यापगतः पृथङ्भतिः ॥ ३० ॥

अलो भत ममानात्म्यं मन्दभाग्यस्य पश्यत ।
भवस्त्रिष्टयः पादमूलं गत्वा याये यदन्तवत् ॥ ३१ ॥

मतिर्विदूषिता देवैः पतद्भिरसिद्धिषुभिः ।
यो नारदवचस्तथ्यं नाग्राडिषमसत्तमः ॥ ३२ ॥

दैवीं मायामुपाश्रित्य प्रसुप्त एव भिन्नदृक् ।
ताप्ये द्वितीयेऽप्यसति भ्रातृभ्रातृव्यङ्गुजा ॥ ३३ ॥

मयैतत्प्रार्थितं व्यर्थं चिकित्सेव गतायुषि ।
प्रसाद्य जगदात्मानं तपसा दृष्टप्रसादनम् ।
भवस्त्रिष्टयमयायेऽलं भवं भाग्यविवर्जितः ॥ ३४ ॥

स्वाराज्यं यच्छतो मौढ्यान्मानो मे लिक्षितो भव ।
 षष्ठरात्क्षीणपुण्येन क्वलीकारानिवाधनः ॥ ३५ ॥

मैत्रेय उवाच

न वै मुकुन्दस्य पदारविन्द्योः
 रजोजुषस्तात भवाद्दृशा जनाः ।
 वाञ्छन्ति तद्दास्यमृतेऽर्थमात्मनो
 यद्दृश्यया लब्धमनः समृद्धयः ॥ ३६ ॥

आकण्ठ्यात्मजमायान्तं सम्परेत्य यथागतम् ।
 राजा न श्रद्धे भद्रमभद्रस्य कुतो मम ॥ ३७ ॥

श्रद्धाय वाक्यं देवर्षेर्द्धवेगेन धर्षितः ।
 वार्तालर्तुरतिप्रीतो डारं प्रादान्मडाधनम् ॥ ३८ ॥

सदृशं रथमारुढ्य कार्तस्वरपरिष्कृतम् ।
 ब्राह्मणैः कुलवृद्धैश्च पर्यस्तोऽमात्यबन्धुभिः ॥ ३९ ॥

शङ्खमुद्गुभिनादेन ब्रह्मघोषेण वेणुभिः ।
 निश्चकाम पुरात्तूर्णमात्मजभीक्ष्णोत्सुकः ॥ ४० ॥

सुनीतिः सुरुचिश्चास्य मडिष्यौ रुद्रमभूषिते ।
 आरुढ्य शिबिकां सार्धमुत्तमेनाभिजग्मतुः ॥ ४१ ॥

तं दृष्ट्वोपवनाभ्याश आयान्तं तरसा रथात् ।
 अवरुढ्य नृपस्तूर्णमासाद्य प्रेमविह्वलः ॥ ४२ ॥

परिरेभेऽङ्गं द्योभ्यां दीर्घोत्कण्ठमनाः श्वसन् ।
 विष्वक्सेनाङ्घ्रिसंस्पर्शताशेषाघबन्धनम् ॥ ४३ ॥

अथाजिघ्रन्मुहुर्मूर्ध्नि शीतैर्नयनवारिभिः ।
 स्नापयामास तनयं जातोद्दाममनोरथः ॥ ४४ ॥

अभिवन्द्य पितुः पादावाशीर्भिश्चाभिमन्त्रितः ।
 ननाम मातरौ शीर्षर्षा सङ्कृतः सज्जनाग्रणीः ॥ ४५ ॥

सुरुचिस्तं समुत्थाप्य पादावनतमर्भकम् ।
 परिष्वज्यालु ज्वेति बाष्पगद्गदया गिरा ॥ ४६ ॥

यस्य प्रसन्नो भगवान् गुणैर्भ्यादितिर्दिरिः ।

तस्मै नमन्ति भूतानि निम्नमाप एव स्वयम् ॥ ४७ ॥

उत्तमश्च ध्रुवश्चोभावन्धोन्धं प्रेमविह्वलौ ।

अङ्गसङ्गाद्दुत्पुलकावस्त्रौघं मुहुर्भुतुः ॥ ४८ ॥

सुनीतिरस्य जननी प्राणोभ्योऽपि प्रियं सुतम् ।

उपगुह्य जडावाधिं तद्दङ्गस्यर्शनिर्वृता ॥ ४९ ॥

पथः स्तनाभ्यां सुस्त्राव नेत्रजैः सलिलैः शिवैः ।

तदाभिषिष्यमानाभ्यां वीर वीरसुवो मुहुः ॥ ५० ॥

तां शशंसुर्जना राज्ञीं दिष्ट्या ते पुत्र आर्तिडा ।

प्रतिलब्धश्चिरं नष्टो रक्षिता मण्डलं भुवः ॥ ५१ ॥

अभ्यर्चितस्त्वया नूनं भगवान् प्राणतार्तिडा ।

यदनुध्यायिनो धीरा मृत्युं जिञ्चुः सुदुर्जयम् ॥ ५२ ॥

लाव्यमानं जनैरेवं ध्रुवं सभ्रातरं नृपः ।

आरोप्य करिणीं वृष्टः स्तूयमानोऽविशत्पुत्रम् ॥ ५३ ॥

तत्र तत्रोपसङ्गुमैर्लसन्मकरतोराणैः ।

सवृन्दैः कदलीस्तम्भैः पूगापोतैश्च तद्विधैः ॥ ५४ ॥

यूतपल्लववासःस्रग् मुक्तादामविलम्बिभिः ।

उपस्कृतं प्रतिद्वारमपां कुम्भैः सदीपकैः ॥ ५५ ॥

प्राकारैर्गोपुरागारैः शातकुम्भपरिच्छदैः ।

सर्वतोऽलङ्कृतं श्रीमद्विमानशिखरधुभिः ॥ ५६ ॥

मृष्टयत्वररथ्याट्टमार्गं यन्मन्यर्षितम् ।

वाजाक्षतैः पुष्पकूलैस्तद्गुलैर्बलिभिर्युतम् ॥ ५७ ॥

ध्रुवाय पथि दृष्टाय तत्र तत्र पुरस्त्रियः

सिद्धार्थाक्षतदध्यम्बुदूर्वापुष्पकूलानि य ॥ ५८ ॥

उपजङ्घुः प्रयुञ्जाना वात्सल्यादाशिषः सतीः ।

शृण्वंस्तद्गुणीतानि प्राविशद्भवन् पितुः ॥ ५९ ॥

महामणिप्रातमये स तस्मिन् भवनोत्तमे ।

वालितो नितरां पित्रा न्यवसद्विदेववत् ॥ ६० ॥

पयःक्रेननिभाः शय्या दान्ता रुडमपरिच्छदाः ।
 आसनानि मडाडाणि यत्र शैकमा उपस्कराः ॥ ६१ ॥
 यत्र स्फुटिककुड्येषु मडामारकतेषु य ।
 मणिप्रदीपा आभान्ति ललनारत्नसंयुताः ॥ ६२ ॥
 उद्यानानि य रम्याणि विचित्रैरमरद्रुमैः ।
 कूजद्विडङ्गमिथुनैर्गायन् मत्तमधुप्रतैः ॥ ६३ ॥
 वाप्यो वैदूर्यसोपानाः पद्मोत्पलकुमुद्वतीः ।
 उंसकारण्डवकुलैर्जुष्टाश्चक्राहसारसैः ॥ ६४ ॥
 उत्तानपादो राजर्षिः प्रभावं तनयस्य तम् ।
 श्रुत्वा दृष्ट्वाद्भुततमं प्रपेदे विस्मयं परम् ॥ ६५ ॥
 वीक्ष्योढवयसं तं य प्रकृतीनां य सम्मतम् ।
 अनुरक्तप्रजं राजा ध्रुवं यके सुवः पतिम् ॥ ६६ ॥
 आत्मानं य प्रवयसमाकलय्य विशाम्पतिः ।
 वनं विरक्तः प्रातिष्ठद्विमृशन्नात्मनो गतिम् ॥ ६७ ॥
 षति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे ध्रुवराज्याभिषेकवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ दशमोऽध्यायः - १० ॥

मैत्रेय उवाच
 प्रजापतेर्दृष्टितरं शिशुमारस्य वै ध्रुवः ।
 उपयेमे भ्रमिं नाम तत्सुतौ कल्पवत्सरौ ॥ १ ॥
 षलायामपि भार्यायां वायोः पुत्र्यां मडाबलः ।
 पुत्रमुत्कलनामानं योषिद्रत्नमञ्जुजनत् ॥ २ ॥
 उत्तमस्त्वकृतोद्ग्राहो मृगयायां बलीयसा ।
 डतः पुण्यजनेनाद्रौ तन्मातास्य गतिं गता ॥ ३ ॥

ध्रुवो भ्रातृवधं श्रुत्वा कोपामर्षः श्रुयार्पितः ।
 जैत्रं स्यन्दनमास्थाय गतः पुण्यजनालयम् ॥ ४ ॥
 गत्वोदीर्यो दिशं राजा रुद्रानुयरसेविताम् ।
 ददृशे डिमवद्द्रोण्यां पुरीं गुह्यकसङ्कुलाम् ॥ ५ ॥
 धर्मौ शङ्खं बृहद्बाहुः षं दिशश्चानुनादयन् ।
 येनोद्विग्नदृशः क्षत्तरुपदेव्योऽन्नसन् भृशम् ॥ ६ ॥
 ततो निष्कम्य बलिन उपदेवमडाभटाः ।
 असलन्तस्तन्निनादमभिपेतुरुद्यायुधाः ॥ ७ ॥
 स तानापततो वीर उग्रधन्वा मदारथः ।
 अकैकं युगपत्सर्वानलन् बाणैस्त्रिभिस्त्रिभिः ॥ ८ ॥
 ते वै ललाटलग्नैस्तैरिषुभिः सर्वे अेव डि ।
 मत्वा निरस्तमात्मानमाशंसन् कर्म तस्य तत् ॥ ९ ॥
 तेऽपि यामुममृष्यन्तः पादस्पर्शमिवोरगाः ।
 शरैरविध्यन् युगपद्विगुणं प्रसिद्धीर्षवः ॥ १० ॥
 ततः परिधनिस्त्रिंशैः प्रासशूलपरश्वधैः ।
 शक्त्यृष्टिभिर्भुशुण्डीभिश्चित्रवाजैः शरैरपि ॥ ११ ॥
 अब्यवर्षन् प्रकुपिताः सरथं सल सारथिम् ।
 श्छन्तस्तत्प्रतीकर्तुमयुतानि त्रयोदश ॥ १२ ॥
 औत्तानपाटिः स तदा शस्त्रवर्षेण भूरिणः ।
 न उपादृश्यतश्छन्न आसारेण यथा गिरिः ॥ १३ ॥
 डाडाकारस्तदैवासीत्सिद्धानां दिवि पश्यताम् ।
 लतोऽयं मानवः सूर्यो मग्नः पुण्यजनाण्वि ॥ १४ ॥
 नदत्सु यातुधानेषु जयकाशिष्वथो मृधे ।
 उदतिष्ठद्रथस्तस्य नीडारादिव भास्करः ॥ १५ ॥
 धनुर्विस्कूर्जयन् दिव्यं द्विषतां षेदमुद्रलन् ।
 अस्त्रौघं व्यधमद्बाणैर्घनानीकमिवानिलः ॥ १६ ॥
 तस्य ते थापनिर्मुक्ता भित्त्वा वर्माणि रक्षसाम् ।

कायानाविशुस्तिग्मा गिरीनशनयो यथा ॥ १७ ॥

भल्लैः सञ्छिद्यमानानां शिरोभिश्चारुकुण्डलैः ।

उरुभिर्दुर्मतालाभैर्दोर्भिवलयवल्गुभिः ॥ १८ ॥

डारकेयूरमुकुटैरुष्णीषैश्च मलाधनैः ।

आस्तृतास्ता रणाम्बुवो रेजुर्वार मनोडराः ॥ १९ ॥

उतावशिष्टा एतरे रणञ्जिरा-

द्रक्षोगाणाः क्षत्रियवर्यसायकैः ।

प्राथो विवृक्कणावयवा विदुद्रुवुः

मृगेन्द्रविक्रीडितयूथपा एव ॥ २० ॥

अपश्यमानः स तदाततायिनं

मलामृधे कञ्चन मानवोत्तमः ।

पुरीं दिदृक्षन्नपि नाविशद्द्विषां

न मायिनां वेद चिकीर्षितं जनः ॥ २१ ॥

एति भ्रुवंश्चित्ररथः स्वसारथिं

यत्तः परेषां प्रतियोगशङ्कितः ।

शुश्राव शब्दं जलधेरिवेरितं

नभस्वतो दिक्षु रजोऽन्वदृश्यत ॥ २२ ॥

क्षणेनाञ्छादितं व्योम घनानीकेन सर्वतः ।

विस्फुरत्तडिता दिक्षु त्रासयत्स्तनयित्नुना ॥ २३ ॥

ववृषू रुधिरौघासृक्पूयविण्मूत्रमेदसः ।

निपेतुर्गगनादस्य कबन्धान्यग्रतोऽनघ ॥ २४ ॥

ततः षेऽदृश्यत गिरिर्निपेतुः सर्वतोदिशम् ।

गदापरिघनिस्त्रिंशमुसलाः साशमवर्षिणः ॥ २५ ॥

अडयोऽशननिःश्वासा वमन्तोऽग्निं रुषाक्षिभिः ।

अभ्यधावन् गजा मत्ताः सिंढव्याम्नाश्च यूथशः ॥ २६ ॥

समुद्रं उर्मिर्भिर्भीमः प्लावयन् सर्वतोभुवम् ।

आससाद मलाङ्गादः कल्पान्त एव भीषणः ॥ २७ ॥

अेवं विधान्यनेकानि त्रासनान्यमनस्विनाम् ।

સસૃજુસ્તિગ્મગતય આસુર્યા માયયાસુરાઃ ॥ ૨૮ ॥

ધ્રુવે પ્રયુક્તામસુરૈસ્તાં માયામતિદુસ્તરામ્ ।

નિશામ્ય તસ્ય મુનયઃ સમાશંસન્ સમાગતાઃ ॥ ૨૯ ॥

મુનય ઉચુઃ

ઔત્તાનપાદે ભગવાંસ્તવ શાર્દુગધન્વા

દેવઃ ક્ષિણોત્વવનતાર્તિહરો વિપક્ષાન્ ।

યન્નામધેયમભિધાય નિશામ્ય ચાઘ્ન

લોકોડગ્જસા તરતિ દુસ્તરમડ્ગ મૃત્યુમ્ ॥ ૩૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયાં ચતુર્થસ્કન્ધે દશમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૦ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકાદશોઽધ્યાયઃ - ૧૧ ॥

મૈત્રેય ઉવાચ

નિશામ્ય ગદતામેવં ઋષીણાં ધનુષિ ધ્રુવઃ ।

સન્દધેડસ્ત્રમુપસ્પૃશ્ય યન્નારાયણનિર્મિતમ્ ॥ ૧ ॥

સન્ધીયમાન એતસ્મિન્ માયા ગુહ્યકનિર્મિતાઃ ।

ક્ષિપ્રં વિનેશુર્વિદુર કલેશા જ્ઞાનોદયે યથા ॥ ૨ ॥

તસ્યાર્ષસ્ત્રં ધનુષિ પ્રયુગ્જતઃ

સુવર્ણપુડ્ખાઃ કલહંસવાસસઃ ।

વિનિઃસૃતા આવિવિશુદ્ધિષદ્ધલં

યથા વનં ભીમરવાઃ શિખરિડનઃ ॥ ૩ ॥

તૈસ્તિગ્મધારૈઃ પ્રધને શિલીમુખૈ-

રિતસ્તતઃ પુણ્યજના ઉપદ્રુતાઃ ।

તમભ્યધાવન્ કુપિતા ઉદાયુધાઃ

સુવર્ણમુત્રદ્ધકણા ઇવાહયઃ ॥ ૪ ॥

स तान् पृषत्तैरभिधावतो मृधे
निःकृत्तभाडूरुशिरोधरोदरान् ।
निनाय लोकं परमर्कमण्डलं
प्रजन्ति निर्भिद्य यमूर्ध्वरेतसः ॥ ५ ॥

तान् उच्यमानानभिवीक्ष्य गुह्यका-
ननागसश्चित्ररथेन भूरिशः ।
औत्तानपादिं कृपया पितामहो
मनुर्जुगाद्योपगतः सदर्षिभिः ॥ ६ ॥

मनुरुवाच
अलं वत्सातिरोषेण तमोद्गारेण पाप्मना ।
येन पुण्यजनानेतानवधीस्त्वमनागसः ॥ ७ ॥

नास्मत्कुलोचितं तात कर्मैतत्सद्विगर्हितम् ।
वधो यदुपदेवानामारब्धस्तेऽकृतैनसाम् ॥ ८ ॥

नन्वेकस्यापराधेन प्रसङ्गाद्ब्रह्मवो उताः ।
भ्रातुर्वधाभितप्तेन त्वयाऽग्नौ भ्रातृवत्सल ॥ ९ ॥

नायं मार्गो हि साधूनां वृषीकेशानुवर्तिनाम् ।
यदात्मानं परागृह्य पशुवद्भूतवैशसम् ॥ १० ॥

सर्वभूतात्मभावेन भूतावासं हरिं भवान् ।
आराध्याप दुराराध्यं विषणोस्तत्परमं पदम् ॥ ११ ॥

स त्वं हरेरनुध्यातस्तत्पुंसामपि सम्मतः ।
कथं त्ववधं कृतवाननुशिष्यन् सतां व्रतम् ॥ १२ ॥

तितिक्षया करुणया मैत्र्या याभिलषन्तुषु ।
समत्वेन य सर्वात्मा भगवान् सम्प्रसीदति ॥ १३ ॥

सम्प्रसन्ने भगवति पुरुषः प्राकृतैर्गुणैः ।
विमुक्तो ज्वनिर्मुक्तो ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ १४ ॥

भूतैः पञ्चभिरारब्धैर्योषित्पुरुष एव हि ।
तयोर्व्यवायात्सम्भूतिर्योषित्पुरुषयोरिह ॥ १५ ॥

एवं प्रवर्तते सर्गः स्थितिः संयम एव य ।

गुणव्यतिकराद्राजन् मायया परमात्मनः ॥ १६ ॥

निमित्तमात्रं तत्रासीन्निर्गुणः पुरुषर्षभः ।

व्यक्ताव्यक्तमिदं विश्वं यत्र भ्रमति लोडवत् ॥ १७ ॥

स भ्रष्ट्विदं भगवान् कालशक्त्या

गुणप्रवालेषु विभक्तवीर्यः ।

करोत्यकर्तव्यं निवृत्त्यन्तः

येष्टा विभूम्नः भ्रुवुर्दुर्विभाव्या ॥ १८ ॥

सोऽनन्तोऽन्तकरः कालोऽनादिरादिकृद्व्ययः ।

जनं जनेन जनयन् माययन् मृत्युनान्तकम् ॥ १९ ॥

न वै स्वपक्षोऽस्य विपक्ष एव वा

परस्य मृत्योर्विशतः समं प्रजाः ।

तं धावमानमनुधावन्त्यनीशा

यथा रज्जोस्थनिलं भूतसङ्घाः ॥ २० ॥

आयुषोऽपययं जन्तोस्तथैवोपययं विभुः ।

उभाभ्यां रडितः स्वस्थो दुःस्थस्य विदधात्यसौ ॥ २१ ॥

केचित्कर्म वदन्त्येनं स्वभावमपरे नृप ।

अके कालं परे दैवं पुंसः काममुतापरे ॥ २२ ॥

अव्यक्तस्याप्रमेयस्य नानाशक्त्युदयस्य च ।

न वै चिकीर्षितं तात को वेदाथ स्वसम्भवम् ॥ २३ ॥

न यैते पुत्रक भ्रातुर्दन्तारो धनदानुगाः ।

विसर्गाद्दानयोस्तात पुंसो दैवं हि कारणम् ॥ २४ ॥

स एव विश्वं सृजति स एवावति ऽन्ति च ।

अथापि ङ्यनलङ्कारान्नाजयते गुणकर्मभिः ॥ २५ ॥

अेष भूतानि भूतात्मा भूतेशो भूतभावनः ।

स्वशक्त्या मायया युक्तः सृजत्यन्ति च पाति च ॥ २६ ॥

तमेव मृत्युममृतं तात दैवं

सर्वात्मनोपेहि जगत्परायणम् ।

यस्मै बालिं विश्वसृजो ङरन्ति

गावो यथा वै नसि दामयन्त्रिताः ॥ २७ ॥

यः पञ्चवर्षो जननीं त्वं विहाय
मातुः सपत्न्या वयसा भिन्नमर्मा ।
वनं गतस्तपसा प्रत्यगक्ष-
माराध्य लेभे मूर्ध्नि पदं त्रिलोक्याः ॥ २८ ॥

तमेनमङ्गात्मनि मुक्तविग्रहे
व्यपाश्रितं निर्गुणमेकमक्षरम् ।
आत्मानमन्विष्य विमुक्तामात्मद्-
ग्यस्मिन्न्रिदं भेदमसत्प्रतीयते ॥ २९ ॥

त्वं प्रत्यगात्मनि तदा भगवत्यनन्त
आनन्दमात्र उपपन्नसमस्तशक्तौ ।
भक्तिं विधाय परमां शनकैरविधा-
ग्रन्धिं विभेत्स्यसि ममाहमिति प्ररुढम् ॥ ३० ॥

संयच्छ शेषं भद्रं ते प्रतीपं श्रेयसां परम् ।
श्रुतेन भूयसा राजन्नगदेन यथाऽऽमयम् ॥ ३१ ॥

येनोपसृष्टात्पुरुषाल्लोक उद्विजते भृशम् ।
न बुधस्तद्भ्रंशं गच्छेद्विच्छन्नभयमात्मनः ॥ ३२ ॥

डेलनं गिरिशभ्रातुर्धनदस्य त्वया कृतम् ।
यज्जघ्निवान् पुण्यजनान् भ्रातृघ्नानित्यमर्षितः ॥ ३३ ॥

तं प्रसादय वत्साशु सन्नत्या प्रप्रयोक्तिभिः ।
न यावन्महतां तेजः कुलं नोऽभिभविष्यति ॥ ३४ ॥

अेवं स्वायम्भुवः पौत्रमनुशास्य मनुर्ध्रुवम् ।
तेनाभिवन्दितः साकमृषिभिः स्वपुरं ययौ ॥ ३५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संखितायां चतुर्थस्कन्धे ओकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वादशोऽध्यायः - १२ ॥

मैत्रेय उवाच

ध्रुवं निवृत्तं प्रतिबुद्ध्य वैशसा-

दपेतमन्त्रं भगवान् धनेश्वरः ।

तत्रागतश्चारणयक्षकिन्नरैः

संस्तूयमानोऽभ्यवदत्कृताञ्जलिम् ॥ १ ॥

धनद उवाच

भो भोः क्षत्रियदायाद परितुष्टोऽस्मि तेऽनघ ।

यत्त्वं पितामहादेशाद्भैरं दृस्त्यजमत्यजः ॥ २ ॥

न भवानवधीधक्षान् न यक्षा भ्रातरं तव ।

काल एव हि भूतानां प्रभुरप्ययभाष्योः ॥ ३ ॥

अहं त्वमित्यपार्था धीरज्ञानात्पुरुषस्य हि ।

स्वाप्नीवाभात्यतद्द्व्यानाद्यथा बन्धविपर्ययो ॥ ४ ॥

तद्गच्छ ध्रुव भद्रं ते भगवन्तमधोक्षजम् ।

सर्वभूतात्मभावेन सर्वभूतात्मविग्रहम् ॥ ५ ॥

भजस्व भजनीयाङ्घ्रिमभवाय भवच्छिदम् ।

युक्तं विरहितं शक्त्या गुणभय्याऽऽत्मभाषया ॥ ६ ॥

वृणीहि कामं नृप यन्मनोगतं

मत्तस्त्वमौत्तानपट्टेऽविशङ्कितः ।

वरं वरार्होऽम्भुजनाभपाद्यो-

स्नन्तरं त्वां वयमङ्ग शुश्रुम ॥ ७ ॥

मैत्रेय उवाच

स राजराजेन वराय योदितो

ध्रुवो महाभागवतो महामतिः ।

उरौ स वज्रेऽयलितं स्मृतिं यथा

तरत्ययत्नेन दुरत्ययं तमः ॥ ८ ॥

तस्य प्रीतेन मनसा तां दत्त्वैऽविऽस्ततः ।
 पश्यतोऽन्तर्दधे सोऽपि स्वपुरं प्रत्यपद्यत ॥ ९ ॥
 अथायजत यज्ञेशं ऋतुभिर्भूरिदक्षिणैः ।
 द्रव्यक्रियादेवतानां कर्म कर्मफलप्रदम् ॥ १० ॥
 सर्वात्मन्यय्युतेऽसर्वे तीव्रौघां भङ्क्तिमुद्भुतम् ।
 ददृशात्मनि भूतेषु तमेवावस्थितं विभुम् ॥ ११ ॥
 तमेवं शीलसम्पन्नं ब्रह्मण्यं दीनवत्सलम् ।
 गोप्तारं धर्मसेतूनां मेनिरे पितरं प्रजाः ॥ १२ ॥
 षट्त्रिंशद्दर्षसाडस्रं शशास क्षितिमाण्डलम् ।
 भोगैः पुण्यक्षयं कुर्वन्नभोगैरशुभक्षयम् ॥ १३ ॥
 अवेवं बहुसवं कालं मलात्मावियलेन्द्रियः ।
 त्रिवर्गोपयिङ्कं नीत्वा पुत्रायादानृपासनम् ॥ १४ ॥
 मन्यमानं छदं विश्वं मायारथितमात्मनि ।
 अविद्यारथितस्वप्नगन्धर्वनगरोपमम् ॥ १५ ॥
 आत्मस्त्र्यपत्यसुदुष्टो बलमुद्भुकोश-
 मन्तःपुरं परिविहारभुवश्च रम्याः ।
 भूमाण्डलं जलधिमेपलमाकलय्य
 कालोपसृष्टमिति स प्रययौ विशालाम् ॥ १६ ॥
 तस्यां विशुद्धकरणः शिववार्विगाढ्य-
 बद्ध्वाऽऽसनं जितमरुन्मनसाऽऽलुताक्षः ।
 स्थूले दधार भगवत्प्रतिरूपं अत-
 द्ध्यायंस्तदव्यवहितो व्यसृजत्समाधौ ॥ १७ ॥
 भङ्क्तिं उरौ भगवति प्रवळन्नजस्र-
 मानन्दभाष्यकलयामुदुरर्धमानः ।
 विक्लिधमानलृदयः पुलकायिताङ्गो
 नात्मानमस्मरदसाविति मुक्तलिङ्गः ॥ १८ ॥
 स ददर्श विमानाग्रं नभसोऽवतरदृष्टुवः ।
 विभ्राजयद्दृश दृशो राकापतिमिवोदितम् ॥ १९ ॥

तत्रानु देवप्रवरौ अतुर्भुजौ
श्यामौ किशोरावरुणाम्भुजेक्षणौ ।
स्थिताववष्टभ्य गदां सुवाससौ
किरीटलाराङ्गदयारुकुण्डलौ ॥ २० ॥

विज्ञाय तावुत्तमगायकिङ्कुरा-
वस्युत्थितः साध्वसविस्मृतकम् ।
नाम नामानि गृणन् मधुद्विषः
पार्षत्प्रधानाविति संलताञ्जलिः ॥ २१ ॥

तं कृष्णपादाभिनिविष्टयेतसं
भद्राञ्जलिं प्रश्रयनप्रकन्धरम् ।
सुनन्दनन्दावुपसृत्य सस्मितं
प्रत्ययतुः पुष्करनाभसम्मतौ ॥ २२ ॥

सुनन्दनन्दावूयतुः
भो भो राजन् सुभद्रं ते वायं नोऽवहितः शर्षु ।
यः पञ्चवर्षस्तपसा भवान् देवमतीतृपत् ॥ २३ ॥

तस्याभिलजगद्धातुरावां देवस्य शार्ङ्गिणः ।
पार्षदाविल सम्प्राप्तौ नेतुं त्वां भगवत्यदम् ॥ २४ ॥

सुदुर्जयं विष्णुपदं जितं त्वया
यत्सूरयोऽप्राप्य विचक्षते परम् ।
आतिष्ठ तथ्यन्द्रदिवकरादयो
ग्रहर्क्षताराः परियन्ति दक्षिणम् ॥ २५ ॥

अनास्थितं ते पितृभिरन्यैरायङ्ग कर्त्तवित् ।
आतिष्ठ जगतां वन्द्यं तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ २६ ॥

अेतद्विमानप्रवरमुत्तमश्लोकमौलिना ।
उपस्थापितमायुष्मन्नधिरोद्धुं त्वमर्हसि ॥ २७ ॥

मैत्रेय उवाच
निशाम्य वैकुण्ठनियोजयमुप्ययो-
र्भधुय्युतं वायमुरुकम्प्रियः ।
कृताभिषेकः कृतनित्यमङ्गलो

मुनीन् प्राशम्याशिषमभ्यवाद्यत् ॥ २८ ॥
परीत्याभ्यर्थ्यं धिषण्याग्रं पार्षदावभिवन्ध य ।
धयेष तदधिष्ठातुं बिभ्रद्रूपं छिरण्मयम् ॥ २८ ॥
तदोत्तानपदः पुत्रो ददर्शान्तकमागतम् ।
मृत्योर्भूर्ध्नि पदं दत्त्वा आरुरोडाद्भुतं गृहम् ॥ ३० ॥
तदा दृन्दुभयो नेदुर्मृदङ्गपाशवाद्यः ।
गन्धर्वमुष्याः प्रजगुः पेतुः कुसुमवृष्टयः ॥ ३१ ॥
स य स्वर्लोकमारोक्ष्यन् सुनीतिं जननीं ध्रुवः ।
अन्वस्मरदगं छित्वा दीनां यास्ये त्रिविष्टपम् ॥ ३२ ॥
धति व्यवसितं तस्य व्यवसाय सुरोत्तमौ ।
दर्शयामासतुर्द्वीं पुरो यानेन गच्छतीम् ॥ ३३ ॥
तत्र तत्र प्रशंसद्भिः पथि वैमानिकैः सुरैः ।
अवकीर्यमाणो दृष्टो कुसुमैः क्रमशो ग्रहान् ॥ ३४ ॥
त्रिलोकीं देवयानेन सोऽतिप्रजय मुनीनपि ।
परस्ताद्यद्भ्रुवगतिर्विषणोः पदमथाभ्यगात् ॥ ३५ ॥
यद्भ्राजमानं स्वरुथैव सर्वतो
लोकस्त्रयो ल्यनुविभ्राजन्त येते ।
यन्नाप्रजन् जन्तुषु येऽननुग्रहा
प्रजन्ति भद्राणि यरन्ति येऽनिशम् ॥ ३६ ॥
शान्ताः समदृशः शुद्धाः सर्वभूतानुरञ्जनाः ।
यान्त्यञ्जसाय्युतपदमय्युतप्रियभान्धवाः ॥ ३७ ॥
धत्युत्तानपदः पुत्रो ध्रुवः कृष्णपरायणः ।
अभूत्त्रयाणां लोकानां यूढामिणिरिवामलः ॥ ३८ ॥
गम्भीरवेगोऽनिमिषं ज्योतिषां यङ्कमाहितम् ।
यस्मिन् भ्रमति कौरव्य मेढ्यामिव गवां गणः ॥ ३९ ॥
मडिमानं विलोक्यास्य नारदो भगवान् ऋषिः ।
आतोदं वितुदम्बोकान् सत्रेऽगायत्प्रयेतसाम् ॥ ४० ॥
नारद उवाच

नूनं सुनीतेः पतिदेवताया-
स्तपःप्रभावस्य सुतस्य तां गतिम् ।
दृष्ट्वाभ्युपायानपि वेदवादिनो
नैवाधिगन्तुं प्रभवन्ति किं नृपाः ॥ ४१ ॥

यः पञ्चवर्षो गुरुदारवाक्शरै-
र्भिन्नेन यातो लृद्येन द्यूयता ।
वनं मदादेशकरोऽजितं प्रभुं
जिगाय तद्भक्तगुणैः पराजितम् ॥ ४२ ॥

यः क्षत्रभन्धुर्भुवि तस्याधिउठ-
मन्वारुरुक्षेदपि वर्षपूगैः ।
षट्पञ्चवर्षो यदलोभिरल्यैः
प्रसाद्य वैकुण्ठमवाप तत्पदम् ॥ ४३ ॥

मैत्रेय उवाच
अेतत्तेऽभिहितं सर्वं यत्पृष्टोऽहमिह त्वया ।
ध्रुवस्योद्गमयशसश्चरितं सम्मतं सताम् ॥ ४४ ॥
धन्यं यशस्यमायुष्यं पुण्यं स्वस्त्ययनं मलत् ।
स्वर्ग्यं ध्रौव्यं सौमनस्यं प्रशस्यमघमर्षणम् ॥ ४५ ॥

श्रुत्वैतच्छ्रद्धयाभीक्ष्णमश्रुतप्रिययेष्टितम् ।
भवेद्भक्तिर्भागवति यथा स्यात्कलेशसङ्क्षयः ॥ ४६ ॥

महत्त्वमिच्छतां तीर्थं श्रोतुः शीलाद्यो गुणाः ।
यत्र तेजस्तद्विच्छूनां मानो यत्र मनस्विनाम् ॥ ४७ ॥

प्रयतः कीर्तयेत्प्रातः समवाये द्विजन्मनाम् ।
सायं च पुण्यश्लोकस्य ध्रुवस्य चरितं मलत् ॥ ४८ ॥

पौर्णमास्यां सिनीवाल्यां द्वादश्यां श्रवणोऽथवा ।
दिनक्षये व्यतीपाते सङ्क्रमेऽर्द्धिनेऽपि वा ॥ ४९ ॥

श्रावयेच्छ्रद्धधानानां तीर्थपादपदाश्रयः ।
नेच्छंस्तत्रात्मनाऽऽत्मानं सन्तुष्टं षति सिध्यति ॥ ५० ॥

ज्ञानमज्ञाततत्त्वाय यो दद्यात्सत्पथेऽमृतम् ।
कृपालोर्दीननाथस्य देवास्तस्यानुगृह्णते ॥ ५१ ॥

धृष्टं मया तेऽभिहितं कुरुद्रुह
 ध्रुवस्य विभ्यातविशुद्धकर्मणः ।
 छित्वात्मकः क्रीडनकानि मातु-
 र्गृहं च विष्णुं शरणं यो जगाम ॥ ५२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 चतुर्थस्कन्धे ध्रुवचरितं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रयोदशोऽध्यायः - ५३ ॥

सूत उवाच
 निशम्य कौषारविणोपवर्णितं
 ध्रुवस्य वैकुण्ठपदाधिरोहणम् ।
 प्ररुढभावो भगवत्यधोक्षजे
 प्रष्टुं पुनस्तं विदुरः प्रयङ्गमे ॥ १ ॥

विदुर उवाच
 के ते प्रचेतसो नाम कस्यापत्यानि सुप्रत ।
 कस्यान्ववाये प्रभ्याताः कुत्र वा सत्रमासत ॥ २ ॥

मन्धे महाभागवतं नारदं देवदर्शनम् ।
 येन प्रोक्तः क्रियायोगः परियर्थाविधिर्दरेः ॥ ३ ॥

स्वधर्मशीलैः पुरुषैर्भगवान् यज्ञपूरुषः ।
 धृष्टमानो भक्तिमता नारदनेरितः किल ॥ ४ ॥

यास्ता देवर्षिणा तत्र वर्णिता भगवत्तथाः ।
 मज्ज्यं शुश्रूषवे ब्रह्मन् डात्स्वर्चनायष्टुमर्हसि ॥ ५ ॥

मैत्रेय उवाच
 ध्रुवस्य योत्सवः पुत्रः पितरि प्रस्थिते वनम् ।
 सार्वभौमश्रियं नैच्छदधिराजासनं पितुः ॥ ६ ॥

स जन्मनोपशान्तात्मा निःसङ्गः समदर्शनः ।
ददर्श लोके विततमात्मानं लोकमात्मनि ॥ ७ ॥
आत्मानं ब्रह्मनिर्वाणं प्रत्यस्तमितविग्रहम् ।
अवबोधरसैकात्म्यमानन्दमनुसन्ततम् ॥ ८ ॥
अव्यवच्छिन्नयोगाग्निदग्धकर्ममलाशयः ।
स्वरूपमवरुन्धानो नात्मनोऽन्यं तदैक्षत ॥ ९ ॥
जडान्धबधिरोन्मत्तभूकाङ्क्षितिरतन्मतिः ।
लक्षितः पथि बालानां प्रशान्ताग्निरिवानलः ॥ १० ॥
मत्वा तं जडमुन्मत्तं कुलवृद्धाः समन्त्रिणः ।
वत्सरं भूपतिं यद्दुर्यवीयांसं भ्रमेः सुतम् ॥ ११ ॥
स्वर्वाग्निर्वत्सरस्येष्टा भार्यासूत षडात्मजान् ।
पुष्पाणां तिग्मकेतुं यं षष्ठमूर्धं वसुं जयम् ॥ १२ ॥
पुष्पाणां स्य प्रभा भार्या द्रोषा यं द्वे बभूवतुः ।
प्रातर्भयन्दिनं सायमिति ध्यासन् प्रभासुताः ॥ १३ ॥
प्रदोषो निशियो व्युष्टं धृति द्रोषा सुतास्त्रयः ।
व्युष्टः सुतं पुष्करिण्यां सर्वतेजसमादधे ॥ १४ ॥
स यक्षुः सुतमाकृत्यां पत्न्यां नमुमवाप ७ ।
मनोरसूत मलिषी विरजान् नङ्गला सुतान् ॥ १५ ॥
पुरुं कुत्सं त्रितं धुम्नं सत्यवन्तमृतं व्रतम् ।
अग्निष्टोममतीरात्रं प्रधुम्नं शिबिमुल्मुकम् ॥ १६ ॥
उल्मुकोऽजनयत्युत्रान् पुष्करिण्यां षडुत्तमान् ।
अङ्गं सुमनसं ध्यातिं ऋतुमङ्गिरसं गयम् ॥ १७ ॥
सुनीथाङ्गस्य या पत्नी सुषुवे वेनमुल्बलाणाम् ।
यद्वैःशील्यात्स राजर्षिर्निर्विण्णो निरगात्पुत्रात् ॥ १८ ॥
यमङ्ग शेषुः कुपिता वाज्वजा मुनयः ङिल ।
गतासोस्तस्य भूयस्ते मम-न्युर्दक्षिणां करम् ॥ १९ ॥
अराजके तदा लोके दस्युभिः पीडिताः प्रजाः ।

जातो नारायणांशेन पृथुराद्यः क्षितीश्वरः ॥ २० ॥

विदुर उवाच

तस्य शीलनिधेः साधोर्ब्रह्मण्यस्य मडात्मनः ।

राज्ञः कथमभूदृष्टा प्रजा यद्विमना ययौ ॥ २१ ॥

किं वांछो वेन उद्दिश्य ब्रह्मदण्डमययुजन् ।

दण्डप्रतधरे राज्ञि मुनयो धर्मकोविदाः ॥ २२ ॥

नावध्येयः प्रजापालः प्रजाभिरघवानपि ।

यदसौ लोकापालानां भिभर्त्योऽजः स्वतेजसा ॥ २३ ॥

अेतदाप्याडि मे ब्रह्मन् सुनीथात्मजयेष्टितम् ।

श्रद्धधानाय भक्त्याय त्वं परावरवित्तमः ॥ २४ ॥

मैत्रेय उवाच

अङ्गोऽश्वमेधं राजर्षिराजडार मडाङ्गतुम् ।

नाजग्मुर्देवतास्तस्मिन्नाडूता ब्रह्मवादिभिः ॥ २५ ॥

तमूयुर्विस्मितास्तत्र यजमानमथर्त्विजः ।

डवीषि डूयमानानि न ते गृह्णन्ति देवताः ॥ २६ ॥

राजन् डवीष्यदृष्टानि श्रद्धयासादितानि ते ।

छन्दांस्यथातयामानि योजितानि धृतप्रतैः ॥ २७ ॥

न विदामेड देवानां डेलनं वयमएवपि ।

यन्न गृह्णन्ति भागान् स्वान् ये देवाः कर्मसाक्षिणः ॥ २८ ॥

मैत्रेय उवाच

अङ्गो द्विजवयः श्रुत्वा यजमानः सुदुर्मनाः ।

तत्प्रष्टुं व्यसृजद्वायं सदस्यांस्तदनुज्ञया ॥ २९ ॥

नागश्छन्त्याडूता देवा न गृह्णन्ति गडानिड ।

सदसस्पतयो भ्रूत किमवधं मया कृतम् ॥ ३० ॥

सदसस्पतय ऒयुः

नरदेवेड भवतो नाधं तावन्मनाडिस्थतम् ।

अस्त्येडं प्राक्तनमधं यद्विडेदृक्त्वमप्रजः ॥ ३१ ॥

तथा साधय भद्रं ते आत्मानं सुप्रजं नृप ।

षष्ठस्ते पुत्रकामस्य पुत्रं दास्यति यज्ञभुङ्क्ते ॥ ३२ ॥
 तथा स्वभागधेयानि त्रिडीष्यन्ति द्विवौकसः ।
 यद्यज्ञपुरुषः साक्षादपत्याय हरिर्वृतः ॥ ३३ ॥
 तांस्तान् कामान् हरिर्दद्याधान् यान् कामयते जनः ।
 आराधितो यथैवैष तथा पुंसां ह्रुलोदयः ॥ ३४ ॥
 षति व्यवसिता विप्रास्तस्य राज्ञः प्रजातये ।
 पुरोडाशं निरवपन् शिपिविष्टाय विष्णवे ॥ ३५ ॥
 तस्मात्पुरुष उत्तस्थौ डेममाव्यमलाम्बरः ।
 छिरण्मयेन पात्रेण सिद्धमादाय पायसम् ॥ ३६ ॥
 स विप्रानुमतो राज्ञ गृहीत्वाञ्जलिनीदनम् ।
 अवघ्राय मुदा युक्तः प्रादात्पत्न्या उदारधीः ॥ ३७ ॥
 सा तत्पुंसवनं राज्ञी प्राश्य वै पत्युरादधे ।
 गर्भं काल उपावृत्ते कुमारं सुषुवेऽप्रजा ॥ ३८ ॥
 स बाल एव पुरुषो मातामलमनुव्रतः ।
 अधर्माशोद्भवं मृत्युं तेनाभवदधार्मिकः ॥ ३९ ॥
 स शरासनमुधम्य मृगयुर्वनगोचरः ।
 ङन्त्यसाधुर्मुगान् दीनान् वेनोऽसावित्यरौज्जनः ॥ ४० ॥
 आक्रीडे क्रीडतो बालान् वयस्थानतिदारुणः ।
 प्रसज्य निरनुकोशः पशुमारममारयत् ॥ ४१ ॥
 तं विचक्ष्य भवं पुत्रं शासनैर्विविधैर्नृपः ।
 यदा न शासितुं कल्पो भृशमासीत्सुदुर्मनाः ॥ ४२ ॥
 प्रायेणाभ्यर्चितो देवो येऽप्रजा गृहमेधिनः ।
 कदपत्यभृतं दुःखं ये न विन्दन्ति दुर्भरम् ॥ ४३ ॥
 यतः पापीयसी कीर्तिरधर्मश्च मडान् नृणाम् ।
 यतो विरोधः सर्वेषां यत आधिरनन्तः ॥ ४४ ॥
 कस्तं प्रजापदेशं वै भोऽबन्धनमात्मनः ।
 पण्डितो बहु मन्येत यदर्थः क्लेशदा गृहाः ॥ ४५ ॥

कदपत्यं वरं मन्ये सदपत्याश्च्युयां पदात् ।
निर्विधेत् गृहान्मर्त्यो यत्कलेशनिवडा गृहाः ॥ ४६ ॥

अवं स निर्विण्णमना नृपो गृहान्
निशीथ उत्थाय मडोदयोदयात् ।
अलब्धनिद्रोऽनुपलक्षितो नृभि-
र्छित्वा गतो वेनसुवं प्रसुमाम् ॥ ४७ ॥

विज्ञाय निर्विधे गतं पतिं प्रजाः
पुरोहितामात्यसुहृद्गणैः ।
विचिक्क्युर्व्यामतिशोककतरा
यथा निगूढं पुरुषं कुयोगिनः ॥ ४८ ॥

अलक्षयन्तः पदवीं प्रजापतेः
उतोद्यमाः प्रत्युपसृत्य ते पुरीम् ।
ऋषीन् समेतान्भिवन्ध साश्रवो
न्यवेद्यन् पौरव भर्तृविप्लवम् ॥ ४९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां चतुर्थस्कन्धे त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ चतुर्दशोऽध्यायः - १४ ॥

मैत्रेय उवाच
भृग्वाद्यस्ते मुनयो लोकानां क्षेमदर्शिनः ।
गोमर्षसति वै नृणां पश्यन्तः पशुसाम्यताम् ॥ १ ॥
वीरमातरमाडूय सुनीथां ब्रह्मवादिनः ।
प्रकृत्यसम्मतं वेनमभ्यषिञ्चन् पतिं भुवः ॥ २ ॥
श्रुत्वा नृपासनगतं वेनमत्युग्रशासनम् ।
निलिव्युर्दस्यवः सद्यः सर्पत्रस्ता एवाभवः ॥ ३ ॥

स आरुढनृपस्थान उन्नद्धोऽष्टविभूतिभिः ।
अवमेने मलाभागान् स्तब्धः सम्भावितः स्वतः ॥ ४ ॥
अेवं मदान्ध उत्सिक्तो निरङ्कुश एव द्विपः ।
पर्यटन् रथमास्थाय कम्पयन्निव रोदसी ॥ ५ ॥
न यष्टव्यं न दातव्यं न लोतव्यं द्विजाः क्वचित् ।
एति न्यवायधुर्म भेरीघोषेण सर्वशः ॥ ६ ॥
वेनस्यावेक्ष्य मुनयो द्रुवृत्तस्य विशेष्टितम् ।
विमृश्य लोकव्यसनं कृपयोयुः स्म सन्निहः ॥ ७ ॥
अलो उभयतः प्राप्तं लोकस्य व्यसनं मडत् ।
दारुण्युभयतो दीप्ते एव तस्करपालयोः ॥ ८ ॥
अराजकभयादेष कृतो राजातदर्थेणः ।
ततोऽप्यासीद्भयं त्वद्य कथं स्यात्स्वस्ति दैहिनाम् ॥ ९ ॥
अलेखिव पयः पोषः पोषकस्याध्यनर्थभृत् ।
वेनः प्रकृत्यैव ऋणः सुनीथागर्भसम्भवः ॥ १० ॥
निरूपितः प्रजापालः स जिघांसति वै प्रजाः ।
तथापि सान्त्वयेमामुं नास्मांस्तत्पातकं स्पृशेत् ॥ ११ ॥
तद्विद्धद्भिरसद्भृतो वेनोऽस्माभिः कृतो नृपः ।
सान्त्वितो यदि नो वायं न ग्रीडिष्यत्यधर्मकृत् ॥ १२ ॥
लोकधिकारसन्देहं दृष्टिष्यामः स्वतेजसा ।
अेवमध्यवसायैर्न मुनयो गूढमन्यवः ।
उपप्रज्याभ्रुवन् वेनं सान्त्वयित्वा य सामभिः ॥ १३ ॥
मुनय उचुः
नृपवर्यं निबोधैतद्यत्ते विज्ञापयाम भोः ।
आयुःश्रीभलकीर्तीनां तव तात विवर्धनम् ॥ १४ ॥
धर्मं आचरितः पुंसां वाज्मनःकायबुद्धिभिः ।
लोकान् विशोकान् वितरत्यथानन्त्यमसृग्निनाम् ॥ १५ ॥
स ते मा विनशेद्दीर प्रजानां क्षेमलक्षणः ।
यस्मिन् विनष्टे नृपतिरैश्वर्यादवरोडति ॥ १६ ॥

राजन्नसाध्वमात्येभ्यश्चोरादिभ्यः प्रजा नृपः ।
 रक्षन् यथा बलिं गृह्णन्निड प्रेत्य य मोदते ॥ १७ ॥
 यस्य रात्रे पुटे यैव भगवान् यज्ञपूरुषः ।
 षज्यते स्वेन धर्मैश्च जनैर्वाणाम्निवितैः ॥ १८ ॥
 तस्य राज्ञो मडाभाग भगवान् भूतभावनः ।
 परितुष्यति विश्वात्मा तिष्ठतो निजशासने ॥ १९ ॥
 तस्मिंस्तुष्टे किमप्राप्यं जगतामीश्वरेश्वरे ।
 लोकाः सपाला ख्येतस्मै उरन्ति बलिमादृताः ॥ २० ॥
 तं सर्वलोकामरयज्ञसङ्ग्रहं
 त्रयीमयं द्रव्यमयं तपोमयम् ।
 यज्ञैर्विचित्रैर्यजतो भवाय ते
 राजन् स्वदेशाननुरोद्धुमर्हसि ॥ २१ ॥
 यज्ञेन युष्मद्विषये द्विजातिभि-
 र्वितायमानेन सुराः कला उरेः ।
 स्विष्टाः सुतुष्टाः प्रदिशन्ति वाञ्छितं
 तद्भेलनं नार्हसि वीर येष्टितुम् ॥ २२ ॥
 वेन उवाच
 बालिशा बत यूयं वा अधर्मे धर्ममानिनः ।
 ये वृत्तिदं पतिं छित्वा जारं पतिमुपासते ॥ २३ ॥
 अवजानन्त्यमी मूढा नृपरेपिणमीश्वरम् ।
 नानुविन्दन्ति ते भद्रमिड लोके परत्र य ॥ २४ ॥
 को यज्ञपुरुषो नाम यत्र वो भक्तिरीदृशी ।
 भर्तृस्नेहविदूराणां यथा जारं कुयोषिताम् ॥ २५ ॥
 विषणुर्विरिञ्चो गिरिश इन्द्रो वायुर्यमो रविः ।
 पर्जन्यो धनदः सोमः क्षितिरग्निरपाम्पतिः ॥ २६ ॥
 अते यान्ये य विबुधाः प्रभवो वरशापयोः ।
 देहे भवन्ति नृपतेः सर्वदेवमयो नृपः ॥ २७ ॥
 तस्मान्मां कर्मभिर्विप्रा यजध्वं गतमत्सराः ।

अलिं च मख्यं उरत मत्तोऽन्धः कोऽग्रभुङ्क् पुमान् ॥ २८ ॥

मैत्रेय उवाच

इत्थं विपर्ययमतिः पापीयानुत्पथं गतः ।
अनुनीयमानस्तथाश्वां न यङ्के ब्रह्मङ्गलः ॥ २९ ॥

इति तेऽसत्कृतास्तेन द्विजः पण्डितमानिना ।
भग्न्यायां भव्ययाश्वायां तस्मै विदुर युक्कुधुः ॥ ३० ॥

अन्यतां अन्यतामेष पापः प्रकृतिदारुणः ।
शुभन् जगदसावाशु कुरुते भस्मसाद्घुवम् ॥ ३१ ॥

नायमर्हत्यसद्गृतो नरदेववरासनम् ।
योऽघियज्ञपतिं विष्णुं विनिन्दत्यनपन्नपः ॥ ३२ ॥

को वै नं पश्चिक्क्षीत वेनमेकमृतेऽशुभम् ।
प्राप्त इदृशमैश्वर्यं यदनुग्रहभाजनः ॥ ३३ ॥

इत्थं व्यवसिता अन्तुं ऋषयो रुढमन्धवः ।
निजघ्नुर्दुष्टैर्वेनं उतमभ्युतनिन्दया ॥ ३४ ॥

ऋषिभिः स्वाश्रमपदं गते पुत्रकलेवरम् ।
सुनीथा पालयामास विधायोगेन शोचती ॥ ३५ ॥

अेकदा मुनयस्ते तु सरस्वत्सविलाप्सुताः ।
दुत्वाग्नीन् सत्कथाश्चक्रुरुपविष्टाः सरित्तटे ॥ ३६ ॥

वीक्ष्योत्थितान्मडोत्पातानाहुर्वोऽकभयङ्करान् ।
अप्यभद्रमनाथाया दस्युभ्यो न भवेद्भुवः ॥ ३७ ॥

अेवं मृशन्त ऋषयो धावतां सर्वतोद्दिशम् ।
पांसुः समुत्थितो भूरिश्वोराणामभिलुम्पताम् ॥ ३८ ॥

तदुपद्रवमाज्ञाय लोकस्य वसु लुम्पताम् ।
भर्तृयुपरते तस्मिन्नन्धोन्धं च जिघांसताम् ॥ ३९ ॥

योरप्रायं जनपदं डीनसत्त्वमराजकम् ।
लोकान् नावाश्यञ्छक्ता अपि तद्दोषदर्शिनः ॥ ४० ॥

ब्राह्मणः समदृक् शान्तो दीनानां समुपेक्षकः ।
अवते ब्रह्म तस्यापि भिन्नभाएऽतययो यथा ॥ ४१ ॥

नाङ्गस्य वंशो राजर्षेरिष संस्थातुमर्हति ।
अमोघवीर्या छि नृपा वंशेऽस्मिन् केशवाश्रयाः ॥ ४२ ॥
विनिश्चित्यैवमृषयो विपन्नस्य महीपतेः ।
ममन्थुरुक्तं तरसा तत्रासीद्भ्रातुको नरः ॥ ४३ ॥
काकृषणोऽतिद्वस्वाङ्गो द्वस्वबाहुर्महाडनुः ।
द्वस्वपान्निम्ननासात्रो रक्ताक्षस्ताम्रमूर्धजः ॥ ४४ ॥
तं तु तेऽवनतं दीनं छि करोमीति वादिनम् ।
निषीदित्यब्रुवंस्तात स निषादस्ततोऽभवत् ॥ ४५ ॥
तस्य वंश्यास्तु नैषादा गिरिकाननगोचराः ।
येनादरज्जायमानो वेनकल्मषमुल्बलाम् ॥ ४६ ॥
एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
यतुर्थस्कन्धे पृथुयशिते निषादोत्पत्तिर्नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चदशोऽध्यायः - १५ ॥

मैत्रेय उवाच
अथ तस्य पुनर्विप्रैरपुत्रस्य महीपतेः ।
बाहुभ्यां मथ्यमानाभ्यां मिथुनं समपद्यत ॥ १ ॥
तदृष्ट्वा मिथुनं जातं ऋषयो ब्रह्मवादिनः ।
उच्युः परमसन्तुष्टा विदित्वा भगवत्कलाम् ॥ २ ॥
ऋषय उच्युः
अेष विष्णोर्भगवतः कला भुवनपालिनी ।
एयं य लक्ष्याः सम्भूतिः पुरुषस्थानपायिनी ॥ ३ ॥
अयं तु प्रथमो राज्ञां पुमान् प्रथयिता यशः ।
पृथुर्नाम मडाराजो भविष्यति पृथुश्रवाः ॥ ४ ॥

ध्यं य सुदती देवी गुणभूषणभूषण ।
 अर्थिर्नाम वरारोडा पृथुमेवावरुन्धती ॥ ५ ॥
 ओष साक्षाद्भरेरेशो जातो लोकरिरक्षया ।
 ध्यं य तत्परा डि श्रीरनुजज्ञेऽनपायिनी ॥ ६ ॥
 मैत्रेय उवाच
 प्रशंसन्ति स्म तं विप्रा गन्धर्वप्रवरा जगुः ।
 मुमुयुः सुमनोधाराः सिद्धा नृत्यन्ति स्वस्त्रियः ॥ ७ ॥
 शङ्भतूर्यभृद्गुगाधा नेदुर्दुन्दुभयो द्विवि ।
 तत्र सर्व उपाजग्मुर्द्वर्षिपितृणां गणाः ॥ ८ ॥
 ब्रह्मा जगद्गुरुर्देवैः सडासृत्य सुरेश्वरैः ।
 वैन्धस्य दक्षिणो उस्ते दृष्ट्वा सिद्धं गदाभृतः ॥ ९ ॥
 पाद्योररविन्दं य तं वै मेने उरेः कलाम् ।
 यस्याप्रतिष्ठतं यङ्कमंशः स परमेष्ठिनः ॥ १० ॥
 तस्याभिषेक आरब्धो ब्राह्मणैर्ब्रह्मवादिभिः ।
 आभिषेचनिडान्यस्मै आजङ्घुः सर्वतो जनाः ॥ ११ ॥
 सरित्समुद्रा गिरयो नागा गावः षगा मृगाः ।
 धौः क्षितिः सर्वभूतानि समाजङ्घुरुपायनम् ॥ १२ ॥
 सोऽभिषिक्तो मडाराजः सुवासाः साध्वलङ्कृतः ।
 पत्न्यार्षिषालङ्कृतया विरेजेऽग्निरिवापरः ॥ १३ ॥
 तस्मै जडार धनदो उभं वीरवरासनम् ।
 वरुणः सलिलस्रावमातपत्रं शशिप्रभम् ॥ १४ ॥
 वायुश्च वालव्यजने धर्मः कीर्तिमयी स्रजम् ।
 धन्द्रः डिरीटमुत्कृष्टं दण्डं संयमनं यमः ॥ १५ ॥
 ब्रह्मा ब्रह्ममयं वर्म भारती डारमुत्तमम् ।
 उरिः सुदर्शनं यङ्कं तत्पत्न्यव्याडतां श्रियम् ॥ १६ ॥
 दशयन्द्रमसिं रुद्रः शतयन्द्रं तथाम्बिका ।
 सोमोऽमृतमयानश्वांस्त्वष्टा रुपाश्रयं रथम् ॥ १७ ॥
 अग्निराजगवं यापं सूर्यो रश्मिमयानिषून् ।

भूः पादुके योगमर्थ्यौ धौः पुष्पावलिमन्वडम् ॥ १८ ॥

नाटयं सुगीतं वादित्त्रमन्तर्धानं य भेयराः ।

ऋषयश्चाशिषः सत्याः समुद्रः शङ्खमात्मजम् ॥ १९ ॥

सिन्धवः पर्वता नद्यो रथवीथीर्महात्मनः ।

सूतोऽथ मागधो वन्दी तं स्तोतुमुपतस्थिरे ॥ २० ॥

स्तावकांस्तानभिप्रेत्य पृथुर्वैन्यः प्रतापवान् ।

मेघनिर्झादया वाया प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ २१ ॥

पृथुरुवाच

भोः सूत उे मागध सौम्य वन्दिन्

लोकेऽधुनास्पष्टगुणस्य मे स्यात् ।

किमाश्रयो मे स्तव औष योजयतां

मा मय्यभूवन् वितथा गिरो वः ॥ २२ ॥

तस्मात्परोक्षेऽस्मदुपश्रुतान्यलं

करिष्यथ स्तोत्रमपीय्यवायः ।

सत्युत्तमश्लोकगुणानुवादे

जुगुप्सितं न स्तवयन्ति सभ्याः ॥ २३ ॥

महद्गुणानात्मनि कर्तुमीशः

ऽः स्तावकैः स्तावयतेऽसतोऽपि ।

तेऽस्याभविष्यन्निति विप्रलब्धो

जनावडासं कुमतिर्न वेद ॥ २४ ॥

प्रभवो ह्यात्मनः स्तोत्रं जुगुप्सन्त्यपि विश्रुताः ।

द्रीमन्तः परमोदारः पौरुषं वा विगर्हितम् ॥ २५ ॥

वयं त्वविद्विता लोके सूताधापि वरीमभिः ।

कर्मभिः कथमात्मानं गापयिष्याम बालवत् ॥ २६ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां

सतुर्थस्कन्धे पृथुरिते पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षोडशोऽध्यायः - १६ ॥

मैत्रेय उवाच

एति ब्रुवाणं नृपतिं गायका मुनियोदिताः ।

तुष्टुवुस्तुष्टमनसस्तद्भागमृतसेवया ॥ १ ॥

नालं वयं ते मडिमानुवर्णने

यो देववर्योऽवततार मायया ।

वेनाङ्गजातस्य य पौरुषाणि ते

वायस्पतीनामपि बल्लमुर्धियः ॥ २ ॥

अथाप्युदारश्रवसः पृथोर्दरेः

कलावतारस्य कथामृतादृताः ।

यथोपदेशं मुनिभिः प्रयोदिताः

श्लाघ्यानि कर्माणि वयं वितन्महि ॥ ३ ॥

अेष धर्मभृतां श्रेष्ठो लोकं धर्मोऽनुवर्तयन् ।

गोप्सा य धर्मसेतूनां शास्ता तत्परिपन्थिनाम् ॥ ४ ॥

अेष वै लोकपालानां बिभर्त्येकस्तनौ तनूः ।

काले काले यथा भागं लोकयोरुभयोर्हितम् ॥ ५ ॥

वसु काल उपादत्ते काले यायं विमुञ्चति ।

समः सर्वेषु भूतेषु प्रतपन् सूर्यवद्विभुः ॥ ६ ॥

तितिक्षत्यङ्कमं वैन्य उपर्याङ्कमतामपि ।

भूतानां करुणः शश्वदातीनां क्षितिवृत्तिमान् ॥ ७ ॥

देवेऽवर्षत्यसौ देवो नरदेववपुर्दुरिः ।

कृच्छ्रप्राणाः प्रजा ह्येष रक्षिष्यत्यञ्जसेन्द्रवत् ॥ ८ ॥

आप्याययत्यसौ लोकं वदनामृतमूर्तिना ।

सानुरागावलोकने विशदस्मितथारुणा ॥ ९ ॥

अव्यक्तवर्त्मेष निगूढकार्यो

गम्भीरवेधा उपगुमवित्तः ।

अनन्तमाडात्म्यगुणैकधामा

पृथुः प्रयेता एव संवृतात्मा ॥ १० ॥

दुरासदो दुर्विषल आसन्नोऽपि विदूरवत् ।

नैवाभिभवितुं शक्यो वेनारण्युत्थितोऽनलः ॥ ११ ॥

अन्तर्भक्षिश्च भूतानां पश्यन् कर्माणि यारणैः ।

उदासीन एवाध्यक्षो वायुरात्मेव देहिनाम् ॥ १२ ॥

नाद्येयं दण्डयत्येष सुतमात्मद्विषामपि ।

दण्डयत्यात्मजमपि दण्ड्यं धर्मपथे स्थितः ॥ १३ ॥

अस्याप्रतिहतं यत्कं पृथोरामानसायलात् ।

वर्तते भगवानर्को यावत्तपति गोगणैः ॥ १४ ॥

रण्यधिष्यति यत्लोकमयमात्मविशेषितैः ।

अथामुमाडू राजानं मनोरञ्जनकैः प्रजाः ॥ १५ ॥

दृढव्रतः सत्यसन्धो ब्रह्मण्यो वृद्धसेवकः ।

शरण्यः सर्वभूतानां मानदो दीनवत्सलः ॥ १६ ॥

मातृभक्तिः परस्त्रीषु पत्न्यामर्धं एवात्मनः ।

प्रजासु पितृवत्स्नग्धः किङ्करो ब्रह्मवादिनाम् ॥ १७ ॥

देहिनामात्मवत्प्रेष्ठः सुदुष्टं नन्दिवर्धनः ।

मुक्तसङ्गप्रसङ्गोऽयं दण्डपाणिरसाधुषु ॥ १८ ॥

अयं तु साक्षाद्भगवांस्त्र्यधीशः

कूटस्थ आत्मा कलयावतीर्णः ।

यस्मिन्नविधारयितं निरर्थकं

पश्यन्ति नानात्वमपि प्रतीतम् ॥ १९ ॥

अयं भुवो मण्डलमोदयाद्रे-

गोमैकवीरो नरदेवनाथः ।

आस्थाय जैत्रं रथमात्तथापः

पर्यस्यते दक्षिणतो यथार्कः ॥ २० ॥

अस्मै नृपालाः किल तत्र तत्र

बलिं हरिष्यन्ति सलोकपालाः ।

મંસ્યન્ત એષાં સ્ત્રિય આદિરાજં
ચક્રાયુધં તદશ ઉદ્ધરન્ત્યઃ ॥ ૨૧ ॥

અયં મહીં ગાં દુદુહ્લેડધિરાજઃ
પ્રજાપતિર્વૃત્તિકરઃ પ્રજાનામ્ ।
યો લીલયાદ્રીન્ સ્વશરાસકોટ્યા
ભિન્ન્ સમાં ગામકરોઘથેન્દ્રઃ ॥ ૨૨ ॥

વિસ્કૂર્જયન્નાજગવં ધનુઃ સ્વયં
યદાયરત્ક્ષમામવિષલ્યમાજૈ ।
તદા નિલિલ્યુર્દિશિ દિશ્યસન્તો
લાડ્ગૂલમુઘમ્ય યથા મૃગેન્દ્રઃ ॥ ૨૩ ॥

એષોડશ્ચમેઘાઞ્શતમાજહાર
સરસ્વતી પ્રાદુરભાવિ યત્ર ।
અહાર્ષીઘસ્ય હયં પુરન્દરઃ
શતક્રતુશ્ચરમે વર્તમાને ॥ ૨૪ ॥

એષ સ્વસન્નોપવને સમેત્ય
સનત્કુમારં ભગવન્તમેકમ્ ।
આરાધ્ય ભક્ત્યાલભતામલં તત્
જ્ઞાનં યતો બ્રહ્મ પરં વિદન્તિ ॥ ૨૫ ॥

તત્ર તત્ર ગિરસ્તાસ્તા ઇતિ વિશ્રુતવિક્રમઃ ।
શ્રોષ્યત્યાત્માશ્રિતા ગાથાઃ પૃથુઃ પૃથુપરાક્રમઃ ॥ ૨૬ ॥

દિશો વિજિત્યાપ્રતિરુદ્ધચક્રઃ
સ્વતેજસોત્પાટિતલોકશલ્યઃ ।
સુરાસુરેન્દ્રૈરુપગીયમાન-
મહાનુભાવો ભવિતા પતિર્ભુવઃ ॥ ૨૭ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં ચતુર્થસ્કન્ધે ષોડશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૬ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तदशोऽध्यायः - १७ ॥

मैत्रेय उवाच

अेवं स भगवान् वैन्धः प्यापितो गुणकर्मभिः ।
छन्दयामास तान् कामैः प्रतिपूज्याभिनन्ध य ॥ १ ॥

ब्राह्मणप्रभुभान् वार्णान् भृत्यामात्यपुरोधसः ।
पौरान् जानपदान् श्रेणीः प्रकृतीः समपूजयत् ॥ २ ॥

विदुर उवाच

कस्माद्धार गोरुपं धरित्री बलुरुपिणी ।
यां दृष्टोऽपृथुस्तत्र को वत्सो दौडनं य किम् ॥ ३ ॥

प्रकृत्या विषमा देवी कृता तेन समा कथम् ।
तस्य मेध्यां डयं देवः कस्य डेतोरपाडरत् ॥ ४ ॥

सनत्कुमाराद्भगवतो ब्रह्मन् ब्रह्मविदुत्तमात् ।
लब्ध्वा ज्ञानं सविज्ञानं राजर्षिः कां गतिं गतः ॥ ५ ॥

यस्यान्यदपि कृष्णस्य भवान् भगवतः प्रभोः ।
श्रवः सुश्रवसः पुण्यं पूर्वदृढकथाश्रयम् ॥ ६ ॥

भक्ताय मेऽनुरक्ताय तव चाधोक्षजस्य य ।
वक्तुमर्हसि योऽदृष्ट्यद्वैन्धरुपेण गामिमाम् ॥ ७ ॥

सूत उवाच

योऽदितो विदुरेणैवं वासुदेवकथां प्रति ।
प्रशस्य तं प्रीतमना मैत्रेयः प्रत्यभाषत ॥ ८ ॥

मैत्रेय उवाच

यदाभिषिक्तः पृथुरङ्ग विप्रै-
रामन्त्रितो जनतायाश्च पालः ।
प्रजा निरन्ने क्षितिपृष्ठ अेत्य
क्षुत्क्षामदेहाः पतिमत्स्यवोयन् ॥ ९ ॥

वयं राजञ्जठरेणामितमा

यथाग्निना कोटरस्थेन वृक्षाः ।
त्वामध याताः शरणां शरण्यं
यः साधितो वृत्तिकरः पतिर्नः ॥ १० ॥

तन्नो भवानीलतु रातवेऽन्नं
क्षुधार्दितानां नरदेवदेव ।
यावन्न नऽक्ष्यामल उज्जितोर्जा
वार्तापतिस्त्वं किल लोडपालः ॥ ११ ॥

मैत्रेय उवाच
पृथुः प्रजानां करुणं निशम्य परिदेवितम् ।
दीर्घं दध्यौ कुरुश्रेष्ठ निमित्तं सोऽन्वपद्यत ॥ १२ ॥

एति व्यवसितो बुद्ध्या प्रगृहीतशरासनः ।
सन्दधे विशिषं भूमेः कुट्टस्त्रिपुरडा यथा ॥ १३ ॥

प्रवेपमाना घरणी निशाम्योदायुधं य तम् ।
गौः सत्यपाद्रवद्भीता मृगीव मृगयुद्धता ॥ १४ ॥

तामन्वधावत्तद्वैः कुपितोऽत्यरुणोक्षणः ।
शरं धनुषि सन्धाय यत्र यत्र पलायते ॥ १५ ॥

सा दृशो विदृशो देवी रोदसी यान्तरं तयोः ।
धावन्ती तत्र तत्रैर्न ददर्शानूद्यतायुधम् ॥ १६ ॥

लोके नाविन्दत त्राणां वैन्ध्यामृत्योरिव प्रजाः ।
त्रस्ता तदा निववृते लृदयेन विदूयता ॥ १७ ॥

उवाच य मडाभागं धर्मज्ञाऽऽपन्नवत्सल ।
त्रालि मामपि भूतानां पालनेऽवस्थितो भवान् ॥ १८ ॥

स त्वं जिघांससे कस्माद्दीनामकृतकिंलिषाम् ।
अलनिष्पत्तयं योषां धर्मज्ञ एति यो मतः ॥ १९ ॥

प्रलरन्ति न वै स्त्रीषु कृतागःस्वपि जन्तवः ।
किमुत त्वद्विधा राजन् करुणा दीनवत्सलाः ॥ २० ॥

मां विपाटयाजरां नावं यत्र विश्वं प्रतिष्ठितम् ।
आत्मानं य प्रजाश्चेमाः कथमभसि धास्यसि ॥ २१ ॥

पृथुरुवाच

वसुधे त्वां वधिष्यामि मच्छासनपराऽभुभीम् ।
भागं बर्हिषि या वृङ्क्ते न तनोति य नो वसु ॥ २२ ॥

यवसं जग्ध्यनुद्दिनं नैव दोग्ध्यौधसं पथः ।
तस्यामेवं छि दृष्टायां दृष्टो नात्र न शस्यते ॥ २३ ॥

त्वं भत्वोषधिबीजानि प्राकृष्टानि स्वयम्भुवा ।
न मुञ्चस्यात्मरुद्धानि मामवज्ञाय मन्ध्रीः ॥ २४ ॥

अमूषां क्षुत्परीतानामार्तानां परिदेवितम् ।
शमयिष्यामि मद्भाषौर्भिन्नायास्तव मेदसा ॥ २५ ॥

पुमान् योषिदुत क्लीब आत्मसम्भावनोऽधमः ।
भूतेषु निरनुक्रोशो नृपाणां तद्रधोऽवधः ॥ २६ ॥

त्वां स्तभ्यां दुर्मदां नीत्वा मायागां तिलशः शरैः ।
आत्मयोगबलेनेमा धारयिष्याम्यहं प्रजाः ॥ २७ ॥

अेवं मन्धुमयीं मूर्तिं कृतान्तमिव भिन्नतम् ।
प्राज्ञता प्राञ्जलिः प्राह मही सञ्जातवेपथुः ॥ २८ ॥

धरोवाच

नमः परस्मै पुरुषाय मायया
विन्ध्यस्तनानातनवे गुणात्मने ।
नमः स्वऽपानुभवेन निर्धुत-
द्रव्यक्रियाकारकविल्लभोर्मये ॥ २९ ॥

येनाहमात्माऽऽयतनं विनिर्मिता
धात्रा यतोऽयं गुणसर्गसङ्ग्रहः ।
स अेव मां हन्तुमुदायुधः स्वरा-
दुपस्थितोऽन्यं शरणां कमाश्रये ॥ ३० ॥

य अेतदादावसृजश्चराचरं
स्वमाययाऽऽत्माश्रययावितर्क्यया ।
तथैव सोऽयं किल गोमुमुधतः
कथं नु मां धर्मपरो जिघांसति ॥ ३१ ॥

नूनं भतेशस्य समीहितं जनै-

સ્તન્માયયા દુર્જયયાકૃતાત્મભિઃ ।
 ન લક્ષ્યતે યસ્ત્વકરોદકારય-
 ઘોડનેક એકઃ પરતશ્ચ ઈશ્વરઃ ॥ ૩૨ ॥

સર્ગાદિ ચોડસ્યાનુરુણાદિ શક્તિભિ-
 દ્રવ્યક્રિયાકારકયેતનાત્મભિઃ ।
 તસ્મૈ સમુન્નદ્ધનિરુદ્ધશક્તયે
 નમઃ પરસ્મૈ પુરુષાય વેદસે ॥ ૩૩ ॥

સ વૈ ભવાનાત્મવિનિર્મિતં જગ-
 દ્ભૂતેન્દ્રિયાન્તઃકરણાત્મકં વિભો ।
 સંસ્થાપયિષ્યન્નજ માં રસાતલા-
 દભ્યુજ્જહારામ્ભસ આદિસૂકરઃ ॥ ૩૪ ॥

અપામુપસ્થે મયિ નાવ્યવસ્થિતાઃ
 પ્રજા ભવાનદ્યે શિરક્ષિષુઃ કિલ ।
 સ વીરમૂર્તિઃ સમભૂદ્ધરાધરો
 યો માં પયસ્યુગ્રશરો જિઘાંસસિ ॥ ૩૫ ॥

નૂનં જનૈરીહિતમીશ્વરાણા-
 મસ્મદ્વિઘૈસ્તદ્ગુણસર્ગમાયયા ।
 ન જ્ઞાયતે મોહિતચિત્તવર્ત્મભિ-
 સ્તેભ્યો નમો વીરયશસ્કરેભ્યઃ ॥ ૩૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
 ચતુર્થસ્કન્ધે ધરિત્રીનિગ્રહો નામ સપ્તદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૭ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ અષ્ટાદશોઽધ્યાયઃ - ૧૮ ॥

મૈત્રેય ઉવાચ

ઇત્યં પૃથુમભિષ્ટૂય રુષા પ્રસ્ફુરિતાધરમ્ ।
 પુનરાહાવનિર્ભાતા સંસ્તભ્યાત્માનમાત્મના ॥ ૧ ॥

सन्नियच्छामिभो मन्युं निबोध श्रावितं य मे ।
सर्वतः सारमादत्ते यथा मधुकरो बुधः ॥ २ ॥
अस्मिन् लोकेऽथवामुष्मिन् मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ।
दृष्टा योगाः प्रयुक्ताश्च पुंसां श्रेयःप्रसिद्धये ॥ ३ ॥
तानातिष्ठति यः सम्यगुपायान् पूर्वदर्शितान् ।
अवरः श्रद्धयोपेत उपेयान् विन्दतेऽञ्जसा ॥ ४ ॥
ताननादृत्य योऽविद्वानर्थानारभते स्वयम् ।
तस्य व्यभियरन्त्यर्था आरब्धाश्च पुनः पुनः ॥ ५ ॥
पुरा सृष्टा ल्योषधयो ब्रह्मणो या विशाम्भते ।
भुज्यमाना मया दृष्टा असद्भिरधृतप्रतैः ॥ ६ ॥
अपावितानादृता य भवद्भिर्लोकपाकैः ।
योरीभूतेऽथ लोकेऽलं यज्ञार्थेऽग्रसमोषधीः ॥ ७ ॥
नूनं ता वीरुधः क्षीणा मयि कालेन भूयसा ।
तत्र योगेन दृष्टेन भवानादातुमर्हति ॥ ८ ॥
वत्सं कल्पय मे वीर येनालं वत्सवा तव ।
धोक्ष्ये क्षीरमयान् कामाननुत्तुपं य दौडनम् ॥ ९ ॥
दोग्धारं य मडाबाहो भूतानां भूतभावन ।
अन्नमीप्सितमूर्जस्वद्भगवान् वाञ्छते यद्वि ॥ १० ॥
समां य कुरु मां राजन् देववृष्टे यथा पयः ।
अपर्तावपि भद्रं ते उपावर्तेत मे विभो ॥ ११ ॥
एति प्रियं छितं वाक्यं भुव आदाय भूपतिः ।
वत्सं कृत्वा मनुं पाणवदुल्लसकलौषधीः ॥ १२ ॥
तथापरे य सर्वत्र सारमाददते भुधाः ।
ततोऽन्ये य यथाकामं दृष्टुः पृथुभाविताम् ॥ १३ ॥
ऋषयो दृष्टुर्देवीमिन्द्रियेष्वथ सत्तम ।
वत्सं बृहस्पतिं कृत्वा पयश्छन्दोमयं शुचि ॥ १४ ॥
कृत्वा वत्सं सुरगणा एन्द्रं सोममदृष्टुन् ।

छिरण्मयेन पात्रेण वीर्यमोजो बलं पयः ॥ १५ ॥
 दैतेया दानवा वत्सं प्रह्लादमसुरर्षभम् ।
 विधायाद्दुष्टुन् क्षीरमयःपात्रे सुरासवम् ॥ १६ ॥
 गन्धर्वाप्सरसोऽधुक्षन् पात्रे पद्ममये पयः ।
 वत्सं विश्वावसुं कृत्वा गान्धर्वं मधु सौभगम् ॥ १७ ॥
 वत्सेन पितरोऽर्थमशाः कव्यं क्षीरमधुक्षत ।
 आमपात्रे मडाभागाः श्रद्धया श्राद्धदेवताः ॥ १८ ॥
 प्रकल्य वत्सं कपिलं सिद्धाः सङ्कुल्यनामयीम् ।
 सिद्धिं नभसि विधां यथे य विधाधरादयः ॥ १९ ॥
 अन्ये य मायिनो मायामन्तर्धानाद्भुतात्मनाम् ।
 मयं प्रकल्य वत्सं ते दुष्टुर्धाराणामयीम् ॥ २० ॥
 यक्षरक्षांसि भूतानि पिशाचाः पिशिताशनाः ।
 भूतेशवत्सा दुष्टुः कपाले क्षतजासवम् ॥ २१ ॥
 तथाऽथो दन्तशूकाः सर्पा नागाश्च तक्षकम् ।
 विधाय वत्सं दुष्टुर्भिलपात्रे विषं पयः ॥ २२ ॥
 पशवो यवसं क्षीरे वत्सं कृत्वा य गोवृषम् ।
 अरण्यपात्रे याधुक्षन् मृगेन्द्रेण य दंष्ट्रिणः ॥ २३ ॥
 क्वयादाः प्राणिनः क्वयं दुष्टुः स्वे कलेवरे ।
 सुपाणवत्सा विडगाश्चरं याचरमेव य ॥ २४ ॥
 वटवत्सा वनस्पतयः पृथग्रसमयं पयः ।
 गिरयो छिमवद्भत्सा नानाधातून् स्वसानुषु ॥ २५ ॥
 सर्वे स्वमुभ्यवत्सेन स्वे स्वे पात्रे पृथक्पयः ।
 सर्वकामदुग्धां पृथ्वीं दुष्टुः पृथुभाविताम् ॥ २६ ॥
 अेवं पृथ्वादयः पृथ्वीमन्नादाः स्वन्नमात्मनः ।
 दौडवत्सादि भेटेन क्षीरभेदं कुञ्जद्वल ॥ २७ ॥
 ततो मडीपतिः प्रीतः सर्वकामदुग्धां पृथुः ।
 दुहितृत्वे यकारेमां प्रेमणा दुहितृवत्सलः ॥ २८ ॥

यूर्णयन् स्वधनुष्कोट्या गिरिकूटानि राजराट् ।
 भूमण्डलमिदं वैन्यः प्रायश्चक्रे समं विभुः ॥ २९ ॥
 अथास्मिन् भगवान् वैन्यः प्रजानां वृत्तिदः पिता ।
 निवासान् कल्पयाञ्चक्रे तत्र तत्र यथार्हतः ॥ ३० ॥
 ग्रामान् पुरः पत्तनानि दूर्गाणि विविधानि च ।
 घोषान् प्रजान् सशिविरानाकरान् षेटभर्वटान् ॥ ३१ ॥
 प्राक्पृथोरिड नैवैषा पुरग्रामादि कल्पना ।
 यथासुभं वसन्ति स्म तत्र तत्राडुतोभयाः ॥ ३२ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे पृथुविजये अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ ऐकोनविंशोऽध्यायः - १९ ॥

मैत्रेय उवाच
 अथादीक्षत राजा तु ङयमेधशतेन सः ।
 ब्रह्मावर्ते मनोः क्षेत्रे यत्र प्राची सरस्वती ॥ १ ॥
 तदभिप्रेत्य भगवान् कर्मातिशयमात्मनः ।
 शतकुर्तुर्न ममृषे पृथोर्यज्ञमखोत्सवम् ॥ २ ॥
 यत्र यज्ञपतिः साक्षाद्भगवान् उरिरीश्वरः ।
 अन्यभूयत सर्वात्मा सर्वलोकगुरुः प्रभुः ॥ ३ ॥
 अन्वितो ब्रह्मशर्वाभ्यां लोकपालैः सडानुगैः ।
 उपगीयमानो गन्धर्वैर्भुनिभिश्चाप्सरोगणैः ॥ ४ ॥
 सिद्धा विद्याधरा दैत्या दानवा गुह्यकादयः ।
 सुनन्दनन्दप्रभुभाः पार्श्वद्वयवरा उरुः ॥ ५ ॥
 कपिलो नारदो दत्तो योगेशः सनकादयः ।
 तमन्वीयुर्भागवता ये य तत्सेवनोत्सुकाः ॥ ६ ॥

यत्र धर्मदुष्टा भूमिः सर्वकामदुष्टा सती ।
 दोग्धि स्माभीप्सितानर्थान् यजमानस्य भारत ॥ ७ ॥
 उडुः सर्वरसान् नधः क्षीरदध्यन्नगोरसान् ।
 तरवो भूरि वर्षाणः प्रासूयन्त मधुय्युतः ॥ ८ ॥
 सिन्धवो रत्ननिकरान् गिरयोऽन्नं यतुर्विधम् ।
 उपायनमुपाजुः सर्वे लोकाः सपालकाः ॥ ९ ॥
 षति याधोक्षजेशस्य पृथोस्तु परमोदयम् ।
 असूयन् भगवानिन्द्रः प्रतिघातमथीकरत् ॥ १० ॥
 यरमेणाश्रमेधेन यजमाने यजुष्पतिम् ।
 वैन्ये यज्ञपशुं स्पर्धन्नपोवाड तिरोडितः ॥ ११ ॥
 तमत्रिर्भगवानैक्षत्त्वरमाणां विडायसा ।
 आमुक्तमिव पाप्मणं योऽधर्मे धर्मविलम्बः ॥ १२ ॥
 अत्रिणा योदितो ङन्तुं पृथुपुत्रो मडारथः ।
 अन्वधावत सङ्कुडुस्तिष्ठ तिष्ठेति याग्रवीत् ॥ १३ ॥
 तं तादृशाकृति वीक्ष्य मेने धर्मं शरीरिणम् ।
 जटिलं लस्मनाऽऽख्यन्नं तस्मै आणां न मुञ्चति ॥ १४ ॥
 वधान्निवृत्तं तं भूयो ङन्तवेऽत्रिरथोदयत् ।
 जडि यज्ञाङ्गं तात मडेन्द्रं विबुधाधमम् ॥ १५ ॥
 अेवं वैन्यसुतः प्रोक्तस्त्वरमाणां विडायसा ।
 अन्वद्रवदभिङ्कुडो रावणं गृध्रराडिव ॥ १६ ॥
 सोऽश्वं रुपं य तद्धित्वा तस्मा अन्तर्हितः स्वराट् ।
 वीरः स्वपशुमादाय पितुर्यज्ञमुपेयिवान् ॥ १७ ॥
 तत्तस्य याद्भुतं कर्म विचक्ष्य परमर्षयः ।
 नामधेयं ददुस्तस्मै विजिताश्व षति प्रभो ॥ १८ ॥
 उपसृज्य तमस्तीव्रं जडाराश्वं पुनर्दरिः ।
 यपाल यूपतश्छत्रो छिरण्यरशनं विभुः ॥ १९ ॥
 अत्रिः सन्दर्शयामास त्वरमाणां विडायसा ।

कपालभट्टाङ्गधरं वीरो नैनमभाधत ॥ २० ॥

अत्रिएण योदितस्तस्मै सन्दधे विशिष्यं रुषा ।

सौडशं वृषं य तद्धित्वा तस्थावन्तर्हितः स्वराट् ॥ २१ ॥

वीरश्चाश्वमुपादाय पितृयज्ञमथाप्रजत् ।

तदवधं उरे वृषं जगुडुङ्गानिर्दुर्भवाः ॥ २२ ॥

यानि वृषाणि जगृहे षन्द्रो उयजिडीर्षया ।

तानि पापस्य भाण्डानि लिङ्गं भाण्डमिडोच्यते ॥ २३ ॥

अेवमिन्द्रे उरत्यश्वं वैन्धयज्ञजिघांसया ।

तद्गृहीतविसृष्टेषु पाप्माण्डेषु मतिर्नृणाम् ॥ २४ ॥

धर्मं षत्युपधर्मेषु नग्नरक्तपटादिषु ।

प्रायेण सज्जते भ्रान्त्या पेशलेषु य वाग्मिषु ॥ २५ ॥

तदभिज्ञाय भगवान् पृथुः पृथुपराकमः ।

षन्द्राय कुपितो भाणमादत्तोद्यैतकार्मुकः ॥ २६ ॥

तमृत्विजः शकवधाभिसन्धितं

विशक्ष्य दृष्टोक्ष्यमसख्यरंउसम् ।

निवारयामासुरडो मडामते

न युज्यतेऽत्रान्यवधः प्रयोदितान् ॥ २७ ॥

वयं मरुत्वन्तमिडार्थनाशनं

ह्वयामडे त्वय्यवसा उतत्विषम् ।

अयातयामोपडवैरनन्तरं

प्रसख्य राजन् जुडवाम तेऽडितम् ॥ २८ ॥

षत्यामन्ध्र कुतुपतिं विदुरास्यर्त्विजो रुषा ।

सुगधस्तान् जुह्वतोऽभ्येत्य स्वयमभूः प्रत्यषेधत ॥ २९ ॥

न वध्धो भवतामिन्द्रे यधेज्ञो भगवत्तनुः ।

यं जिघांसय यज्ञेन यस्येष्टास्तनवः सुराः ॥ ३० ॥

तदिदं पश्यत मडङ्गर्मव्यतिकरं द्विजाः ।

षन्द्रेणानुष्ठितं राज्ञः कर्मैतद्विजिघांसता ॥ ३१ ॥

पृथुकीर्तैः पृथोर्भूयात्तर्ह्येकीनशतकतुः ।

अलं ते ऋतुभिः स्वियैर्यद्भवान् भोक्षधर्मवित् ॥ ३२ ॥

नैवात्मने महेन्द्राय रोषमाहर्तुमर्हसि ।

उभावपि हि भद्रं ते उत्तमश्लोकविग्रहौ ॥ ३३ ॥

मास्मिन् मळाराज इथाः स्म चिन्तां

निशाभयास्मद्भय आदृतात्मा ।

यद्ध्यायतो दैवहतं नु कर्तुं

मनोऽतिरुष्टं विशते तमोऽन्धम् ॥ ३४ ॥

ऋतुर्विरभतामेष देवेषु दुरवग्रहः ।

धर्मव्यतिकरो यत्र पाप्मण्डैरिन्द्रनिर्मितैः ॥ ३५ ॥

ओम्भिरिन्द्रोपसंयुष्टैः पाप्मण्डैर्हिरिभिर्जनम् ।

द्वियमाणं विचक्ष्वैनं यस्ते यज्ञध्रुगश्चमुट् ॥ ३६ ॥

भवान् परित्रातुमिडावतीर्णो

धर्मं जनानां समयानुरुपम् ।

वेनापयारादवलुप्तमद्य

तद्देहतो विष्णुकलासि वैन्य ॥ ३७ ॥

स त्वं विमृश्यास्य भवं प्रजापते

सङ्कल्पनं विश्वसृष्टं पिपीपृडि ।

अैन्द्री य मायामुपधर्ममातरं

प्रयाण्डपाप्मण्डपथं प्रभो जडि ॥ ३८ ॥

मैत्रेय उवाच

इत्थं स लोकागुरुणा समादिष्टो विशाम्पतिः ।

तथा य इत्वा वात्सल्यं मघोनापि य सन्दधे ॥ ३९ ॥

कृतावभृथस्नानाय पृथवे भूरिकर्मणो ।

वरान् ददुस्ते वरदा ये तद्भर्त्सिषि तर्पिताः ॥ ४० ॥

विप्राः सत्याशिषस्तुष्टाः श्रद्धया लब्धदक्षिणाः ।

आशिषो युयुञ्शुः क्षत्तरादिराजाय सत्कृताः ॥ ४१ ॥

त्वयाऽऽलूता मलाभाडो सर्वे अेव समागताः ।

पूजिता दानमानाभ्यां पितृदेवर्षिमानवाः ॥ ४२ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
चतुर्थस्कन्धे पृथुविजये अेकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ विंशोऽध्यायः - २० ॥

मैत्रेय उवाच

भगवानपि वैकुण्ठः साकं मधवता विभुः ।
यज्ञैर्यज्ञापतिस्तुष्टो यज्ञाभुक् तमभाषत ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच

अेष तेऽकार्षीद्भङ्गं उच्यमेधशतस्य उ ।
क्षमापयत आत्मानममुष्य क्षन्तुमर्हसि ॥ २ ॥

सुधियः साधवो लोके नरदेव नरोत्तमाः ।
नाभिद्रुष्यन्ति भूतेभ्यो यर्हि नात्मा कलेवरम् ॥ ३ ॥

पुरुषा यद्दि मुष्यन्ति त्वाद्दृशा देवमायया ।
श्रम एव परं जातो दीर्घया वृद्धसेवया ॥ ४ ॥

अतः कायमिमं विद्वानविद्याकामकर्मभिः ।
आरब्ध एति नैवास्मिन् प्रतिबुद्धोऽनुषज्जते ॥ ५ ॥

असंसक्तः शरीरेऽस्मिन्नमुनोत्पादिते गृहे ।
अपत्ये द्रविणो वापि कः कुर्यान्मतां भुधः ॥ ६ ॥

अेकः शुद्धः स्वयञ्ज्योतिर्निर्गुणोऽसौ गुणाश्रयः ।
सर्वगोऽनावृतः साक्षी निरात्माऽऽत्माऽऽत्मनःपरः ॥ ७ ॥

य एव संतमात्मानमात्मस्थं वेद पूरुषः ।
नाजयते प्रकृतिस्थोऽपि तद्गुणैः स मयि स्थितः ॥ ८ ॥

यः स्वधर्मोऽमां नित्यं निराशीः श्रद्धयान्वितः ।
भजते शनकैस्तस्य मनो राजन् प्रसीदति ॥ ९ ॥

परित्यक्तगुणः सम्यग्दर्शनो विशदाशयः ।

शान्तिं मे समवस्थानं ब्रह्मकैवल्यमश्नुते ॥ १० ॥

उदासीनमिवाध्यक्षं द्रव्यज्ञानक्रियात्मनाम् ।
कूटस्थमिममात्मानं यो वेदाप्नोति शोभनम् ॥ ११ ॥

भिन्नस्य लिङ्गस्य गुणप्रवाहो
द्रव्यक्रियाकारकचेतनाऽऽत्मनः ।
दृष्टासु सम्पत्सु विपत्सु सूरयो
न विक्षिन्ते मयि बद्धसौलुढाः ॥ १२ ॥

समः समानोत्तममध्यमाधमः
सुभे य द्युभे य जितेन्द्रियाशयः ।
मयोपकूलमाभिललोकसंयुतो
विधत्स्व वीराभिललोकरक्षणम् ॥ १३ ॥

श्रेयः प्रजापालनमेव राज्ञो
यत्साम्पराये सुकृतात्पञ्चमंशम् ।
उर्तान्यथा लृतपुण्यः प्रजाना-
मरक्षिता करुणारोऽधमत्ति ॥ १४ ॥

येवं द्विजाभ्यानुमतानुवृत्त-
धर्मप्रधानोऽन्यतमोऽवितास्याः ।
दुस्वेन कालेन गृहोपयातान्
द्रष्टासि सिद्धाननुरक्तलोकः ॥ १५ ॥

वरं य मत्कञ्चन मानवेन्द्र
वृणीष्व तेऽलं गुणशीलयन्त्रितः ।
नालं मभैर्वै सुलभस्तपोभि-
र्योगेन वा यत्समश्चित्तवर्ती ॥ १६ ॥

मैत्रेय उवाच
स एत्थं लोकगुरुणा विष्वक्सेनेन विश्वजित् ।
अनुशासित आदेशं शिरसा जगृहे हरेः ॥ १७ ॥

स्मृशन्तं पादयोः प्रेम्णा व्रीडितं स्वेन कर्मणा ।
शतकृतुं पश्चिष्यज्य विद्वेषं विससर्ज ह ॥ १८ ॥

भगवानथ विश्वात्मा पृथुनोपलृताल्लङ्घः ।

समुज्जिह्वानया भक्त्या गृहीतचरणाभ्युजः ॥ १९ ॥

प्रस्थानाभिमुषोऽप्येनमनुग्रहविलम्बितः ।

पश्यन् पद्मपलाशाक्षो न प्रतस्थे सुदृत्सताम् ॥ २० ॥

स आदिराजो रथिताञ्जलिर्द्धरिं

विलोकितुं नाशकदश्रुलोचनः ।

न दिव्यनोवाच स बाष्पविकलवो

दृष्टोपगुड्यामुमधादवस्थितः ॥ २१ ॥

अथावमृजयाश्रुकला विलोक्य-

न्नतृमद्गोचरमालु पूरुषम् ।

पदा स्पृशन्तं क्षितिमंस उन्नते

विन्यस्तदस्ताग्रमुरङ्गविद्धिषः ॥ २२ ॥

पृथुरुवाच

वरान्विभो त्वद्भरदेश्वराद्बुधः

कथं वृणीते गुणविद्धियात्मनाम् ।

ये नारकाणामपि सन्ति देहिनां

तानीश कैवल्यपते वृणो न च ॥ २३ ॥

न कामये नाथ तद्यत्तुं क्वचि-

न्न यत्र युष्मच्चरणाभ्युजासवः ।

महत्तमान्तर्द्धयान्मुपभ्युतो

विधत्स्व कर्णायुतमेष मे वरः ॥ २४ ॥

स उत्तमश्लोकमलम्बुपभ्युतो

भवत्पदाभ्युजसुधाकणानिलः ।

स्मृतिं पुनर्विस्मृततत्त्ववर्त्मनां

कुयोगिनां नो वितरत्यलं वरैः ॥ २५ ॥

यशः शिवं सुश्रव आर्यसङ्गमे

यदृच्छया योपशृणोति ते सकृत् ।

कथं गुणज्ञो विरमेद्धिना पशुं

श्रीर्यत्रवद्रे गुणसङ्गलेच्छया ॥ २६ ॥

अथाभजे त्वाप्पिलपूरुषोत्तमं

गुणालयं पद्मकरेव लालसः ।
अप्यावयोरेकपतिस्पृधोः कलि-
र्न स्यात्कृतत्वश्वरज्ञैकतानयोः ॥ २७ ॥

जगज्जनन्यां जगदीश वैशसं
स्यादेव यत्कर्मणि नः समीहितम् ।
करोषि कृत्वप्युरु दीनवत्सलः
स्व भवे धिष्येऽभिरतस्य किं तथा ॥ २८ ॥

भजन्यथ त्वामत भवे साधवः
व्युदस्तमायागुणविभ्रमोदयम् ।
भवत्यदानुस्मरणदृते सतां
निमित्तमन्यद्भगवन् न विभ्रले ॥ २९ ॥

मन्ये गिरं ते जगतां विमोहिनीं
वरं वृणीष्वेति भजन्तमात्थ यत् ।
वाथा नु तन्त्या यद्वि ते जनोऽसितः
कथं पुनः कर्म करोति मोहितः ॥ ३० ॥

त्वन्माययाद्धा जन एश भण्डितो
यदन्यदाशास्त ऋतात्मनोऽबुधः ।
यथा यरेद्भालहितं पिता स्वयं
तथा त्वमेवार्हसि नः समीहितुम् ॥ ३१ ॥

मैत्रेय उवाच
एत्यादिराजेन नुतः स विश्वदृक्-
तमाह राजन् मयि भक्तिरस्तु ते ।
दृष्ट्येदृशी धीर्मयि ते कृता यथा
मायां मदीयां तरति स्म दृस्त्यजाम् ॥ ३२ ॥

तत्त्वं कुरु मयाऽऽदृष्टमप्रमत्तः प्रजापते ।
मदादेशकरो लोकः सर्वत्राप्नोति शोभनम् ॥ ३३ ॥

मैत्रेय उवाच
एति वैन्वस्य राजर्षेः प्रतिनन्दार्थवद्वयः ।
पूजितोऽनुगृहीत्वैनं गन्तुं चक्रेऽव्युतो मतिम् ॥ ३४ ॥

देवर्षिपितृगन्धर्वसिद्धयाराण्यपन्नगाः ।
 किन्नराप्सरसो मर्त्याः भगा भूतान्यनेकशः ॥ ३५ ॥
 यज्ञेश्वरधिया राज्ञा वाग्वित्ताञ्जलिभक्तितः ।
 सभाजिता ययुः सर्वे वैकुण्ठानुगतास्ततः ॥ ३६ ॥
 भगवानपि राजर्षेः सोपाध्यायस्य चाय्युतः ।
 उरन्निव मनोऽमुष्य स्वधाम प्रत्यपद्यत ॥ ३७ ॥
 अदृष्टाय नमस्कृत्य नृपः सन्दर्शितात्मने ।
 अव्यक्ताय च देवानां देवाय स्वपुरं ययौ ॥ ३८ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां चतुर्थस्कन्धे विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकविंशोऽध्यायः - २१ ॥

मैत्रेय उवाच
 मौञ्जितकैः कुसुमस्रग्भिर्दुङ्गलैः स्वर्णतोरणैः ।
 मडासुरभिभिर्धूपैर्मण्डितं तत्र तत्र वै ॥ १ ॥
 यन्तनागुरुतोयार्द्ररथ्यायत्वरमार्गवत् ।
 पुष्पाक्षतङ्गलैस्तोऽकमैर्वाजैरर्चिर्भिरर्चितम् ॥ २ ॥
 सवृन्दैः कदलीस्तम्भैः पूगापोतैः परिष्कृतम् ।
 तरुपल्लवमालाभिः सर्वतः समलङ्कृतम् ॥ ३ ॥
 प्रजास्तं दीपबलिभिः सम्भृताशेषमङ्गलैः ।
 अम्बीयुर्मृष्टकन्याश्च मृष्टकुण्डलमण्डिताः ॥ ४ ॥
 शङ्खपद्मदुर्भिमघोषेण ब्रह्मघोषेण चर्त्विजाम् ।
 विवेश भवनं वीरः स्तूयमानो गतस्मयः ॥ ५ ॥
 पूजितः पूजयामास तत्र तत्र मडायशाः ।

पौराञ्जनपदांस्तांस्तान् प्रीतः प्रियवरप्रदः ॥ ६ ॥

स श्रेवमादीन्यनवधरोष्टितः

कर्माणि भूयांसि मदान् मत्तमः ।

कुर्वन् शशासावनिमिदस्य यशः

स्कीर्तं निधायारुरुडे परं पदम् ॥ ७ ॥

सूत उवाच

तदादिराजस्य यशो विजृम्भितं

गुणैरशेषैर्गुणवत्सभाजितम् ।

क्षत्ता मडाभागवतः सदस्पते

कौषारविं प्राड गृणन्तमर्थयन् ॥ ८ ॥

विदुर उवाच

सोऽभिषिक्तः पृथुर्विप्रैर्लब्धाशेषसुरार्डणः ।

भिन्नस्य वैष्णवं तेजो आहोर्याभ्यां दृढोऽहं गाम् ॥ ९ ॥

को न्वस्य कीर्तिं न शृणोत्यभिज्ञो

यद्विष्णोश्छिद्यमशेषभूपाः ।

लोकाः सपाला उपज्ज्वन्ति काम-

मद्यापि तन्मे वद कर्म शुद्धम् ॥ १० ॥

मैत्रेय उवाच

गङ्गायमुनयोर्नदीरन्तरा क्षेत्रमावसन् ।

आरब्धानेव बुभुजे भोगान् पुण्यजिडासया ॥ ११ ॥

सर्वत्रास्मलितादेशः समद्वीपैकदण्डधृक् ।

अन्यत्र ब्राह्मणकुलादन्यत्राश्रितगोत्रतः ॥ १२ ॥

अेकदाऽऽसीन्मडासत्रदीक्षा तत्र द्विवीकसाम् ।

समाजो ब्रह्मर्षीणां य राजर्षीणां य सत्तम ॥ १३ ॥

तस्मिन्नर्त्सु सर्वेषु स्वयितेषु यथार्त्ततः ।

उत्थितः सदसो मध्ये ताराणामुदुराडिव ॥ १४ ॥

प्रांशुः पीनायतभुजो गौरः कञ्जारुणोक्षणः ।

सुनासः सुमुष्णः सौम्यः पीनांसः सुद्विजस्मितः ॥ १५ ॥

व्यूढवक्षा बृहथ्श्रोत्रिर्वलिवल्गुदलोदरः ।

आवर्तनाभिरोजस्वी काञ्चनोरुरुदग्रपात् ॥ १६ ॥

सूक्ष्मवकासितस्निग्धमूर्धजः कम्बुकन्धरः ।

मडाधने द्रुकूलाञ्चे परिधायोपवीय य ॥ १७ ॥

व्यञ्जिताशेषगात्रश्रीर्नियमे न्यस्तभूषणः ।

कृष्णाजिनधरः श्रीमान् कुशापाणिः कृतोचितः ॥ १८ ॥

शिशिरस्निग्धताराक्षः समैक्षत समन्ततः ।

उचिवानिदमूर्वाशः सद्यः संदर्भयन्निव ॥ १९ ॥

यारुचित्रपटं श्वक्ष्णं मृष्टं गूढमविकलवम् ।

सर्वेषामुपकारार्थं तदा अनुवदन्निव ॥ २० ॥

राजोवाच

सभ्याः शृणुत भद्रं वः साधवो य एडागताः ।

सत्सु जिज्ञासुभिर्धर्ममावेद्यं स्वमनीषितम् ॥ २१ ॥

अहं दण्डधरो राजा प्रजानामिह योजितः ।

रक्षिता वृत्तिदः स्वेषु सेतुषु स्थापिता पृथक् ॥ २२ ॥

तस्य मे तदनुष्ठानाधानाडुर्ब्रह्मवादिनः ।

लोकाः स्युः कामसन्दोडा यस्य तुष्यति द्विष्टदृक् ॥ २३ ॥

य उद्धरेत्करं राजा प्रजा धर्मेष्वशिक्षयन् ।

प्रजानां शमलं भुङ्क्ते भगं य स्वं जहाति सः ॥ २४ ॥

तत्प्रजा भर्तृपिण्डार्थं स्वार्थमेवानसूयवः ।

कुरुताधोक्षजधियस्तर्हि मेऽनुग्रहः कृतः ॥ २५ ॥

यूयं तदनुमोदध्वं पितृद्वेष्ययोऽमलाः ।

कर्तुः शास्तुरनुष्णातुस्तुल्यं यत्प्रेत्य तत्कृत्वम् ॥ २६ ॥

अस्ति यज्ञपतिर्नाम केषाञ्चिदुत्सत्तमाः ।

एडाभुत्र य लक्ष्यन्ते ज्योत्स्नावत्यः क्वचिद्भुवः ॥ २७ ॥

मनोरुत्तानपादस्य ध्रुवस्यापि महीपतेः ।

प्रियव्रतस्य राजर्षेरङ्गस्थास्मत्पितुः पितुः ॥ २८ ॥

ईदृशानामथान्येषामजस्य य भवस्य य ।

प्रह्लादस्य बलेश्चापि कृत्यमस्ति गदाभृता ॥ २९ ॥

दौडित्रादीन् ऋते मृत्योः शोय्यान् धर्मविमोडितान् ।
वर्गस्वर्गापि वर्गाणां प्रायेणैकात्म्यहेतुना ॥ ३० ॥

यत्पादसेवाभिरुचिस्तपस्विना-
मशेषजन्मोपयितं मलं धियः ।
सद्यः क्षिणोत्यन्वडमेधती सती
यथा पदाङ्गुष्ठविनिःसृता सरित् ॥ ३१ ॥

विनिर्धुताशेषमनोमलः पुमा-
नसङ्गविज्ञानविशेषवीर्यवान् ।
यद्दङ्घ्रिमूले कृतकेतनः पुन-
र्न संसृतिं क्लेशवडां प्रपद्यते ॥ ३२ ॥

तमेव यूयं भजतात्मवृत्तिभि-
र्मनोवयःकायगुणैः स्वकर्मभिः ।
अमायिनः कामदुघाङ्घ्रिपङ्कजं
यथाधिकारावसितार्थसिद्ध्यः ॥ ३३ ॥

असाविडानेकगुणोऽगुणोऽध्वरः
पृथग्विधद्रव्यगुणकिञ्चित्किञ्चिः ।
सम्पद्यतेऽर्थाशयलिङ्गनामभि-
र्विशुद्धविज्ञानधनः स्वरूपतः ॥ ३४ ॥

प्रधानकालाशयधर्मसङ्गले
शरीर अेष प्रतिपद्य येतनाम् ।
डियाङ्गलत्वेन विभुर्विभाव्यते
यथानलो दारुषु तद्गुणात्मकः ॥ ३५ ॥

अडो ममामी वितरन्त्यनुग्रहं
डरिं गुळं यज्ञभुजाभधीश्वरम् ।
स्वधर्मयोगेन यजन्ति मामका
निरन्तरं क्षोणितले दृढप्रताः ॥ ३६ ॥

मा जातु तेजः प्रभवन्मडर्द्धिभि-
स्तितीक्षया तपसा विद्यया च ।
देदीप्यमानेऽजितदेवतानां

कुले स्वयं राजकुलाद्द्विजानाम् ॥ ३७ ॥

ब्रह्मण्यदेवः पुरुषः पुरातनो

नित्यं हरिर्निर्यरणाभिवन्दनात् ।

अवाप लक्ष्मीमनपायिनीं यशो

जगत्पवित्रं य मलत्तमाग्राणीः ॥ ३८ ॥

यत्सेवयाशेषगुडाशयः स्वराद्

विप्रप्रियस्तुष्यति काममीश्वरः ।

तदेव तद्धर्मपरैर्विनीतैः

सर्वात्मना ब्रह्मकुलं निषेव्यताम् ॥ ३९ ॥

पुमान् लभेतानतिवेलमात्मनः

प्रसीदतोऽत्यन्तशमं स्वतः स्वयम् ।

यन्नित्यसम्बन्धनिषेवया ततः

परं किमत्रास्ति मुषं हविर्भुजाम् ॥ ४० ॥

अश्नात्यनन्तः फलु तत्त्वकोविदैः

श्रद्धाढुतं यन्मुषं षज्यनामभिः ।

न वै तथा येतनया बलिष्कृते

दुताशने पारमहंस्यपर्यगुः ॥ ४१ ॥

यद्ब्रह्म नित्यं विरजं सनातनं

श्रद्धातपोमङ्गलमौनसंयमैः ।

समाधिना बिभ्रति धार्थदृष्टये

यत्रेदमादर्शा षवावभासते ॥ ४२ ॥

तेषामहं पादसरोजरेषु-

मार्यावडेयाधिकिरीटमायुः ।

यं नित्यदा बिभ्रत आशु पापं

नश्यत्यमुं सर्वगुणा भजन्ति ॥ ४३ ॥

गुणायनं शीलधनं कृतज्ञं

वृद्धाश्रयं संवृणतेऽनुसम्पदः ।

प्रसीदतां ब्रह्मकुलं गवां य

जनार्दनः सानुयश्च मज्ज्यम् ॥ ४४ ॥

मैत्रेय उवाच

एति ब्रुवाणं नृपतिं पितृदेवद्विजातयः ।

तुष्टुवुर्लुष्टमनसः साधुवादेन साधवः ॥ ४६ ॥

पुत्रेण जयते लोकानिति सत्यवती श्रुतिः ।

ब्रह्मदण्डहतः पापो यद्वेनोऽत्यतरत्तमः ॥ ४७ ॥

छिरण्यकशिपुश्चापि भगवन्निरुद्धया तमः ।

विविक्षुरत्यगात्सूनोः प्रह्लादस्यानुभावतः ॥ ४८ ॥

वीरवर्यं पितः पृथ्व्याः समाः सञ्जिव शाश्वतीः ।

यस्येदृश्यन्त्युते भक्तिः सर्वलोकैकभर्तारि ॥ ४९ ॥

अहो वयं ह्यध पवित्रकीर्ते

त्वयैव नाथेन मुकुन्दनाथाः ।

य उत्तमश्लोकतमस्य विष्णो-

र्ब्रह्मण्यदेवस्य कथां व्यनक्ति ॥ ५० ॥

नात्यद्भुतमिदं नाथ तवाञ्जुव्यानुशासनम् ।

प्रजानुरागो मહतां प्रकृतिः करुणात्मनाम् ॥ ५१ ॥

अध नस्तमसः पारस्त्वयोपासादितः प्रभो ।

ब्राम्यतां नष्टदृष्टीनां कर्मभिर्देवसंज्ञितैः ॥ ५२ ॥

नमो विवृद्धसत्वाय पुरुषाय महीयसे ।

यो ब्रह्म क्षत्रमाविश्य बिभर्तीदं स्वतेजसा ॥ ५३ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां चतुर्थस्कन्धे ऐकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वाविंशोऽध्यायः - २२ ॥

मैत्रेय उवाच

जनेषु प्रगृणत्स्वेवं पृथुं पृथुलविह्वलम् ।

तत्रोपजग्मुर्भुनयश्चत्वारः सूर्यवर्चसः ॥ १ ॥

तांस्तु सिद्धेश्वरान् राजा व्योम्नोऽवतरतोऽर्थिषा ।
लोकानपापान् कुर्वत्या सानुगोऽयष्ट लक्षितान् ॥ २ ॥

तदर्शानोद्गतान् प्राणान् प्रत्यादित्सुरिवोत्थितः ।
ससदस्थानुगो वैन्य षण्द्रियेशो गुणानिव ॥ ३ ॥

गौरवाद्यन्त्रितः सभ्यः प्रश्रयानतकन्धरः ।
विधिवत्पूजयाञ्चके गृहीताध्यर्द्धासनात् ॥ ४ ॥

तत्पादशौचसलिलैर्भार्जितालकभन्धनः ।
तत्र शीलवतां वृत्तमाचरन् मानयन्निव ॥ ५ ॥

डाटकासन आसीनान् स्वधिषण्येष्विव पावकान् ।
श्रद्धासंयमसंयुक्तः प्रीतः प्राड भवाग्रजान् ॥ ६ ॥

पृथुरुवाच

अढो आचरितं किं मे मङ्गलं मङ्गलायनाः ।
यस्य वो दर्शनं ज्यासीद्दुर्दानां य योगिभिः ॥ ७ ॥

किं तस्य दुर्लभतरमिड लोके परत्र य ।
यस्य विप्राः प्रसीदन्ति शिवो विष्णुश्च सानुगः ॥ ८ ॥

नैव लक्षयते लोको लोकान् पर्यटतोऽपि यान् ।
यथा सर्वदृशं सर्व आत्मानं येऽस्य उेतवः ॥ ९ ॥

अधना अपि ते धन्याः साधवो गृहमेधिनः ।
यद्गृहा ष्यर्द्धवर्षाम्भुतृणाम्भूमिश्रवराः ॥ १० ॥

व्यालालयद्गुमा वै तेऽप्यरिक्ताम्बिलसम्पदः ।
यद्गृहास्तीर्थपाटीयपादतीर्थविवर्जिताः ॥ ११ ॥

स्वागतं वो द्विजश्रेष्ठा यद्प्रतानि मुमुक्षवः ।
यरन्ति श्रद्धया धीरा भाला अेव बृहन्ति य ॥ १२ ॥

कस्थिन्नः कुशलं नाथा षण्द्रियार्थार्थवेदिनाम् ।
व्यसनावाप अेतस्मिन् पतितानां स्वकर्मभिः ॥ १३ ॥

भवत्सु कुशलप्रश्न आत्मारामेषु नेष्यते ।
कुशलाकुशला यत्र न सन्ति मतिवृत्तयः ॥ १४ ॥

तदलं कृतविश्रम्भः सुदुदो वस्तपस्विनाम् ।
सम्मुखे भव अेतस्मिन् क्षेमः केनाञ्जसा भवेत् ॥ १५ ॥

व्यक्तमात्मवतामात्मा भगवानात्मभावः ।
स्वानामनुग्रहायेमां सिद्धरूपी चरत्यजः ॥ १६ ॥

मैत्रेय उवाच
पृथोस्तत्सूक्तमाकार्यं सारं सुष्ठु मितं मधु ।
स्मयमानं षव प्रीत्या कुमारः प्रत्युवाच ७ ॥ १७ ॥

सनत्कुमार उवाच
साधु पृष्टं महाराज सर्वभूतछितात्मना ।
भवता विदुषा यापि साधूनां मतिरीदृशी ॥ १८ ॥
सङ्गमः भलु साधूनामुभयेषां च सम्मतः ।
यत्सम्भाषणसम्पन्नः सर्वेषां वितनोति शम् ॥ १९ ॥

अस्त्येव राजन् भवतो मधुद्विषः
पादारविन्दस्य गुणानुवादने ।
रतिर्दुरापा विधुनोति नैष्ठिकी
कामं कषायं मलमन्तरात्मनः ॥ २० ॥

शास्त्रेष्वियानेव सुनिश्चितो नृणां
क्षेमस्य सध्यग् विमृशेषु डेतुः ।
असङ्ग आत्मव्यतिरिक्त आत्मनि
दृढा रतिर्भ्रमणि निर्गुणे च या ॥ २१ ॥

सा श्रद्धया भगवद्भ्रम्यथया
जिज्ञासयाऽऽध्यात्मिकयोगनिष्ठया ।
योगेश्वरोपासनया च नित्यं
पुण्यश्रवः कथया पुण्यया च ॥ २२ ॥

अर्थेन्द्रियारामसगोष्ठ्यतृष्णया
तत्सम्मतानामपरिग्रहेण च ।
विविक्तरुच्या परितोष आत्मन्
विना हरेर्गुणपीयूषपानात् ॥ २३ ॥

अलिंसया पारमउंस्ययर्थया
 स्मृत्या मुकुन्दायशितायसीधुना ।
 यमैरकामैर्नियमैश्चाप्यनिन्दया
 निरीडया द्वन्द्वतितिक्षया च ॥ २४ ॥

उरेर्मुडुस्तत्परकर्णपूर-
 गुणामिधानेन विजृम्भमाशया ।
 भक्त्या ङ्यसङ्गः सदसत्यनात्मनि
 स्यान्निर्गुणो ब्रह्मणि याञ्जसा रतिः ॥ २५ ॥

यदा रतिर्ब्रह्मणि नैष्ठिकी पुमा-
 नायार्थवान् ज्ञानविरागरंडसा ।
 दलत्यवीर्यं लुडयं ञ्जवकोशं
 पञ्चात्मकं योनिमिवोत्थितोऽग्निः ॥ २६ ॥

दग्धाशयो मुक्तासमस्ततद्गुणो
 नैवात्मनो बहिरन्तर्वियष्टे ।
 परात्मनोर्यद्व्यवधानं पुरस्तात्
 स्वप्ने यथा पुरुषस्तद्विनाशे ॥ २७ ॥

आत्मानमिन्द्रियार्थं च परं यदुभयोरपि ।
 सत्याशय उपाधौ वै पुमान् पश्यति नान्यदा ॥ २८ ॥
 निमित्ते सति सर्वत्र जलादावपि पुरुषः ।
 आत्मनश्च परस्यापि बिदां पश्यति नान्यदा ॥ २९ ॥

छन्दैर्विषयाकृष्टैशाक्षिभं ध्यायतां मनः ।
 येतनां उरते बुद्धेः स्तम्भस्तोयमिव लूटात् ॥ ३० ॥

अश्वत्यनुस्मृतिश्चित्तं ज्ञानभ्रंशः स्मृतिक्षये ।
 तद्रोधं कवयः प्राडुरात्मापह्नवमात्मनः ॥ ३१ ॥

नातः परतरो लोके पुंसः स्वार्थव्यतिक्रमः ।
 यदध्यन्त्यस्य प्रेयस्त्वमात्मनः स्वव्यतिक्रमात् ॥ ३२ ॥

अर्थेन्द्रियार्थामिध्यानं सर्वार्थापह्नवो नृणाम् ।
 भ्रंशितो ज्ञानविज्ञानाद्येनाविशति मुष्यताम् ॥ ३३ ॥

न दुर्यात्किल्बिन्सङ्गं तमस्तीव्रं तित्तीरिषुः ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां यद्यन्तविघातकम् ॥ ३४ ॥

तत्रापि मोक्ष ओवार्थ आत्यन्तिकतयेष्यते ।

त्रैवर्ग्योऽर्थो यतो नित्यं कृतान्तभयसंयुतः ॥ ३५ ॥

परेऽवरे य ये भावा गुणव्यतिकरादनु ।

न तेषां विद्यते क्षेममीश विध्वंसिताशिषाम् ॥ ३६ ॥

तत्त्वं नरेन्द्र जगतामथ तस्थुषां य

देलेन्द्रयासुधिषणात्मभिरावृतानाम् ।

यः क्षेत्रवित्तपतया लृष्टि विश्वगाविः

प्रत्यङ् यकास्ति भगवांस्तमवेळि सोऽस्मि ॥ ३७ ॥

यस्मिन्निदं सदसदात्मतया विभाति

मायाविवेकविधुति स्रजि वाळिभुद्धिः ।

तं नित्यमुक्तपरिशुद्धविशुद्धतत्त्वं

प्रत्यूढकर्मकलिलप्रकृतिं प्रपद्ये ॥ ३८ ॥

यत्पादपङ्कजपलाशविलासभक्त्या

कर्माशयं ग्रथितमुद्ग्रथयन्ति सन्तः ।

तद्भ्रन्न रिक्तमतयो यतयोऽपि रुद्ध-

स्रोतोगणास्तमरणं भज वासुदेवम् ॥ ३९ ॥

कृच्छ्रो मलानिह भवार्णवमफलवेशां

षड्वर्गनकमसुप्तेन तितीर्षन्ति ।

तत्त्वं हरेर्भगवतो भजनीयमङ्घ्रिं

कृत्वोऽपुं व्यसनमुत्तर दृस्तशार्णम् ॥ ४० ॥

मैत्रेय उवाच

स श्वेवं ब्रह्मपुत्रेण कुमारेणात्ममेधसा ।

दर्शितात्मगतिः सम्यङ् प्रशस्योवाच तं नृपः ॥ ४१ ॥

राजोवाच

कृतो मेऽनुग्रहः पूर्वं हरिणाऽऽर्तानुकम्पिना ।

तमापादयितुं ब्रह्मन् भगवन् यूयमागताः ॥ ४२ ॥

निष्पादितश्च कात्स्न्येन भगवद्भिर्घृणालुभिः ।

साधूश्छिष्टे हि मे सर्वमात्मना सह किं ददे ॥ ४३ ॥

प्राणा दाराः सुता ब्रह्मन् गृहाश्च सपरिच्छदाः ।
राज्यं बलं मही कोश इति सर्वं निवेदितम् ॥ ४४ ॥

सैनापत्यं च राज्यं च दण्डनेतृत्वमेव च ।
सर्वलोकाधिपत्यं च वेदशास्त्रविदुर्दति ॥ ४५ ॥

स्वमेव ब्राह्मणो भुङ्क्ते स्वं वस्ते स्वं ददाति च ।
तस्यैवानुग्रहेणान्नं भुञ्जते क्षत्रियादयः ॥ ४६ ॥

यैरीदृशी भगवतो गतिरात्मवाद
अेकान्ततो निगमिभिः प्रतिपादिता नः ।
तुष्यन्त्वदभ्रकरुणाः स्वकृतेन नित्यं
को नाम तत्प्रतिकरोति विनोदपात्रम् ॥ ४७ ॥

मैत्रेय उवाच
त आत्मयोगपतय आदिराजेन पूजिताः ।
शीलं तदीयं शंसन्तः षेडभूवन् मिषतां नृणाम् ॥ ४८ ॥

वैन्यस्तु धुर्यो मडतां संस्थित्याध्यात्मशिक्षया ।
आमकाममिवात्मानं मेन आत्मन्यवस्थितः ॥ ४९ ॥

कर्माणि च यथाकालं यथादेशं यथाबलम् ।
यथोचितं यथावित्तमकरोद्ब्रह्मसात्कृतम् ॥ ५० ॥

कृलं ब्रह्मणि विन्यस्य निर्विषडुगः समाहितः ।
कर्माध्यक्षं च मन्वान आत्मानं प्रकृतेः परम् ॥ ५१ ॥

गृहेषु वर्तमानोऽपि स साम्राज्यभ्रियान्वितः ।
नासज्जतेन्द्रियार्थेषु निरुद्धमतिरर्कवत् ॥ ५२ ॥

अेवमध्यात्मयोगेन कर्माण्यनुसमायरन् ।
पुत्रानुत्पादयामास पञ्चार्षिष्याऽऽत्मसम्मतान् ॥ ५३ ॥

विजिताश्च धूम्रकेशं उर्यक्षं द्रविणं वृकम् ।
सर्वेषां लोकपालानां दधारैकः पृथुर्गुणान् ॥ ५४ ॥

गोपीथाय जगत्सृष्टेः काले स्वे स्वेऽव्युत्तात्मकः ।
मनोवाग्वृत्तिभिः सौम्यैर्गुणैः संरञ्जयन् प्रजाः ॥ ५५ ॥

राजैत्यधान्नामधेयं सोमराज इवापरः ।

સૂર્યવદ્ધિસૃજન્ ગૃહ્ન પ્રતપંશ્ચ ભુવો વસુ ॥ ૫૬ ॥
 દુર્ધર્ષસ્તેજસેવાગ્નિર્મહેન્દ્ર ઇવ દુર્જયઃ ।
 તિતિક્ષયા ધરિત્રીવ ધૌરિવાભીષ્ટદો નૃણામ્ ॥ ૫૭ ॥
 વર્ષતિ સ્મ યથાકામં પર્જન્ય ઇવ તર્પયન્ ।
 સમુદ્ર ઇવ દુર્બોધઃ સત્ત્વેનાચલરાડિવ ॥ ૫૮ ॥
 ધર્મરાડિવ શિક્ષાયામાશ્ચર્યે હિમવાનિવ ।
 કુબેર ઇવ કોશાઢ્યો ગુમાર્થો વરુણો યથા ॥ ૫૯ ॥
 માતરિશ્ચેવ સર્વાત્મા બલેન મહસૌજસા ।
 અવિષહ્યતયા દેવો ભગવાન્ ભૂતરાડિવ ॥ ૬૦ ॥
 કન્દર્પ ઇવ સૌન્દર્યે મનસ્વી મૃગરાડિવ ।
 વાત્સલ્યે મનુવનૃણાં પ્રભુત્વે ભગવાનજઃ ॥ ૬૧ ॥
 બૃહસ્પતિર્બ્રહ્મવાદે આત્મવત્ત્વે સ્વયં હરિઃ ।
 ભક્ત્યા ગોગુરુવિપ્રેષુ વિષ્વક્સેનાનુવર્તિષુ ।
 હ્રિયા પ્રશ્રયશીલાભ્યામાત્મતુલ્યઃ પરોધમે ॥ ૬૨ ॥
 કીર્ત્યોર્ધ્વગીતયા પુમ્ભિસ્ત્રૈલોક્યે તત્ર તત્ર હ ।
 પ્રવિષ્ટઃ કર્ણરન્ધ્રેષુ સ્ત્રીણાં રામઃ સતામિવ ॥ ૬૩ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં ચતુર્થસ્કન્ધે દ્વાવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૨ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ત્રયોવિંશોઽધ્યાયઃ - ૨૩ ॥

મૈત્રેય ઉવાચ
 દૃષ્ટ્વાઽઽત્માનં પ્રવચસમેકદા વૈન્ય આત્મવાન્ ।
 આત્મના વર્ધિતાશેષસ્વાનુસર્ગઃ પ્રજાપતિઃ ॥ ૧ ॥
 જગતસ્તસ્થુષ્ણાપિ વૃત્તિદો ધર્મભૃત્સાતામ્ ।
 નિષ્પાદિતેશ્વરાદેશો યદર્થમિહ જહ્ણિવાન્ ॥ ૨ ॥

आत्मजेष्वाम्ना न्यस्य विरडाद्द्रुतीमिव ।
 प्रजासु विमनःस्वेकः सदारोऽगात्तपोवनम् ॥ ३ ॥
 तत्राप्यदाभ्यनियमो वैभानससुसम्भते ।
 आरब्ध उग्रतपसि यथा स्वविजये पुरा ॥ ४ ॥
 कन्दमूलकृवाडारः शुष्कपर्णशिनः क्वचित् ।
 अबलक्षः कतिचित्पक्षान् वायुबलक्षस्ततः परम् ॥ ५ ॥
 ग्रीष्मे पञ्चतपा वीरो वर्षास्वासारषाण्मुनिः ।
 आकण्ठमग्नः शिशिरे उदके स्थण्डिलेशयः ॥ ६ ॥
 तितिक्षुर्यतवाग्दान्तं विध्वरेता जितानिलः ।
 आरिराधधिषुः कृष्णमयत्तप उत्तमम् ॥ ७ ॥
 तेन कमानुसिद्धेन ध्वस्तकर्ममलाशयः ।
 प्राणायामैः सन्निरुद्धषड्वर्गश्लिन्नबन्धनः ॥ ८ ॥
 सनत्कुमारो भगवान् यदाडाध्यात्मिकं परम् ।
 योगं तेनैव पुरुषमभजत्पुरुषर्षभः ॥ ९ ॥
 भगवद्भूमिणः साधोः श्रद्धया यततः सदा ।
 भक्तिर्भगवति ब्रह्मण्यनन्यविषयाभवत् ॥ १० ॥
 तस्थानया भगवतः परिकर्मशुद्ध-
 सत्त्वात्मनस्तदनुसंस्मरणानुपूर्त्या ।
 ज्ञानं विरक्तिमदभून्नृशितेन येन
 विशिष्टे संशयपदं निजजुवकोशम् ॥ ११ ॥
 छिन्नान्यधीरधिगतात्मगतिर्निरीड-
 स्तत्तत्त्यजेऽस्त्विनर्दिष्टं वयुनेन येन ।
 तावन्न योगगतिर्भिर्यतिरप्रमत्तो
 यावद्गदाग्रजकथासु रतिं न कुर्यात् ॥ १२ ॥
 अेवं स वीरप्रवरः संयोज्यात्मानमात्मनि ।
 ब्रह्मभूतो दृढे काले तत्याज स्वं कलेवरम् ॥ १३ ॥
 सम्पीड्य पायुं पाष्णिभ्यां वायुमुत्सारयञ्छनैः ।

नाभ्यां कोष्ठेष्ववस्थाप्य हृद्गुरुःकण्ठशीर्षाणि ॥ १४ ॥

उत्सर्पयंस्तु तं मूर्ध्नि इमेणावेश्य निःस्पृहः ।

वायुं वायौ क्षितौ कायं तेजस्तेजस्ययूयुजत् ॥ १५ ॥

भ्रान्याकाशे द्रवं तोये यथास्थानं विभागशः ।

क्षितिभम्भसि तत्तेजस्यदो वायौ नभस्यमुम् ॥ १६ ॥

छन्द्रीयेषु मनस्तानि तन्मात्रेषु यथोद्भवम् ।

भूतादिनामन्युत्कृष्य मलत्यात्मनि सन्दधे ॥ १७ ॥

तं सर्वगुणविन्यासं श्रुवे मायामये न्यधात् ।

तं यानुशयमात्मस्थमसावनुशयी पुमान् ।

ज्ञानवैराग्यवीर्येण स्वरूपस्थोऽज्जलात्प्रभुः ॥ १८ ॥

अर्थिर्नाम मडाराज्ञी तत्पत्न्यनुगता वनम् ।

सुकुमार्यतदर्हा य यत्पद्भ्यां स्पर्शनं भुवः ॥ १९ ॥

अतीव भर्तुर्प्रतधर्मनिष्ठया

शुश्रूषया यार्षद्वेष्टयात्रया ।

नाविन्दतार्तिं परिकर्षितापि सा

प्रेयस्करस्पर्शनमाननिर्वृतिः ॥ २० ॥

द्वेष्टं विपन्नाभिलष्येत्तनादिकं

पत्युः पृथिव्या दधितस्य यात्मनः ।

आलक्ष्य किञ्चिच्च विलष्य सा सती

शितामथारोपयदद्रिसानुनि ॥ २१ ॥

विधाय कृत्यं हृदिनीजलाप्लुता

दत्त्वोदकं भर्तुरुदारकर्मणः ।

नत्वा द्विविस्थांस्त्रिदशांस्त्रिः परीत्य

विवेश वह्निं ध्यायती भर्तृपादौ ॥ २२ ॥

विलोक्यानुगतां साध्वीं पृथुं वीरवरं पतिम् ।

तुष्टुवुर्वरदा देवैर्देवपत्न्यः सडस्रशः ॥ २३ ॥

कुर्वत्यः कुसुमासारं तस्मिन् मन्दरसानुनि ।

नदत्स्वमरतूर्येषु गृणान्ति स्म परस्परम् ॥ २४ ॥

दिव्यं त्रियुः

अहो धयं वधूर्धन्या या यैवं भूभुजां पतिम् ।
सर्वात्मना पतिं भेजे यज्ञेशं श्रीवधूरिव ॥ २५ ॥

सौषा नूनं प्रजत्यूर्ध्वमनु वैन्यं पतिं सती ।
पश्यतास्मानतीत्याश्चिर्दुर्विभाव्येन कर्मणा ॥ २६ ॥

तेषां दुरापं किं त्वन्यन्मर्त्यानां भगवत्पदम् ।
भुवि लोलायुषो ये वै नैष्कर्म्यं साधयन्त्युत ॥ २७ ॥

स वञ्चितो अतात्मधुक् कृच्छ्रेण मलता भुवि ।
लब्ध्वाऽऽपवर्ग्यं मानुष्यं विषयेषु विषज्जते ॥ २८ ॥

मैत्रेय उवाच

स्तुवतीष्वमरस्त्रीषु पतिलोकं गता वधूः ।
यं वा आत्मविदां धुर्यो वैन्यः प्रापाय्युताश्रयः ॥ २९ ॥

धृत्वाभूतानुभावोऽसौ पृथुः स भगवत्तमः ।
कीर्तितं तस्य चरितमुद्गमचरितस्य ते ॥ ३० ॥

य एदं सुमलत्पुण्यं श्रद्धयावहितः पठेत् ।
श्रावयेच्छृणुयाद्वापि स पृथोः पदवीमियात् ॥ ३१ ॥

ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चस्वी राजन्यो जगतीपतिः ।
वैश्यः पठन् विट्पतिः स्याच्छूद्रः सत्तमतामियात् ॥ ३२ ॥

त्रिकृत्व एदमाकर्ण्यं नरो नार्थववाऽऽदृता ।
अप्रजः सुप्रजतमो निर्धनो धनवत्तमः ॥ ३३ ॥

अस्पृष्टकीर्तिः सुयशा मूर्ध्ना भवति पण्डितः ।
एदं स्वस्त्ययनं पुंसाममद्गल्यनिवारणम् ॥ ३४ ॥

धन्यं यशस्यमायुष्यं स्वर्ग्यं कलिमलापडम् ।
धर्मार्थकाममोक्षाणां सम्भक्त् सिद्धिमभीप्सुभिः ।
श्रद्धयैतदनुश्राव्यं यतुर्णां काराणं परम् ॥ ३५ ॥

विजयाभिमुष्णो राजा श्रुत्वैतदभियाति यान् ।
अलिं तस्मै उरन्त्यग्रे राजानः पृथवे यथा ॥ ३६ ॥

मुक्त्तान्यसद्गो भगवत्यमलां भक्तिमुद्गलन् ।

वैन्यस्य यरितं पुण्यं शृणुयाच्छ्रावयेत्पठेत् ॥ ३७ ॥

वैशित्रवीर्याभिहितं मलन्मालात्म्यसूयकम् ।

अस्मिन् कृतमतिर्मर्त्यः पार्थवीं गतिमाप्नुयात् ॥ ३८ ॥

अनुद्दिनमिदमादरेण शृणुवन्

पृथुयरितं प्रथयन् विमुक्तसङ्गः ।

भगवति भवसिन्धुपोतपादे

स य निपुणां लभते रतिं मनुष्यः ॥ ३९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां यतुर्थस्कन्धे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्विंशोऽध्यायः - २४ ॥

मैत्रेय उवाच

विजिताश्वोऽधिराजाऽऽसीत्पुत्रः पृथुश्रवाः ।

यवीयोभ्योऽददात्काष्ठां भ्रातृभ्यो भ्रातृवत्सवः ॥ १ ॥

उर्यक्षायादृशत्प्राचीं घूम्रकेशाय दक्षिणाम् ।

प्रतीचीं वृकसंज्ञाय तुर्यां द्रविणसे विभुः ॥ २ ॥

अन्तर्धानगतिं शङ्काल्लब्ध्वान्तर्धानसंज्ञितः ।

अपत्यत्रयमाधत्त शिभ्रिऽन्यां सुसम्मत्म् ॥ ३ ॥

पावकः पवमानश्च शुशिरित्यग्रयः पुरा ।

वसिष्ठशापाद्युत्पन्नाः पुनर्योगगतिं गताः ॥ ४ ॥

अन्तर्धानो नभस्वत्यां उविर्धानमविन्दत ।

य एन्द्रमश्रुत्तारं विद्धानपि न जङ्गिवान् ॥ ५ ॥

राज्ञां वृत्तिं करादानदण्डशुल्कादिदारुणाम् ।

मन्यमानो दीर्घसत्रव्याजेन विससर्ज उ ॥ ६ ॥

तत्रापि उंसं पुरुषं परमात्मानमात्मदृक् ।

यजंस्तल्लोकतामाप कुशलेन समाधिना ॥ ७ ॥
 उविर्धानाद्धविर्धानी विदुरासूत षट् सुतान् ।
 अर्द्धिषदं गयं शुक्लं कृष्णं सत्यं जितप्रतम् ॥ ८ ॥
 अर्द्धिषत्सुमहाभागो डाविर्धानिः प्रजापतिः ।
 द्वियाकाण्डेषु निष्णातो योगेषु य कुरुद्रुह ॥ ९ ॥
 यस्येदं देवयजनमनुयज्ञं वितन्वतः ।
 प्राचीनाग्नैः कुशैरासीदास्तृतं वसुधातलम् ॥ १० ॥
 सामुर्द्धी देवदेवोक्तामुपयेमे शतद्रुतिम् ।
 यां वीक्ष्य चारुसर्वाङ्गीं किशोरीं सुष्ठुवलङ्कृताम् ।
 परिक्वमन्तीमुद्राढे यकमेऽग्निः शुकीमिव ॥ ११ ॥
 विबुधासुरगन्धर्वमुनिसिद्धनरोरगाः ।
 विजिताः सूर्यया दिक्षु क्वाणायन्त्यैव नूपुरैः ॥ १२ ॥
 प्राचीनअर्द्धिषः पुत्राः शतद्रुत्यां दशाभवन् ।
 तुल्यनामप्रताः सर्वे धर्मरनाताः प्रयेतसः ॥ १३ ॥
 पित्राऽऽदिष्टाः प्रजासर्गे तपसेऽर्णवमाविशन् ।
 दशवर्षसहस्राणि तपसार्थस्तपस्पतिम् ॥ १४ ॥
 यद्दुक्तं पथि दृष्टेन गिरिशेन प्रसीदता ।
 तद्दध्यायन्तो जपन्तश्च पूजयन्तश्च संयताः ॥ १५ ॥
 विदुर उवाच
 प्रयेतसां गिरित्रेण यथाऽऽसीत्यथि सङ्गमः ।
 यद्दुताह उरः प्रीतस्तन्नो ब्रह्मन् वदार्थवत् ॥ १६ ॥
 सङ्गमः भलु विप्रर्षे शिवेनेह शरीरिणाम् ।
 दुर्लभो मुनयो दध्युरसङ्गाद्यमभीप्सितम् ॥ १७ ॥
 आत्मारामोऽपि यस्त्वस्य लोकाकल्पस्य राधसे ।
 शक्त्या युक्तो विचरति धोरथा भगवान् भवः ॥ १८ ॥
 मैत्रेय उवाच
 प्रयेतसः पितुर्वाङ्मयं शिरसाऽऽददाय साधवः ।
 दिशं प्रतीर्थीं प्रययुस्तपस्याद्दतयेतसः ॥ १९ ॥

સમુદ્રમુપ વિસ્તીર્ણમપથ્યન્ સુમહત્સરઃ ।
 મહન્મન ઇવ સ્વચ્છં પ્રસન્નસલિલાશયમ્ ॥ ૨૦ ॥
 નીલરક્તોત્પલામ્ભોજકલ્હારેન્દીવરાકરમ્ ।
 હંસસારસયકાલ્કારણવનિકૂજિતમ્ ॥ ૨૧ ॥
 મત્તભ્રમરસૌસ્વર્યહૃષ્ટરોમલતાઙ્ગિપમ્ ।
 પદ્મકોશરજો દિક્ષુ વિક્ષિપત્યવનોત્સવમ્ ॥ ૨૨ ॥
 તત્ર ગાન્ધર્વમાકર્ણ્ય દિવ્યમાર્ગમનોહરમ્ ।
 વિસિસ્મ્યૂ રાજપુત્રાસ્તે મૃદ્ગપણવાધનુ ॥ ૨૩ ॥
 તહ્યેવ સરસસ્તસ્માત્રિષ્કામન્તં સહાનુગમ્ ।
 ઉપગીયમાનમમરપવરં વિબુધાનુગૈઃ ॥ ૨૪ ॥
 તમહેમનિકાયાભં શિતિકર્ણં ત્રિલોચનમ્ ।
 પ્રસાદસુમુખં વીક્ષ્ય પ્રણેમુર્જાતકૌતુકાઃ ॥ ૨૫ ॥
 સ તાન્ પ્રપન્નાર્તિહરો ભગવાન્ ધર્મવત્સલઃ ।
 ધર્મજ્ઞાન્ શીલસમ્પન્નાન્ પ્રીતઃ પ્રીતાનુવાય હ ॥ ૨૬ ॥

૨૬ ઉવાચ

યૂયં વેદિષદઃ પુત્રા વિદિતં વશ્ચિકીર્ષિતમ્ ।
 અનુગ્રહાય ભદ્રં વ એવં મે દર્શનં કૃતમ્ ॥ ૨૭ ॥
 યઃ પરં રંહસઃ સાક્ષાત્ત્રિગુણાજ્જીવસંહિતાત્ ।
 ભગવન્તં વાસુદેવં પ્રપન્નઃ સ પ્રિયો હિ મે ॥ ૨૮ ॥

સ્વધર્મનિષ્ઠઃ શતજન્મભિઃ પુમાન્
 વિરિચ્યતામેતિ તતઃ પરં હિ મામ્ ।
 અવ્યાકૃતં ભાગવતોઽથ વૈષ્ણવં
 પદં યથાહં વિબુધાઃ કલાત્યયે ॥ ૨૯ ॥

અથ ભાગવતા યૂયં પ્રિયાઃ સ્થ ભગવાન્ યથા ।
 ન મદ્ભાગવતાનાં ચ પ્રેયાનન્યોઽસ્તિ કહિંચિત્ ॥ ૩૦ ॥

ઇદં વિવિક્તં જમવ્યં પવિત્રં મદ્ગલં પરમ્ ।
 નિઃશ્રેયસકરં ચાપિ શ્રૂયતાં તદ્દદામિ વઃ ॥ ૩૧ ॥

મૈત્રેય ઉવાચ

धृत्यनुक्कोशलुदयो भगवानाल ताञ्छिवः ।
 भद्राञ्जलीन् राजपुत्रान् नारायणपरो वयः ॥ ३२ ॥

रुद्र उवाच
 जितं त आत्मविद्भुर्यस्वस्तये स्वस्तिरस्तु मे ।
 भवता राधसा राधुं सर्वस्मा आत्मने नमः ॥ ३३ ॥

नमः पङ्कजनाभाय भूतसूक्ष्मेन्द्रियात्मने ।
 वासुदेवाय शान्ताय कूटस्थाय स्वरोधिषे ॥ ३४ ॥

सङ्कर्षणाय सूक्ष्माय दुरन्तायान्तकाय च ।
 नमो विश्वप्रबोधाय प्रद्युम्नायान्तरात्मने ॥ ३५ ॥

नमो नमोऽनिरुद्धाय लृषीकेशेन्द्रियात्मने ।
 नमः परमहंसाय पूर्णाय निर्भृतात्मने ॥ ३६ ॥

स्वर्गापवर्गद्वाराय नित्यं शुशिष्ये नमः ।
 नमो छिरण्यवीर्याय यातुर्डात्राय तन्तवे ॥ ३७ ॥

नम ङीर्षे षषे त्रय्याः पतये यज्ञरेतसे ।
 तृप्तिदाय च ज्जुवानां नमः सर्वरसात्मने ॥ ३८ ॥

सर्वसत्त्वात्मदेहाय विशेषाय स्थवीयसे ।
 नमस्त्रैलोक्यपालाय सल ओजो भलाय च ॥ ३९ ॥

अर्थविद्गुणाय नभसे नमोऽन्तर्बहिरात्मने ।
 नमः पुण्याय लोकाय अमुष्मै भूरिवर्यसे ॥ ४० ॥

प्रवृत्ताय निवृत्ताय पितृदेवाय कर्मणे ।
 नमोऽधर्मविपाकाय मृत्यवे द्युःभदाय च ॥ ४१ ॥

नमस्त आशिषामीश मनवे कारणात्मने ।
 नमो धर्माय बृहते इष्ण्यायाकुण्ठमेधसे ।

पुरुषाय पुराणाय साङ्ख्ययोगेश्वराय च ॥ ४२ ॥

शक्तित्रयसमेताय भीढुषेऽलङ्कृतात्मने ।
 येत आकूतिरुपाय नमो वायो विभूतये ॥ ४३ ॥

दर्शनं नो दिदृक्षुणां देहि भागवतार्थितम् ।
 रुपं प्रियतमं स्वानां सर्वेन्द्रियगुणाञ्जनम् ॥ ४४ ॥

स्निग्धप्रावृट् घनश्यामं सर्वसौन्दर्यसङ्गलम् ।
 यार्वायितयतुर्बाहुं सुजातरुचिराननम् ॥ ४५ ॥
 पद्मकोशपलाशाक्षं सुन्दरलू सुनासिकम् ।
 सुद्विजं सुकुपोलास्यं समकर्णविभूषणम् ॥ ४६ ॥
 प्रीतिप्रलसितापाङ्गमलकैरुपशोभितम् ।
 लसत्यङ्गुलिङ्गुल्लङ्कुलं मृष्टकुण्डलम् ॥ ४७ ॥
 स्फुरत्किरीटवलयलारनूपुरमेभलम् ।
 शङ्खभङ्गगदापद्ममालामण्युत्तमर्द्धिमत् ॥ ४८ ॥
 सिन्दूरस्कन्धत्विषो भिन्नत्सौभगग्रीवकौस्तुभम् ।
 श्रियानपायिन्या क्षिप्रनिष्काशमोरसोल्लसत् ॥ ४९ ॥
 पूरयेकसंविग्रवलिवल्गुदलोदरम् ।
 प्रतिसङ्कामयद्विश्वं नाभ्याऽऽवर्तगभीरया ॥ ५० ॥
 श्यामश्रोण्यधिरोगिषु द्रुकूलस्वर्णमेभलम् ।
 समथार्वङ्गिजङ्घोरुनिम्नजनुसुदर्शनम् ॥ ५१ ॥
 पदा शरत्यन्नपलाशरोचिषा
 नभद्युभिर्नोऽन्तरधं विधुन्वता ।
 प्रदर्शय स्वीयमपास्तसाध्वसं
 पदं गुरो मार्गगुरुस्तमोजुषाम् ॥ ५२ ॥
 अतद्रूपमनुध्येयमात्मशुद्धिमभीप्सताम् ।
 यद्भक्तियोगोभयदः स्वधर्ममनुतिष्ठताम् ॥ ५३ ॥
 भवान् भक्तिमता लभ्यो दुर्लभः सर्वदेहिनाम् ।
 स्वाराज्यस्याप्यभिमत ऐकान्तेनात्मविद्रतिः ॥ ५४ ॥
 तं दुराराध्यमाराध्य सतामपि दुरापया ।
 ऐकान्तभक्त्या को वाञ्छेत्पादमूलं विना बलिः ॥ ५५ ॥
 यत्र निर्विष्टमरणं कृतान्तो नाभिमन्यते ।
 विश्वं विध्वंसयन् वीर्यशौर्यविस्फूर्जितलुवा ॥ ५६ ॥
 क्षणार्धेनापि तुलये न स्वर्गं नापुनर्भवम् ।
 भगवत्सङ्गिसङ्गस्य मर्त्यानां किमुताशिषः ॥ ५७ ॥

अथानघाङ्घ्रेस्तव कीर्तितीर्थयो-
रन्तर्भङ्गिः स्नानविधूतपाप्मनाम् ।
भूतोष्वनुक्कोशसुसत्त्वशीलिनां
स्थात्सङ्गमोऽनुग्रह ओष नस्तव ॥ ५८ ॥

न यस्य सित्तं भङ्गिरर्थविलम्बं
तमोगुहायां य विशुद्धमाविशत् ।
यद्भक्तियोगानुगृहीतमञ्जसा
भुनिर्वियष्टे ननु तत्र ते गतिम् ॥ ५९ ॥
यत्रेदं व्यजयते विश्वं विश्वस्मिन्नवभाति यत् ।
तत्त्वं ब्रह्म परञ्ज्योतिराकाशमिव विस्तृतम् ॥ ६० ॥

यो माययेदं पुरुषुपयासृज-
द्धिभर्ति भूयः क्षपयत्यविद्धियः ।
यद्भेदभुद्धिः सद्दिव्यात्मदुःस्थया
तमात्मतन्त्रं भगवन् प्रतीमहि ॥ ६१ ॥

ङ्कियाकलापैरिदमेव योगिनः
श्रद्धान्विताः साधु यजन्ति सिद्धये ।
भूतेन्द्रियान्तःकरणोपलक्षितं
वेदे य तन्त्रे य त अवे कोविदाः ॥ ६२ ॥

त्वमेक आद्यः पुरुषः सुमशक्ति-
स्तथा रजःसत्त्वतमो विभिद्यते ।
महानलं भं मरुदग्निवार्धराः
सुरर्षयो भूतगणा षडं यतः ॥ ६३ ॥

सृष्टं स्वशक्त्येदमनुप्रविष्ट-
श्चतुर्विधं पुरमात्मांशकेन ।
अथो विदुस्तं पुरुषं सन्तमन्त-
र्भुङ्क्ते लृषीकैर्मधु सारधं यः ॥ ६४ ॥

स ओष लोकानतियाण्डवेगो
विकर्षसि त्वं भलु कालयानः ।
भूतानि भूतैरनुमेयतत्त्वो
धनावलीर्वायुरिवाविषज्यः ॥ ६५ ॥

प्रमत्तमुश्चैरिति कृत्यचिन्तया
 प्रवृद्धलोभं विषयेषु लावसम् ।
 त्वमप्रमत्तः सलसाभिपद्यसे
 क्षुत्वेविडानोऽहिरिवाप्सुमन्तः ॥ ६६ ॥
 कस्त्वत्पदाब्जं विजहाति पण्डितो
 यस्तेऽवमानव्यमानकेतनः ।
 विशङ्कयास्मद्गुरुरर्थति स्म यद्-
 विनोपपत्तिं मनवश्चतुर्दश ॥ ६७ ॥
 अथ त्वमसि नो ब्रह्मन् परमात्मन् विपश्चिताम् ।
 विश्वं रुद्रभयध्वस्तमकुतश्चिद्भया गतिः ॥ ६८ ॥
 षट् जपत भद्रं वो विशुद्धा नृपनन्दनाः ।
 स्वधर्ममनुतिष्ठन्तो भगवत्यर्पिताशयाः ॥ ६९ ॥
 तमेवात्मानमात्मस्थं सर्वभूतेष्ववस्थितम् ।
 पूजयध्वं गृणन्तश्च ध्यायन्तश्चासकृद्भरिम् ॥ ७० ॥
 योगादेशमुपासाद्य धारयन्तो मुनिव्रताः ।
 समाहितधियः सर्वे अतदभ्यसतादृताः ॥ ७१ ॥
 षट्माह पुरास्माकं भगवान् विश्वसृज्यति ।
 भृगवादीनामात्मजानां सिसृक्षुः संसिसृक्षताम् ॥ ७२ ॥
 ते वयं नोदिताः सर्वे प्रजासर्गे प्रजेश्वराः ।
 अनेन ध्वस्ततमसः सिसृक्ष्मो विविधाः प्रजाः ॥ ७३ ॥
 अथेदं नित्यदा युक्तो जपन्नवलितः पुमान् ।
 अथिराश्च्रेय आप्नोति वासुदेवपरायणः ॥ ७४ ॥
 श्रेयसामिह सर्वेषां ज्ञानं निःश्रेयसं परम् ।
 सुभं तरति दुष्पारं ज्ञाननौर्व्यसनार्णवम् ॥ ७५ ॥
 य षमं श्रद्धया युक्तो मद्गीतं भगवत्स्तवम् ।
 अधीयानो दुराराध्यं हरिमाराधयत्यसौ ॥ ७६ ॥
 विन्दते पुरुषोऽमुष्माद्यद्यद्विच्छत्यसत्वरम् ।

मद्गीतगीतात्सुप्रीतास्त्रेयसामेकवल्बमात् ॥ ७७ ॥

एतं यः कल्य उत्थाय प्राञ्जलिः श्रद्धयान्वितः ।

शुश्रूषयाश्छावयेन्मर्त्यो मुच्यते कर्मबन्धनैः ॥ ७८ ॥

गीतं मयेदं नरदेवनन्दनाः

परस्य पुंसः परमात्मनः स्तवम् ।

जपन्त अकाग्रधियस्तपो मड-

अरध्वमन्ते तत आपश्यथेष्वितम् ॥ ७९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

यतुर्थस्कन्धे रुद्रगीतं नाम यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चविंशोऽध्यायः - २५ ॥

मैत्रेय उवाच

एति सन्दिश्य भगवान् बार्हिषदैरभिपूजितः ।

पश्यतां राजपुत्राणां तत्रैवान्तर्दधे हरः ॥ १ ॥

रुद्रगीतं भगवतः स्तोत्रं सर्वे प्रयेतसः ।

जपन्तस्ते तपस्तेपुर्वर्षाणामयुतं जले ॥ २ ॥

प्राचीनबार्हिषं क्षत्तः कर्मस्वासक्तमानसम् ।

नारदोऽध्यात्मतत्त्वज्ञः कृपालुः प्रत्यबोधयत् ॥ ३ ॥

श्रेयस्त्वं कतमद्राजन् कर्मणाऽऽत्मन एतसे ।

दुःखलानिः सुभावाभिः श्रेयस्तत्रेड शेष्यते ॥ ४ ॥

राजोवाच

न जानामि मडाभाग परं कर्मापविद्धधीः ।

ब्रूहि मे विमलं ज्ञानं येन मुख्येय कर्मभिः ॥ ५ ॥

गृडेषु कूटधर्मेषु पुत्रदारधनार्थधीः ।

न परं विन्दते मूढो भ्राम्यन् संसारवर्त्मसु ॥ ६ ॥

नारद उवाच

भो भोः प्रजापते राजन् पशून् पश्य त्वयाध्वरे ।

संज्ञापिताञ्छवसद्धान् निर्घृणेन सडस्रशः ॥ ७ ॥

अते त्वां सम्प्रतीक्षन्ते स्मरन्तो वैशसं तव ।

सम्परेतमयःकूटैश्छिन्दन्त्युत्थितमन्यवः ॥ ८ ॥

अत्र ते कथयिष्येऽमुमितिडासं पुरातनम् ।

पुरञ्जनस्य यशितं निबोध गदतो मम ॥ ९ ॥

आसीत्पुरञ्जनो नाम राजा राजन् बृहच्छ्रवाः ।

तस्याविज्ञातनामाऽऽसीत्सम्भाविज्ञातयेष्टितः ॥ १० ॥

सोऽन्वेषमाणः शरणां बभ्राम पृथिवीं प्रभुः ।

नानुत्तुपं यदाविन्ददभूत्स विमना एव ॥ ११ ॥

न साधु मेने ताः सर्वा भूतले यावतीः पुरः ।

कामान् कामयमानोऽसौ तस्य तस्योपपत्तये ॥ १२ ॥

स अकेदा छिमवतो दक्षिणेष्वथ सानुषु ।

ददर्श नवभिर्द्वाभिः पुरं लक्षितलक्षणाम् ॥ १३ ॥

प्राकारोपवनाट्टालपरिभैरक्षतोरणैः ।

स्वर्णशौष्यायसैः शृङ्गैः सङ्कुलां सर्वतो गृहैः ॥ १४ ॥

नीलस्रष्टिकवैदूर्यमुक्तामरकरुणैः ।

कूमलस्यस्थलीं दीप्तां श्रिया भोगवतीमिव ॥ १५ ॥

सभायत्पररथ्याभिराङ्गीडायतनापणैः ।

यैत्यध्वजपताकाभिर्युक्तां विद्रुमवेष्टिभिः ॥ १६ ॥

पुर्यास्तु बाह्योपवने दिव्यद्रुमलताकुले ।

नदद्विडङ्गालिकुलकोलाहलजलाशये ॥ १७ ॥

छिमनिर्जरविप्रुष्मत्सुमाकरवायुना ।

यलत्प्रवालविटपनलिनीतटसम्पदि ॥ १८ ॥

नानारण्यमृगप्रातैरनाभाघे मुनिप्रतैः ।

आहूतं मन्यते पान्थो यत्र कोकिलकूजितैः ॥ १९ ॥

यदृच्छयाऽऽगतां तत्र ददर्श प्रमदोत्तमाम् ।

भृत्यैर्दशाभिरायान्तीमेकैकशतनायकैः ॥ २० ॥

पञ्चशीर्षाडिना गुमां प्रतीहारेण सर्वतः ।

अन्वेषमाणाभृषभमप्रौढां कामरूपिणीम् ॥ २१ ॥

सुनासां सुदतीं आवां सुकपोलां वराननाम् ।

समविन्धस्तकर्णाभ्यां बिभ्रतीं कुण्डलश्रियम् ॥ २२ ॥

पिशङ्गनीवीं सुश्रोणीं श्यामां कनकमेखलाम् ।

पद्भ्यां क्वण्णद्भ्यां चलतीं नूपुरैर्द्वैवताभिव ॥ २३ ॥

स्तनौ व्यञ्जितकैशोरौ समवृत्तौ निरन्तरौ ।

वस्त्रान्तेन निगूढन्तीं ग्रीडया गजगामिनीम् ॥ २४ ॥

तामाल ललितं वीरः सग्रीडस्मितशोभनाम् ।

स्निग्धेनापाङ्गपुङ्खेन स्पृष्टः प्रेमोद्भ्रमद्भ्रुवा ॥ २५ ॥

का त्वं कञ्जपलाशाक्षि कस्यासील कुतः सति ।

धमामुप पुरीं भीरुं किं चिकीर्षसि शंस मे ॥ २६ ॥

क अयेतेऽनुपथा ये त अेकादश मलाभटाः ।

येता वा ललनाः सुभ्रु कोऽयं तेऽङ्घ्रिः पुरःसरः ॥ २७ ॥

त्वं ह्रीर्भवान्धस्यथवाग्रमा पतिं

विचिन्वती किं मुनिवद्रजो वने ।

त्वद्दङ्घ्रिकाभामसमस्तकामं

क्व पद्मकोशः पतितः करान्नात् ॥ २८ ॥

नासां वरोर्वन्धतमा भुविस्पृङ्

पुरीमिमां वीरवरेण साकम् ।

अर्द्धस्यलङ्घुर्तुमदभ्रकर्मणा

लोकं परं श्रीरिव यज्ञपुंसा ॥ २९ ॥

यदेष मापाङ्गविभङ्गितेन्द्रियं

सग्रीडभावस्मितविभ्रमद्भ्रुवा ।

त्वयोपसृष्टो भगवान् मनोभवः

प्रबाधतेऽथानुगृहाण शोभने ॥ ३० ॥

त्वदाननं सुभ्रु सुतारलोचनं

व्यालम्बि नीलालकवृन्दसंवृतम् ।

उन्नीय मे दर्शयि वल्गु वायकं

यद्द्रीडया नाभिमुपं शुचिस्मिते ॥ ३१ ॥

नारद उवाच

धृत्वं पुरञ्जनं नारी याचमानमधीरवत् ।

अभ्यनन्दत तं वीरं उसन्ती वीरमोहिता ॥ ३२ ॥

न विदाम वयं सम्यक्कर्तारं पुरुषर्षभ ।

आत्मनश्च परस्यापि गोत्रं नाम य यत्कृतम् ॥ ३३ ॥

धृताद्य सन्तमात्मानं विदाम न ततः परम् ।

येनेयं निर्मिता वीर पुरी शरणात्मानः ॥ ३४ ॥

अते सभायः सभ्यो मे नरा नार्यश्च मानद ।

सुभायां मयि जगर्ति नागोऽयं पालयन् पुरीम् ॥ ३५ ॥

दृष्ट्याऽऽगतोऽसि भद्रं ते ग्राम्यान् कामानभीप्ससे ।

उद्धृष्टिध्यामि तांस्तेऽहं स्वभन्धुभिरस्मिन् ॥ ३६ ॥

धृतां त्वमधितिष्ठस्व पुरीं नवमुर्षीं विभो ।

मयोपनीतान् गृह्णानः कामभोगान् शतं समाः ॥ ३७ ॥

कं नु त्वदन्यं रमये ज्यरतिष्ठमकोविदम् ।

असम्परायाभिमुपमश्नस्तनविदं पशुम् ॥ ३८ ॥

धर्मो ज्यत्रार्थकामौ य प्रजानन्दोऽमृतं यशः ।

लोका विशोका विरजा यान्न केवलिनो विदुः ॥ ३९ ॥

पितृद्वेषिर्मर्त्यानां भूतानामात्मनश्च उ ।

क्षेम्यं वदन्ति शरणां भवेऽस्मिन् यद्गृह्णाश्रमः ॥ ४० ॥

का नाम वीर विख्यातं वदान्यं प्रियदर्शनम् ।

न वृणीत प्रियं प्राप्तं मादृशी त्वादृशं पतिम् ॥ ४१ ॥

कस्या मनस्ते भुवि भोगिभोगयोः

स्त्रिया न सज्जेद्भुजयोर्महाभुज ।

योऽनाथवर्गाधिमलं धृष्टोद्धृत-

स्मितावलोकेन यरत्यपोहितुम् ॥ ४२ ॥

नारद उवाच

एति तौ दम्पती तत्र समुद्य समयं मिथः ।

तां प्रविश्य पुरीं राजन् मुमुद्घाते शतं समाः ॥ ४३ ॥

उपगीयमानो ललितं तत्र तत्र य गायकैः ।

क्रीडन् परिवृतः स्त्रीभिर्दृष्टिनीमाविशश्छुयौ ॥ ४४ ॥

सभोपरि कृता द्वारः पुरस्तस्यास्तु द्वे अधः ।

पृथग्विषयगत्यर्थं तस्यां यः कश्चनेश्वरः ॥ ४५ ॥

पञ्चद्वारस्तु पौरस्त्या दक्षिणैका तथोत्तरा ।

पश्चिमे द्वे अमूषां ते नामानि नृप वर्ये ॥ ४६ ॥

पद्मोताविर्मुष्ठी य प्राग्द्वारावेकत्र निर्मिते ।

विल्लाजितं जनपदं याति ताभ्यां धुमत्सभः ॥ ४७ ॥

नलिनी नालिनी य प्राग्द्वारावेकत्र निर्मिते ।

अवधूतसभस्ताभ्यां विषयं याति सौरभम् ॥ ४८ ॥

मुष्या नाम पुरस्ताद्वास्तथापराबद्धनौ ।

विषयौ याति पुरराड्सङ्गाविपणान्वितः ॥ ४९ ॥

पितृर्नृप पुर्या द्वादक्षिणेन पुरञ्जनः ।

राष्ट्रं दक्षिणपञ्चालं याति श्रुतधरान्वितः ॥ ५० ॥

देवदूर्नाम पुर्या द्वा उत्तरेण पुरञ्जनः ।

राष्ट्रमुत्तरपञ्चालं याति श्रुतधरान्वितः ॥ ५१ ॥

आसुरी नाम पश्चाद्वास्तथा याति पुरञ्जनः ।

ग्रामकं नाम विषयं दूर्मदेन समन्वितः ॥ ५२ ॥

निरृतिर्नाम पश्चाद्वास्तथा याति पुरञ्जनः ।

वैशसं नाम विषयं लुब्धकेन समन्वितः ॥ ५३ ॥

अन्यावमीषां पौराणां निर्वोशशकृतावुभौ ।

अक्षावतामधिपतिस्ताभ्यां याति करोति य ॥ ५४ ॥

स यर्त्यन्तःपुरगतो विषूचीनसमन्वितः ।

मोक्षं प्रसादं लर्षं वा याति जयाऽऽत्मजोद्भवम् ॥ ५५ ॥

अेवं कर्मसु संसक्तः कामात्मा वञ्चितोऽबुधः ।

મહિષી યદીહેત તત્તદેવાન્વવર્તત ॥ ૫૬ ॥
 ક્વચિત્પિબન્ત્યાં પિબતિ મદિરાં મદવિહ્લવઃ ।
 અન્નન્ત્યાં ક્વચિદશ્રાતિ જક્ષત્યાં સહ જક્ષિતિ ॥ ૫૭ ॥
 ક્વચિદ્ગાયતિ ગાયન્ત્યાં રુદત્યાં રુદતિ ક્વચિત્ ।
 ક્વચિદ્ધસન્ત્યાં હસતિ જલ્પન્ત્યામનુ જલ્પતિ ॥ ૫૮ ॥
 ક્વચિદ્ધાવતિ ધાવન્ત્યાં તિષ્ઠન્ત્યામનુ તિષ્ઠતિ ।
 અનુ શેતે શયાનાયામન્વાસ્તે ક્વચિદાસતીમ્ ॥ ૫૯ ॥
 ક્વચિચ્છૃણોતિ શૃણ્વન્ત્યાં પશ્યન્ત્યામનુ પશ્યતિ ।
 ક્વચિજિજ્ઞાસતિ જિજ્ઞાન્ત્યાં સ્પૃશન્ત્યાં સ્પૃશતિ ક્વચિત્ ॥ ૬૦ ॥
 ક્વચિચ્ચ શોચતી જાયામનુ શોચતિ દીનવત્ ।
 અનુ હૃષ્યતિ હૃષ્યન્ત્યાં મુદિતામનુ મોદતે ॥ ૬૧ ॥
 વિપ્રલબ્ધો મહિષ્ચૈવં સર્વપ્રકૃતિવચ્ચિતઃ ।
 નેચ્છન્નુકરોત્યણઃ કલૈભ્યાત્કીડામ્ગો યથા ॥ ૬૨ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
 ચતુર્થસ્કન્ધે પુરુજનોપાખ્યાને પચ્ચવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૫ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ષડ્વિંશોઽધ્યાયઃ - ૨૬ ॥

નારદ ઉવાચ
 સ એકદા મહેષ્વાસો રથં પચ્ચાશ્વમાશુગમ્ ।
 દ્રીષં દ્વિચક્રમેકાક્ષં ત્રિવેણું પચ્ચબન્ધુરમ્ ॥ ૧ ॥
 એકરશ્મ્યેકદમનમેકનીડં દ્વિકૂબરમ્ ।
 પચ્ચપ્રહરણં સમવરૂથં પચ્ચવિક્રમમ્ ॥ ૨ ॥
 હૈમોપસ્કરમારુહ્ય સ્વર્ણવર્માક્ષયેષુધિઃ ।
 એકાદશચમૂનાથઃ પચ્ચપ્રસ્થમગાઢ્નમ્ ॥ ૩ ॥

यथार मृगयां तत्र दृम आत्पुकार्मुकः ।
 विडाय जायामतदुर्द्धा मृगव्यसनवालसः ॥ ४ ॥
 आसुरी वृत्तिमाश्रित्य धोरात्मा निरनुग्रहः ।
 न्यडनन्निशितैर्बाणैर्वनेषु वनगोचरान् ॥ ५ ॥
 तीर्थेषु प्रतिदृष्टेषु राजा मेध्यान् पशून् वने ।
 यावदर्थमलं लुब्धो उन्धादिति नियम्यते ॥ ६ ॥
 य अेवं कर्म नियतं विद्वान् कुर्वीत मानवः ।
 कर्मणा तेन राजेन्द्र ज्ञानेन न स लिप्यते ॥ ७ ॥
 अन्यथा कर्म कुर्वाणो मानारुढो निबध्यते ।
 गुणप्रवालपतितो नष्टप्रज्ञो व्रजत्यधः ॥ ८ ॥
 तत्र निर्भिन्नगात्राणां चित्रवाजैः शिलीमुषैः ।
 विप्लवोऽलूढुःपितानां द्युःसहः करुणात्मनाम् ॥ ९ ॥
 शशान् वराडान् मडिषान् गवयान् रुरुशत्यकान् ।
 मेध्यानन्यांश्च विविधान् विनिघ्नन् ब्रममध्यगात् ॥ १० ॥
 ततः क्षुत्पट्टपरिश्रान्तो निवृत्तो गृहमेधिवान् ।
 कृतस्नानोचिताहारः संविवेश गतकलमः ॥ ११ ॥
 आत्मानमर्द्धयाञ्चक्रे धूपालेपस्रगादिभिः ।
 साध्वलङ्कृतसर्वाङ्गो मडिष्यामादधे मनः ॥ १२ ॥
 तृभो लृष्टः सुदृमश्च कन्दर्पाङ्कृष्टमानसः ।
 न व्यथष्ट वरारोडां गृह्णिणीं गृहमेधिनीम् ॥ १३ ॥
 अन्तःपुरस्त्रियोऽपृच्छद्विमना षव वेद्विषत् ।
 अपि वः कुशलं रामाः सेश्वरीणां यथा पुरा ॥ १४ ॥
 न तथैतर्लि रोचन्ते गृहेषु गृहसम्पदः ।
 यद्वि न स्याद्गृहे माता पत्नी वा पतिदेवता ।
 व्यङ्ग्ये रथ षव प्राज्ञः को नामासीत दीनवत् ॥ १५ ॥
 क्व वर्तते सा ललना मज्जन्तं व्यसनाएवि ।
 या मामुद्दरते प्रज्ञां दीपयन्ती पदे पदे ॥ १६ ॥
 रामा ङियुः

नरनाथ न जानीमस्त्वत्प्रिया यद्व्यवस्थति ।
भूतले निरवस्तारे शयानां पश्य शत्रुडन् ॥ १७ ॥

नारद उवाच

पुरञ्जनः स्वमहिषीं निरीक्ष्यावधुतां भुवि ।
तत्सङ्गोन्मथितज्ञानो वैकल्यं परमं ययौ ॥ १८ ॥

सान्त्वयन् श्वक्षया वाया लृद्येन विद्यूता ।
प्रेयस्याः स्नेहसंरम्भविद्गमात्मनि नाभ्यगात् ॥ १९ ॥

अनुनिन्देऽथ शनकैर्वीरोऽनुनयकोविदः ।
पस्पर्श पादयुगलमाह योत्सङ्गलालिताम् ॥ २० ॥

पुरञ्जन उवाच

नूनं त्वङ्कृतपुण्यास्ते भृत्या येष्वीश्वराः शुभे ।
कृतागःस्वात्मसात्कृत्वा शिक्षा ददुःखं न युञ्जते ॥ २१ ॥

परमोऽनुग्रहो ददुःखो भृत्येषु प्रभुषांपितः ।
भालो न वेद तत्तन्वि बन्धुकृत्यममर्षणः ॥ २२ ॥

सा त्वं मुष्णं सुदति सुष्यनुरागभार-
ग्रीडाविलम्बविलसद्भ्रसितावलोकम् ।
नीलालकालिभिरुपस्कृतमुत्रसं-
स्वानां प्रदर्शय मनस्विनि वल्गु वाक्यम् ॥ २३ ॥

तस्मिन् दधे दममहं तव वीरपत्नि
योऽन्यत्र भूसुरकुलात्कृतकिम्बिषस्तम् ।
पश्ये न वीतभयमुन्मुदितं त्रिलोक्या-
मन्यत्र वै मुरशिपोरितरत्र ददासात् ॥ २४ ॥

वङ्कत्रं न ते वित्तिलकं मलिनं विडर्षं
संरम्भभीममविमृष्टमपेतरागम् ।
पश्ये स्तनावपि शुर्योपहतौ सुजातौ
भिम्भाधरं विगतकुङ्कुमपङ्कुरागम् ॥ २५ ॥

तन्मे प्रसीद सुलुदः कृतकिम्बिषस्थ
स्वैरं गतस्थ मृगयां व्यसनातुरस्य ।
का देवरं वशागतं कुसुमास्त्रवेग-

विस्रस्तपौस्नमुशती न भजेत कृत्ये ॥ २६ ॥

एति श्रीमद्भागवते मड्रापुराणे पारमडंस्थां संडितायां
यतुर्थस्कन्धे पुराणनोपाध्याने षड्विंशोडध्यायः ॥ २६ ॥

॥ ॐ नडो भगवते वासुडेवाय ॥

॥ सप्तविंशोडध्यायः - २७ ॥

नारद उवाच

एत्थं पुराणनं सध्रयगु वशमानीय विभ्रमैः ।

पुराणनी मडाराज रेडे रडयती पतिम् ॥ १ ॥

स राजा मडिषी राजन् सुस्नातां रुयिराननाम् ।

कृतस्वस्त्ययनां तुमामभ्यनन्ददुपागताम् ॥ २ ॥

तथोपगूढः परिरब्धकन्धरो

रडोडनुमन्त्रैरपकृष्टयेतनः ।

न कालरेडो बुबुधे दुरत्ययं

दिवानिशेति प्रमदापरिग्रहः ॥ ३ ॥

शयान उन्नद्धमदो मडामना

मडार्डतल्ये मडिषीभुजोपधिः ।

ताडेव वीरो मनुते परे यत-

स्तडोडभिभूतो न निजं परं य यत् ॥ ४ ॥

तथैवं रडमाणस्य कामकश्मलयेतसः ।

क्षणार्धमिव राजेन्द्र व्यतिकान्तं नवं वयः ॥ ५ ॥

तस्यामजनयत्पुत्रान् पुराणन्यां पुराणनः ।

शतान्येकादश विराडायुषोडधर्मथात्यगात् ॥ ६ ॥

दुडितुर्दशोत्तरशतं पितृमातृयशस्करिः ।

शीवीदार्थगुणोपेताः पौराणन्यः प्रजापते ॥ ७ ॥

स पञ्चालपतिः पुत्रान् पितृवंशविवर्धनान् ।

दारैः संयोजयामास दृष्टितुः सदृशैर्वरैः ॥ ८ ॥

पुत्राणां याभवन् पुत्रा अकैकस्य शतं शतम् ।

यैर्वै पौराण्यो वंशः पञ्चालेषु समेधितः ॥ ९ ॥

तेषु तद्विषयकारेषु गृहकोशानुष्ठविषु ।

निरुद्धेन ममत्वेन विषयेष्वनवबध्यत ॥ १० ॥

एते य इतुभिर्घोरैर्दीक्षितः पशुमारुहैः ।

देवान् पितृन् भूतपतीन् नानाकामो यथा भवान् ॥ ११ ॥

युक्तेष्वेवं प्रमत्तस्य कुटुम्बासक्तयेतसः ।

आससाद स वै कालो योऽप्रियः प्रिययोषिताम् ॥ १२ ॥

यादृशवेग इति ध्यातो गन्धर्वाधिपतिर्नृप ।

गन्धर्वास्तस्य बलिनः षष्ट्युत्तरशतत्रयम् ॥ १३ ॥

गन्धर्व्यस्तादृशीरस्य मैथुन्यश्च सितासिताः ।

परिवृत्या विदुम्पन्ति सर्वकामविनिर्मिताम् ॥ १४ ॥

ते यादृशवेगानुयराः पुराणनपुरं यदा ।

हर्तुमारैर्भिरै तत्र प्रत्यषेधत्प्रजागरः ॥ १५ ॥

स समभिः शतैरेको विंशत्या च शतं समाः ।

पुराणनपुराध्यक्षो गन्धर्वैर्युधे बली ॥ १६ ॥

क्षीयमाणो स्वसम्बन्धे अकस्मिन् अडुभिर्युधा ।

श्रित्तां परां जगामार्तः स राष्ट्रपुरबान्धवः ॥ १७ ॥

स एव पुर्या मधुमुक् पञ्चालेषु स्वपार्षदैः ।

उपनीतं बलिं गृह्णन् स्त्रीजितो नाविदद्वैभयम् ॥ १८ ॥

कालस्य दृष्टिता काचित्त्रिलोकीं वरमिच्छती ।

पर्यटन्ती न अर्द्धिष्मन् प्रत्यनन्दत कश्चन ॥ १९ ॥

दौर्भाग्येनात्मनो लोके विश्रुता दुर्भगति सा ।

या तुष्टा राजर्षये तु वृतादात्पूरवे वरम् ॥ २० ॥

कदाचिदटमाना सा ब्रह्मलोकाभर्त्सी गतम् ।

वप्रे बृहद्भ्रतं मां तु जानती काममोक्षिता ॥ २१ ॥

मयि संरढ्य विपुलमद्याच्छापं सुदुःसलम् ।
 स्थातुमर्हसि नैकत्र मद्याच्छाविमुग्धो मुने ॥ २२ ॥
 ततो विडतसङ्कल्पा कन्यका यवनेश्वरम् ।
 मयोपदिष्टमासाद्य वद्रे नाम्ना भयं पतिम् ॥ २३ ॥
 ऋषभं यवनानां त्वां वृषे वीरेप्सितं पतिम् ।
 सङ्कल्पस्त्वयि भूतानां कृतः डिल न स्थिति ॥ २४ ॥
 द्वाविमावनुशोयन्ति आलावसद्वग्राडौ ।
 यल्लोकशास्त्रोपनतं न राति न तदिच्छति ॥ २५ ॥
 अथो भजस्व मां भद्र भजन्तीं मे दयां कुरु ।
 येतावान् पौरुषो धर्मो यदातानुक्रम्यते ॥ २६ ॥
 कालकन्योदितवयो निशम्य यवनेश्वरः ।
 शिकीर्षुर्द्वगुड्यं स सस्मितं तामभाषत ॥ २७ ॥
 मया निरूपितस्तुभ्यं पतिरात्मसमाधिना ।
 नाभिनन्दति लोकोऽयं त्वामभद्रामसम्मताम् ॥ २८ ॥
 त्वमव्यक्तगतिर्बुद्धक्ष्व लोके कर्मविनिर्मितम् ।
 या छि मे पृतना युक्ता प्रजानाशं प्रणेष्यसि ॥ २९ ॥
 प्रज्वारोऽयं मम आता त्वं य मे भगिनी भव ।
 यराभ्युभाभ्यां लोकेऽस्मिन्नव्यक्तो भीमसैनिकः ॥ ३० ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे पुराणनोपाध्याने सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टाविंशोऽध्यायः - २८ ॥

नारद उवाच
 सैनिका भयनाम्नो ये अर्द्धिभन् दिष्टकारिणः ।
 प्रज्वारकालकन्याभ्यां विचेरुवनीमिमाम् ॥ १ ॥

त अेकदा तु रभसा पुरञ्जनपुरीं नृप ।
 रुरुधुर्भूमभोगाढ्यां जरत्यत्रगपालिताम् ॥ २ ॥
 कालकन्यापि भुभुजे पुरञ्जनपुरे भवात् ।
 ययाभिभूतः पुरुषः सद्यो निःसारतामियात् ॥ ३ ॥
 तयोपभुज्यमानां वै यवनाः सर्वतोदिशम् ।
 द्वाभिः प्रविश्य सुभृशं प्रार्थयन् सकलां पुरीम् ॥ ४ ॥
 तस्यां प्रपीड्यमानायामभिमानी पुरञ्जनः ।
 अवापोरुविधांस्तापान् कुटुम्भी ममताऽऽकुलः ॥ ५ ॥
 कन्योपगूढो नष्टश्रीः कृपणो विषयात्मकः ।
 नष्टप्रज्ञो हृतैश्वर्यो गन्धर्वयवनैर्भवात् ॥ ६ ॥
 विशीर्णां स्वपुरीं वीक्ष्य प्रतिङ्कूलाननादृष्टान् ।
 पुत्रान् पौत्रानुगामात्यान् जायां य गतसौहृदाम् ॥ ७ ॥
 आत्मानं कन्यया अस्तं पञ्चालानरिदूषितान् ।
 दुरन्तचिन्तामापन्नो न लेभे तत्प्रतिक्रियाम् ॥ ८ ॥
 कामानभिलषन् दीनो यातयामांश्च कन्यया ।
 विगतात्मगतिस्रोतः पुत्रदारांश्च लालयन् ॥ ९ ॥
 गन्धर्वयवनाकान्तां कालकन्योपमर्दिताम् ।
 डातुं प्रयत्नमे राजा तां पुरीमनिकामतः ॥ १० ॥
 भयनाभ्रोऽग्रजो भ्राता प्रज्वारः प्रत्युपस्थितः ।
 ददाड तां पुरीं कृत्स्नां भ्रातुः प्रियचिकीर्षया ॥ ११ ॥
 तस्यां सन्कलयमानायां सपौरः सपरिच्छदः ।
 कौटुम्बिकः कुटुम्बिन्या उपातथ्यत सान्वयः ॥ १२ ॥
 यवनोपरुद्धायतनो अस्तायां कालकन्यया ।
 पुर्यां प्रज्वारसंसृष्टः पुरपालोऽन्वतथ्यत ॥ १३ ॥
 न शोके सोऽवितुं तत्र पुरुकृच्छ्रोःरुवेपथुः ।
 गन्तुमैच्छत्ततो वृक्षकोटरादिव सानवात् ॥ १४ ॥
 शिथिलावयवो यर्हि गन्धर्वैर्दूतपौरुषः ।

यवनैररिभी राजन्नुपरुद्धो रुरोऽ ७ ॥ १५ ॥
 दृष्टितुः पुत्रपौत्रांश्च जामिजाभातृपार्षदान् ।
 स्वत्वावशिष्टं यत्किञ्चिद्द्रुडकोशपरिच्छदम् ॥ १६ ॥
 अहं ममेति स्वीकृत्य गृहेषु कुमतिर्गृही ।
 दध्यौ प्रमदया दीनो विप्रयोग उपस्थिते ॥ १७ ॥
 लोकान्तरं गतवति मय्यनाथा कुटुम्बिनी ।
 वर्तिष्यते कथं त्वेषा बालकाननुशोचती ॥ १८ ॥
 न मय्यनाशिते भुङ्क्ते नास्नाते स्नाति मत्परा ।
 मयि रुष्टे सुसन्नस्ता भर्त्सिते यतवाग्भयात् ॥ १९ ॥
 प्रबोधयति माविज्ञं व्युषिते शोककर्मिता ।
 वर्त्मैतद्द्रुडमेधीयं वीरसूरपि नेष्यति ॥ २० ॥
 कथं नु दारका दीना दारकीर्वापरायणाः ।
 वर्तिष्यन्ते मयि गते भिन्ननाव षवोदधौ ॥ २१ ॥
 अवेवं कृपायाया बुद्ध्या शोचन्तमतदर्दणाम् ।
 ग्रीहीतुं कृतधीरेनं भयनामाभ्यपद्यत ॥ २२ ॥
 पशुवधवनैरेष नीयमानः स्वकं क्षयम् ।
 अन्वद्रवन्ननुपथाः शोचन्तो भृशमातुराः ॥ २३ ॥
 पुरीं विडायोपगत उपरुद्धो भुजङ्गमः ।
 यदा तमेवानु पुरीं विशीर्णा प्रकृतिं गता ॥ २४ ॥
 विदुष्यमाणाः प्रसभं यवनेन बलीयसा ।
 नाविन्दन्तमसाऽऽविष्टः सभायं सुदुर्दं पुरः ॥ २५ ॥
 तं यज्ञपशवोऽनेन संज्ञामा येऽदयालुना ।
 कुठारैश्चिच्छिद्युः कुध्वाः स्मरन्तोऽमीवमस्य तत् ॥ २६ ॥
 अनन्तपारे तमसि मग्नो नष्टस्मृतिः समाः ।
 शाश्वतीरनुभूयार्तिं प्रमदासङ्गदूषितः ॥ २७ ॥
 तामेव मनसा गृह्णन् बभूव प्रमदोत्तमा ।
 अनन्तरं विदम्बस्य राजसिंहस्य वेश्मनि ॥ २८ ॥

उपयेमे वीर्यपलां वैदर्भी मलयध्वजः ।
 युधि निर्जित्य राजन्यान् पाण्ड्यः पश्यपुरञ्जयः ॥ २९ ॥
 तस्यां स जनयाञ्चक आत्मजामसितेक्षणां ।
 यवीयसः सप्त सुतान् सप्त द्रविडभूतः ॥ ३० ॥
 अकैकस्याभवत्तेषां राजन्नर्भुदमर्भुदम् ।
 भोक्ष्यते यद्भ्रशधरैर्मडी मन्वन्तरं परम् ॥ ३१ ॥
 अगस्त्यः प्राञ्जलितरमुपयेमे धृतप्रताम् ।
 यस्यां दृढव्युतो जात षध्मवाडात्मजो मुनिः ॥ ३२ ॥
 विभज्य तनयेभ्यः क्षमां राजर्षिर्मलयध्वजः ।
 आरिराधयिषुः कृष्णं स जगाम कुलाचलम् ॥ ३३ ॥
 छित्वा गृहान् सुतान् भोगान् वैदर्भी मदिरेक्षणा ।
 अन्वधावत पाण्ड्येशं ज्योत्स्नेव रजनीकरम् ॥ ३४ ॥
 तत्र यन्द्रवसा नाम ताम्रपर्णी वटोदका ।
 तत्पुण्यसलिलैर्नित्यमुभयत्रात्मनो मृजन् ॥ ३५ ॥
 कन्दाष्टिभिर्मूलकृत्वैः पुष्पपर्णैस्तृणैः ।
 वर्तमानः शनैर्गात्रकर्शनं तप आस्थितः ॥ ३६ ॥
 शीतोष्णवातवर्षाणि क्षुत्पिपासे प्रियाप्रिये ।
 सुभ्रुदुःखे षति द्वन्द्वान्यजयत्समदर्शनः ॥ ३७ ॥
 तपसा विधया पक्वकषायो नियमैर्यमैः ।
 युयुञ्जे ब्रह्मण्यात्मानं विजिताक्षानिलाशयः ॥ ३८ ॥
 आस्ते स्थाणुरिवैकत्र दिव्यं वर्षशतं स्थिरः ।
 वासुदेवे भगवति नान्यद्वेदोद्भून् रतिम् ॥ ३९ ॥
 स व्यापकतयाऽऽत्मानं व्यतिरिक्ततयाऽऽत्मनि ।
 विद्वान् स्वप्न षवामर्शसाक्षिणं विरराम उ ॥ ४० ॥
 साक्षाद्भगवतोक्तेन गुरुणा उशिषा नृप ।
 विशुद्धज्ञानदीपेन स्फुरता विश्वतोमुभम् ॥ ४१ ॥
 परे ब्रह्मणि यात्मानं परं ब्रह्म तथाऽऽत्मनि ।
 वीक्षमाणो विहायेक्षामस्मादुपरराम उ ॥ ४२ ॥

पतिं परमधर्मज्ञं वैदधीं मलयध्वजम् ।
 प्रेम्णा पर्यचरद्वित्वा भोगान् सा पतिदेवता ॥ ४३ ॥
 थीरवासा व्रतक्षामा वेणीभूतशिरोरुडा ।
 बभाषुप पतिं शान्ता शिष्या शान्तमिवानलम् ॥ ४४ ॥
 अजानती प्रियतमं यदोपरतमङ्गना ।
 सुस्थिरासनमासाद्य यथापूर्वमुपाचरत् ॥ ४५ ॥
 यदा नोपलभेताङ्घ्रावूष्माणं पत्युरर्थती ।
 आसीत्संविद्भ्रष्टया यूथल्लष्टा मृगी यथा ॥ ४६ ॥
 आत्मानं शोचती दीनमभन्मुं विफलवाश्रुभिः ।
 स्तनावासिष्य विपिने सुस्वरं प्ररुरोद सा ॥ ४७ ॥
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ राजर्षे षमामुदधिमेष्वलाम् ।
 दस्युष्यः क्षत्रबन्धुष्यो बिष्यतीं पातुमर्हसि ॥ ४८ ॥
 अवे विलपती आला विपिनेऽनुगता पतिम् ।
 पतिता पादयोर्भर्तुं रुदत्यश्रूण्यवर्तयत् ॥ ४९ ॥
 शितिं दारुमयीं शित्वा तस्यां पत्युः कलेवरम् ।
 आदीप्य यानुमरणे विलपन्ती मनो दधे ॥ ५० ॥
 तत्र पूर्वतरः कश्चित्सभा ब्राह्मण आत्मवान् ।
 सान्त्वयन् वल्गुना साम्ना तामाह रुदतीं प्रभो ॥ ५१ ॥
 ब्राह्मण उवाच
 का त्वं कस्यासि को वायं शयानो यस्य शोचसि ।
 जनासि किं सभायं मां येनाग्रे विचरथं ह ॥ ५२ ॥
 अपि स्मरसि यात्मानमविज्ञातसभं सभे ।
 हित्वा मां पदमन्विष्यन् भौमभोगरतो गतः ॥ ५३ ॥
 हंसावलं य त्वं चार्य सभायौ मानसायनौ ।
 अभूतामन्तरा वौकः सडस्रपरिवत्सरान् ॥ ५४ ॥
 स त्वं विहाय मां बन्धो गतो ग्राम्यमतिर्मलीम् ।
 विचरन् पदमद्राक्षीः कयाचिन्निर्मितं स्त्रिया ॥ ५५ ॥

पञ्चारामं नवद्वारमेकपालं त्रिकोष्ठकम् ।
 षट्कुलं पञ्चविपाणं पञ्चप्रकृति स्त्रीधवम् ॥ ५६ ॥
 पञ्चेन्द्रियार्था आरामा द्वारः प्राणा नव प्रभो ।
 तेजोऽबन्तानि कोष्ठानि कुलमिन्द्रियसङ्गुतः ॥ ५७ ॥
 विपाणस्तु क्रिया शक्तिर्भूतप्रकृतिरव्यया ।
 शक्त्यधीशः पुमांस्त्वत्र प्रविष्टो नावबुध्यते ॥ ५८ ॥
 तस्मिंस्त्वं रामया स्पृष्टो रममाणोऽश्रुतस्मृतिः ।
 तत्सङ्गादीदृशीं प्राप्नो दशां पापीयसीं प्रभो ॥ ५९ ॥
 न त्वं विदुर्बहुलिता नायं वीरः सुहृत्तव ।
 न पतिस्त्वं पुरञ्जन्या रुद्धो नवभुभे यथा ॥ ६० ॥
 माया ल्येषा मया सृष्टा यत्पुमांसं स्त्रियं सतीम् ।
 मन्यसे नोभयं यद्वै लंसौ पश्यावयोर्गतिम् ॥ ६१ ॥
 अलं भवान् न यान्यस्त्वं त्वमेवालं विचक्ष्व भोः ।
 न नौ पश्यन्ति कवयश्छिद्रं जातु मनागपि ॥ ६२ ॥
 यथा पुरुष आत्मानमेकमादर्शयिक्षुषोः ।
 द्विधाभूतमवेक्षेत तथैवान्तरभावयोः ॥ ६३ ॥
 अयं स मानसो लंसो लंसेन प्रतिबोधितः ।
 स्वस्थस्तद्व्यभिचारेण नष्टामाप पुनः स्मृतिम् ॥ ६४ ॥
 अर्द्धिभन्नेतदध्यात्मं पारोक्ष्येण प्रदर्शितम् ।
 यत्परोक्षप्रियो देवो भगवान् विश्वभावनः ॥ ६५ ॥
 षति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां सङ्घितायां
 चतुर्थस्कन्धे पुरञ्जनोपाख्याने अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकोनत्रिंशोऽध्यायः - २९ ॥

प्राचीनबर्द्धिरुवाच

भगवंस्ते वथोऽस्माभिर्न सम्यगवगम्यते ।

कवयस्ताद्विजानन्ति न वयं कर्ममोहिताः ॥ १ ॥

नारद उवाच

पुरुषं पुरुञ्जनं विद्याद्यव्यनक्त्यात्मनः पुरम् ।

अेकद्वित्रियतुष्पादं बहु पादमपादकम् ॥ २ ॥

योऽविज्ञाताहुतस्तस्य पुरुषस्य सभेश्वरः ।

यत्र विज्ञायते पुम्भिर्नामभिर्वा द्वियागुणैः ॥ ३ ॥

यदा ज्विगुक्षन् पुरुषः कात्स्न्येन प्रकृतेर्गुणान् ।

नवद्वारं द्विदस्ताड्घ्रि तत्रामनुत साध्विति ॥ ४ ॥

बुद्धिं तु प्रमदां विद्यान्ममाडमिति यत्कृतम् ।

यामधिष्ठाय देडेऽस्मिन् पुमान् बुड्क्तेऽक्षिर्गुणान् ॥ ५ ॥

सभ्याय षन्द्रियगणा ज्ञानं कर्म य यत्कृतम् ।

सभ्यस्तद्धृतयः प्राणः पञ्चवृत्तिर्यथोरगः ॥ ६ ॥

बृहद्भवं मनो विद्यादुभयेन्द्रियनायकम् ।

पञ्चावाः पञ्चविषया यन्मध्ये नव भं पुरम् ॥ ७ ॥

अक्षिणी नासिके कर्णौ भुवं शिश्रुगुदाविति ।

द्वे द्वे द्वारौ भुविति यस्तद्विन्द्रियसंयुतः ॥ ८ ॥

अक्षिणी नासिके आस्यमिति पञ्च पुरः कृताः ।

दक्षिणा दक्षिणः कर्ण उत्तरा योत्तरः स्मृतः ॥ ९ ॥

पश्चिमे षत्यधो द्वारौ गुदं शिश्रुमिडोच्यते ।

भद्योताविर्मुष्मी यात्र नेत्रे अेकत्र निर्मिते ।

उपं विभ्राजितं ताभ्यां विचष्टे यक्षुषेश्वरः ॥ १० ॥

नलिनी नालिनी नासे गन्धः सौरभ उच्यते ।

घ्राणोऽवधूतो मुष्यास्यं विपणो वाग्रसविद्रसः ॥ ११ ॥

आपणो व्यवहारोऽत्र चित्रमन्धो बहुदनम् ।

पितृदूदक्षिणः कर्ण उत्तरो देवदूः स्मृतः ॥ १२ ॥

प्रवृत्तं य निवृत्तं य शास्त्रं पञ्चालसंज्ञितम् ।
 तृथानं देवथानं श्रोत्राच्छ्रुतधराद्ब्रजेत् ॥ १३ ॥
 आसुरी मेढ्रमर्वागद्धार्यवायो ग्रामिणां रतिः ।
 उपस्थो दुर्मदः प्रोक्तो निरृतिर्गुद उच्यते ॥ १४ ॥
 वैशसं नरकं पायुर्बुधकोऽन्धौ तु मे शृणु ।
 उस्तपादौ पुमांस्ताभ्यां युक्तो याति करोति य ॥ १५ ॥
 अन्तःपुरं य लुदयं विषूथिर्मन उच्यते ।
 तत्र मोहं प्रसादं वा उर्षं प्राप्नोति तद्गुणैः ॥ १६ ॥
 यथा यथा विक्रियते गुणाक्तो विकरोति वा ।
 तथा तथोपद्रष्टाऽऽत्मा तद्गृतीरनुकार्यते ॥ १७ ॥
 दैतो रथस्त्विन्द्रियाश्चः संवत्सररथोऽगतिः ।
 द्विकर्मयकस्त्रिगुणाध्वजः पञ्चासुबन्धुरः ॥ १८ ॥
 मनोरश्मिर्बुद्धिसूतो लृत्रीडो द्भङ्गकूबरः ।
 पञ्चेन्द्रियार्थप्रक्षेपः समधातुवरुथकः ॥ १९ ॥
 आकृतिर्विक्रमो बाह्यो भृगतृषणां प्रधावति ।
 अेकादशेन्द्रियथमूः पञ्चसूना विनोदकृत् ॥ २० ॥
 संवत्सरश्चाण्डवेगः कालो येनोपलक्षितः ।
 तस्याडानील गन्धर्वा गन्धर्व्यो रात्रयः स्मृताः ।
 उरन्त्यायुः परिकान्त्या षष्टयुत्तरशतत्रयम् ॥ २१ ॥
 कालकन्या जरा साक्षाल्लोकस्तां नाभिनन्दति ।
 स्वसारं जगृडे मृत्युः क्षयाय यवनेश्वरः ॥ २२ ॥
 आधयो व्याधयस्तस्य सैनिका यवनाश्चराः ।
 भूतोपसर्गाशुरयः प्रजवारो द्विविधो ज्वरः ॥ २३ ॥
 अेवं अलुविषैर्दुःखैर्देवभूतात्मसम्भवैः ।
 क्लिश्यमानः शतं वर्षं दैडे दैडी तमोवृतः ॥ २४ ॥
 प्राणोन्द्रियमनोधर्मानात्मन्यध्यस्य निर्गुणः ।
 शेते कामलवान् ध्यायन् ममाडमिति कर्मकृत् ॥ २५ ॥
 यदाऽऽत्मानमविज्ञाय भगवन्तं परं गुरुम् ।

पुरुषस्तु विषज्जेत गुणेषु प्रकृतेः स्वदृक् ॥ २६ ॥

गुणाभिमान्नी स तदा कर्माणि कुरुतेऽवशः ।
शुक्लं कृष्णं लोहितं वा यथा कर्माभिजायते ॥ २७ ॥

शुक्लात्प्रकाशभूयिष्ठान् लोकानाप्नोति कर्त्तवित् ।
दुःखोदकान् क्रियायासांस्तमः शोकोत्कटान् क्वचित् ॥ २८ ॥

क्वचित्पुमान् क्वचिच्च स्त्री क्वचिन्नोभयमन्धधीः ।
देवो मनुष्यस्तिर्यग्वा यथा कर्मगुणं भवः ॥ २९ ॥

क्षुत्परीतो यथा दीनः सारभेयो गृहं गृहम् ।
यरन् विन्दति यद्विष्टं दण्डमोदनमेव वा ॥ ३० ॥

तथा कामाशयो ज्ञव उच्यवथपथा भ्रमन् ।
उपर्यधो वा मध्ये वा याति द्विष्टं प्रियाप्रियम् ॥ ३१ ॥

दुःभेष्वेकतरेणापि दैवभूतात्महेतुषु ।
ज्ञवस्य न व्यवच्छेदः स्याद्यत्तत्प्रतिक्रिया ॥ ३२ ॥

यथा छि पुरुषो भारं शिरसा गुरुमुद्धतम् ।
तं स्कन्धेन स आधत्ते तथा सर्वाः प्रतिक्रियाः ॥ ३३ ॥

नैकान्ततः प्रतीकारः कर्माणां कर्म डेवलम् ।
द्वयं ह्यविधोपसृतं स्वप्ने स्वप्न एवानध ॥ ३४ ॥

अर्थे ह्यविद्यमानेऽपि संसृतिर्न निवर्तते ।
मनसा लिङ्गरूपेण स्वप्ने विचरतो यथा ॥ ३५ ॥

अथात्मनोऽर्थभूतस्य यतोऽनर्थपरम्परा ।
संसृतिस्तद्व्यवच्छेदो भक्त्या परमया गुरौ ॥ ३६ ॥

वासुदेवे भगवति भक्तियोगः समाहितः ।
सध्रीयीनेन वैराग्यं ज्ञानं च जनयिष्यति ॥ ३७ ॥

सोऽशिरादेव राजर्षे स्याद्व्युत्कथाश्रयः ।
शृण्वतः श्रद्धानस्य नित्यदा स्यादधीयतः ॥ ३८ ॥

यत्र भागवता राजन् साधवो विशदाशयाः ।
भगवद्गुणानुक्तधनश्रवणव्यग्रयेतसः ॥ ३९ ॥

तस्मिन् मलम्बुपरिता मधुभिश्चरित्र-
 पीयूषशेषसरितः परितः स्रवन्ति ।
 ता ये पिबन्त्यवितृषो नृप गाढकण्ठी-
 स्तान् न स्पृशन्त्यशनतृड्भयशोकमोहाः ॥ ४० ॥
 अेतैरुपद्रुतो नित्यं श्रुवलोकः स्वभावाच्चैः ।
 न करोति हरेर्नूनं कथामृतनिधौ रतिम् ॥ ४१ ॥
 प्रजापतिपतिः साक्षाद्भगवान् गिरिशो मनुः ।
 दक्षादयः प्रजाध्यक्षा नैष्ठिकाः सनकादयः ॥ ४२ ॥
 मरीचिरत्र्यङ्गिरसौ पुलस्त्यः पुलहः कृतुः ।
 भृगुर्वसिष्ठ इत्येते मदनता ब्रह्मवादिनः ॥ ४३ ॥
 अद्यापि वायस्पतयस्तपोविद्यासमाधिभिः ।
 पश्यन्तोऽपि न पश्यन्ति पश्यन्तं परमेश्वरम् ॥ ४४ ॥
 शब्दब्रह्मणि दुष्पारे यरन्त उरु विस्तरे ।
 मन्त्रविद्गैर्व्यवस्थिन्नं भजन्तो न विदुः परम् ॥ ४५ ॥
 (सर्वेषामेव जन्तूनां सततं देवपोषणं ।
 अस्ति प्रज्ञा समायत्ता को विशेषस्तदा नृणाम् ॥
 लब्ध्वेदान्ते मनुष्यत्वं हित्वा देहाद्यसद्ब्रह्म ।
 आत्मसूत्या विहायेदं श्रुवात्मा स विशिष्यते ॥)
 यदा यमनुगृह्णाति भगवानात्मभावितः ।
 स जडाति मतिं लोके वेदे च परिनिष्ठिताम् ॥ ४६ ॥
 तस्मात्कर्मसु बर्हिष्मन्नज्ञानादर्थकाशिषु ।
 मार्थदृष्टिं कृथाः श्रोत्रस्पर्शिष्वस्पृष्टवस्तुषु ॥ ४७ ॥
 स्वं लोकं न विदुस्ते वै यत्र देवो जनार्दनः ।
 आलुर्धूम्रधियो वेदं सकर्मकमतद्विदः ॥ ४८ ॥
 आस्तीर्य दर्भैः प्रागत्रैः कात्स्न्येन क्षितिमाण्डलम् ।
 स्तब्धो बृहद्ब्रह्मान्मानी कर्म नावैषि यत्परम् ।
 तत्कर्म हरितोषं यत्सा विद्या तन्मतिर्यथा ॥ ४९ ॥
 हरिर्देवभृतामात्मा स्वयं प्रकृतिरीश्वरः ।

तत्पादमूलं शरणां यतः क्षेमो नृणामिह ॥ ५० ॥

स वै प्रियतमश्चात्मा यतो न भयमएवपि ।

धृति वेद स वै विद्वान् यो विद्वान् स गुरुर्हरिः ॥ ५१ ॥

नारद उवाच

प्रश्न एव हि सञ्छिन्नो भवतः पुरुषर्षभ ।

अत्र मे वदतो गुह्यं निशामय सुनिश्चितम् ॥ ५२ ॥

क्षुद्रं यरं सुमनसां शरणां मिथित्वा

रक्तं षड्द्विगाणसामसु लुब्धकर्णम् ।

अग्रे वृकानसुतृपोऽविगाणाय यान्तं

पृष्ठे मृगं मृगयलुब्धकबाणभिन्नम् ॥ ५३ ॥

अस्यार्थः - सुमनः समधर्मणां स्त्रीणां शरणां

आश्रमे पुष्यमधुगन्धवत्क्षुद्रतमं काम्यकर्म-

विपाकजं कामसुभलवं जैर्लुब्धैर्पस्थ्यादि

विशिन्वन्तं मिथुनीभूय तदभिनिवेशितमनसं

षड्द्विगाणसामगीतवदतिमनोहरवनितादि

जनालापेष्वतितरामतिप्रलोभितकर्णमग्रे

वृकयूथवदात्मन आयुर्हरतोऽडोरात्रान् तान्

काललवविशेषानविगाणाय गृह्येषु विहरन्तं

पृष्ठत एव परोक्षमनुप्रवृत्तो लुब्धकः कुतान्तोऽन्तः

शरणां यमिह पराविध्यति तमिममात्मानमडो

राजन् भिन्नलृष्टयं द्रष्टुमर्हसीति ॥ ५४ ॥

स त्वं विचक्ष्य मृगयेष्टितमात्मनोऽन्त-

श्चित्तं नियच्छ लृष्टि कर्णधुनीं य चित्ते ।

जड्यङ्गनाश्रममसत्तमयूथगाथं

प्रीणीलि हंसशरणां विरम क्रमेण ॥ ५५ ॥

राजोवाच

श्रुतमन्वीक्षितं ब्रह्मन् भगवान् यदभाषत ।

नैतज्जानन्त्युपाध्यायाः किं न ब्रूयुर्विदुर्द्यदि ॥ ५६ ॥

संशयोऽत्र तु मे विप्र सञ्छिन्नस्तत्कृतो मडान् ।

ऋषयोऽपि हि मुह्यन्ति यत्र नेन्द्रियवृत्तयः ॥ ५७ ॥

कर्माण्यारभते येन पुमानिह विहाय तम् ।
 अमुत्रान्येन देहेन जुष्टानि स यदश्रुते ॥ ५८ ॥
 षति वेदविदां वादः श्रूयते तत्र तत्र च ।
 कर्म यच्छ्रियते प्रोक्तं परोक्षं न प्रकाशते ॥ ५९ ॥
 नारद उवाच
 येनैवारभते कर्म तेनैवामुत्र तत्पुमान् ।
 भुङ्क्ते ऽव्यवधानेन लिङ्गेन मनसा स्वयम् ॥ ६० ॥
 शयानमिममुत्सृज्य श्वसन्तं पुरुषो यथा ।
 कर्मात्मन्याहितं भुङ्क्ते तादृशेनेतरेण वा ॥ ६१ ॥
 ममैते मनसा यद्यदसावलमिति ब्रुवन् ।
 गृहीयात्तत्पुमान् राध्वं कर्म येन पुनर्भवः ॥ ६२ ॥
 यथानुमीयते चित्तमुत्थैरिन्द्रियैरितैः ।
 अेवं प्राग्देहजं कर्म लक्ष्यते चित्तवृत्तिभिः ॥ ६३ ॥
 नानुभूतं क्व यानेन देहेनादृष्टमश्रुतम् ।
 कदाचिद्गुपलभ्येत यद्रूपं याद्गतात्मनि ॥ ६४ ॥
 तेनास्य तादृशं राजन् लिङ्गिनो देहसम्भवम् ।
 श्रद्धत्स्वाननुभूतोऽर्थो न मनः स्पृष्टमर्हति ॥ ६५ ॥
 मन अेव मनुष्यस्य पूर्ववृत्पाणि शंसति ।
 भविष्यतश्च भद्रं ते तथैव न भविष्यतः ॥ ६६ ॥
 अदृष्टमश्रुतं यात्र क्वचिन्मनसि दृश्यते ।
 यथा तथानुमन्तव्यं देशकालक्रियाश्रयम् ॥ ६७ ॥
 सर्वे कमानुशेषेन मनसीन्द्रियगोचराः ।
 आयान्ति वर्गशो यान्ति सर्वे समनसो जनाः ॥ ६८ ॥
 सत्त्वैकनिष्ठे मनसि भगवत्पार्श्ववर्तिनि ।
 तमश्चन्द्रमसीवेदमुपरज्यावभासते ॥ ६९ ॥
 नाहं ममेति भावोऽयं पुरुषे व्यवधीयते ।
 यावद्भुद्धिमनोऽक्षार्थगुणव्यूहो ऽयनादिमान् ॥ ७० ॥

सुमिमूर्धोपतापेषु प्राणायनविधाततः ।
नेहतेऽहमिति ज्ञानं मृत्युप्रज्वारयोरपि ॥ ७१ ॥
गर्भे बाल्येऽप्यपौष्कल्याद्देकादशविधं तदा ।
लिङ्गं न दृश्यते यूनः कुक्षां यन्द्रमसो यथा ॥ ७२ ॥
अर्थे ह्यविद्यमानेऽपि संसृतिर्न निवर्तते ।
ध्यायतो विषयानस्य स्वप्नेऽनर्थागमो यथा ॥ ७३ ॥
अेवं पञ्चविधं लिङ्गं त्रिवृत्षोऽशविस्तृतम् ।
अेष येतनया युक्तो ञ्च एतन्मिधीयते ॥ ७४ ॥
अनेन पुरुषो देहानुपादत्ते विमुञ्चति ।
उर्ध्वं शोकं भयं द्रुष्यं सुषुप्तिं यानेन विन्दति ॥ ७५ ॥
(भक्तिः कृष्णे दया ञ्चोष्यकुण्डज्ञानमात्मनि ।
यदि स्यादात्मनो भूयादपवर्गस्तु संसृतेः ॥)
यथा तृणजलूकयं नापयात्यपयाति च ।
न त्यजेन्मिथ्यमाणोऽपि प्राग्देहाभिमतिं जनः ॥ ७६ ॥
यावदन्यं न विन्देत व्यवधानेन कर्मणाम् ।
मन एव मनुष्येन्द्र भूतानां भवभावनम् ॥ ७७ ॥
यदाक्षैश्चरितान् ध्यायन् कर्माण्यथिनुतेऽसकृत् ।
सति कर्मण्यविद्यायां बन्धः कर्मण्यनात्मनः ॥ ७८ ॥
अतस्तदपवादाद्यं भज सर्वान्माणां उरिम् ।
पश्यंस्तदात्मकं विश्रं स्थित्युत्पत्त्यथया यतः ॥ ७९ ॥
मैत्रेय उवाच
भागवतमुष्यो भगवान् नारदो हंसयोगतिम् ।
प्रदृश्यं ह्यमुमामन्थ सिद्धलोकं ततोऽगमत् ॥ ८० ॥
प्राचीनबर्डी राजर्षिः प्रजासर्गाभिरक्षणे ।
आदिश्य पुत्रानगमत्तपसे कपिलाश्रमम् ॥ ८१ ॥
तत्रैकाग्रमना वीरो गोविन्द्यरणाभुजम् ।
विमुक्तसङ्गोऽनुभजन् भक्त्या तत्साम्यतामगात् ॥ ८२ ॥
अेतदध्यात्मपारोक्ष्यं गीतं देवर्षिणानघ ।

यः श्रावयेधः शृणुयात्स लिङ्गेन विमुच्यते ॥ ८३ ॥

येतन्मुकुन्दयशसा भुवनं पुनानं

देवर्षिवर्यभुभिःसृतमात्मशौचम् ।

यः कीर्त्यमानमधिगच्छति पारमेष्ठ्यं

नास्मिन् भवे भ्रमति मुक्तसमस्तबन्धः ॥ ८४ ॥

अध्यात्मपारोक्ष्यमिदं मयाधिगतमद्भुतम् ।

अेवं स्त्रियाश्रमः पुंसश्छिन्नोऽमुत्र य संशयः ॥ ८५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संखितायां

यतुर्थस्कन्धे प्राचीनबर्द्धिनारदसंवादे नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रिंशोऽध्यायः - ३० ॥

विदुर उवाच

ये त्वयाभिहिता ब्रह्मन् सुताः प्राचीनबर्द्धिषः ।

ते रुद्रगीतेन उरिं सिद्धिमापुः प्रतोष्य काम् ॥ १ ॥

किं बार्द्धस्यत्येह परत्र वाच

डैवल्यनाथप्रियपार्श्ववर्तिनः ।

आसाधे देवं गिरिशं यदृच्छया

प्रापुः परं नूनमथ प्रयेतसः ॥ २ ॥

मैत्रेय उवाच

प्रयेतसोऽन्तरुधधौ पितुरादेशकारिणः ।

जपयज्ञेन तपसा पुरज्जनमतोषयन् ॥ ३ ॥

दशवर्षसहस्रान्ते पुरुषस्तु सनातनः ।

तेषामाविरभूत्क्षुण्णं शान्तेन शमयन् रुथा ॥ ४ ॥

सुपर्णस्कन्धमारुढो मेरुशृङ्गमिवाभ्युदः ।

पीतवासा मणिग्रीवः कुर्वन् वितिमिरा दिशः ॥ ५ ॥

काशिष्णुना कनकवर्णविभूषणेन
 भ्राजत्पुलकवदनो विलसत्किरीटः ।
 अष्टायुधैरनुयत्सैर्भुनिभिः सुरैर्नै-
 रासेवितो गरुडकिन्नरगीतकीर्तिः ॥ ६ ॥

पीनायताष्टभुजमण्डलमध्यलक्ष्म्या
 स्पर्धच्छ्रिया परिवृतो वनमालयाऽऽधः ।
 भर्त्सितः पुरुष आल सुतान् प्रपन्नान्
 पर्जन्यनादरुतया सघृणावलोकः ॥ ७ ॥

श्रीभगवानुवाच
 वरं वृणीध्वं भद्रं वो यूयं मे नृपनन्दनाः ।
 सौख्यार्हेनापृथग्धर्मास्तुष्टोऽलं सौख्येन वः ॥ ८ ॥
 योऽनुस्मरति सन्ध्यायां युष्माननुद्दिनं नरः ।
 तस्य भ्रातृष्वात्मसाम्यं तथा भूतेषु सौख्यम् ॥ ९ ॥
 ये तु मां रुद्रगीतेन सायं प्रातः समाहिताः ।
 स्तुवन्त्यलं कामवरान् दास्ये प्रज्ञां य शोभनाम् ॥ १० ॥

यद्युयं पितुरादृशमग्रीह्य मुदान्विताः ।
 अथो व उशती कीर्तिर्लोकाननु भविष्यति ॥ ११ ॥
 भविता विश्रुतः पुत्रोऽनवमो ब्रह्मणो गुणैः ।
 य एतामात्मवीर्येण त्रिलोकीं पूरयिष्यति ॥ १२ ॥

कण्डोः प्रभ्लोरयया लब्धा कन्या कमललोचना ।
 तां यापविद्धां जगुर्भूरुहा नृपनन्दनाः ॥ १३ ॥

क्षुत्क्षामाया मुष्णे राजा सोमः पीयूषवर्षिणीम् ।
 देशिनीं रोदमानाया निदधे स दयान्वितः ॥ १४ ॥

प्रजाविसर्ग आदिष्टः पित्रा मामनुवर्तता ।
 तत्र कन्यां वरारोहां तामुद्भूत मा चिरम् ॥ १५ ॥

अपृथग्धर्मशीलानां सर्वेषां वः सुमध्यमा ।
 अपृथग्धर्मशीलेयं भूयात्पत्यर्पिताशया ॥ १६ ॥

दिव्यवर्षसलस्राणां सलस्रमलतौजसः ।

भौमान् भोक्ष्यथ भोगान् वै दिव्याश्चानुग्रहान्मम ॥ १७ ॥

अथ मय्यनपायिन्या भक्त्या पक्वगुणाशयाः ।

उपयास्यथ मद्भ्राम निर्विद्य निरयादतः ॥ १८ ॥

गृहेष्वाविशतां यापि पुंसां कुशलकर्मणाम् ।

मद्भ्रार्ता यातयामानां न बन्धाय गृहा मताः ॥ १९ ॥

न व्यवद्भृदये यज्ञो ब्रह्मैतद्ब्रह्मवादिभिः ।

न मुष्यन्ति न शोथन्ति न लुप्यन्ति यतो गताः ॥ २० ॥

मैत्रेय उवाच

अेवं ब्रुवाणं पुरुषार्थभाजनं

जनार्दनं प्राञ्जलयः प्रयेतसः ।

तद्दर्शनध्वस्ततमोरजोमला

गिरागृणन् गद्गदया सुहृत्तमम् ॥ २१ ॥

प्रयेतस ऋचुः

नमो नमः क्लेशविनाशनाय

निरूपितोदाहरगुणाह्वयाय ।

मनोवयोवेगपुरोजवाय

सर्वाक्षमार्गेरगताध्यने नमः ॥ २२ ॥

शुद्धाय शान्ताय नमः स्वनिष्ठया

मनस्थपार्थ विलसद्द्वयाय ।

नमो जगत्स्थानलयोदयेषु

गृहीतमायागुणविग्रहाय ॥ २३ ॥

नमो विशुद्धसत्त्वाय उरये उरिमेधसे ।

वासुदेवाय कृष्णाय प्रभवे सर्वसात्वताम् ॥ २४ ॥

नमः कमलनाभाय नमः कमलमालिने ।

नमः कमलपादाय नमस्ते कमलेक्षा ॥ २५ ॥

नमः कमलकिञ्जल्कपिशङ्गामलवाससे ।

सर्वभूतनिवासाय नमोऽयुङ्क्ष्महि साक्षिणे ॥ २६ ॥

रुपं भगवता त्वेतदशेषकलेशसङ्क्षयम् ।

आविष्कृतं नः क्लिष्टानां किमन्यदनुकम्पितम् ॥ २७ ॥

अेतावत्त्वं छि विभुभिर्भाव्यं दीनेषु वत्सवैः ।
 यदनुस्मर्यते काले स्वबुद्ध्याभद्ररन्ध्रन ॥ २८ ॥
 येनोपशान्तिर्भूतानां क्षुल्लकानामपीड ताम् ।
 अन्तर्हितोऽन्तर्दुदये कस्मान्नो वेद नाशिषः ॥ २९ ॥
 असावेव वरोऽस्माकमीप्सितो जगतः पते ।
 प्रसन्नो भगवान् येषामपवर्गगुरुर्गतिः ॥ ३० ॥
 वरं वृणीमहेऽथापि नाथ त्वत्परतः परात् ।
 न ह्यन्तस्त्वद्विभूतीनां सोऽनन्त इति गीयसे ॥ ३१ ॥
 पारिजातेऽञ्जसा लब्धे सारऽगोऽन्यत्र सेवते ।
 त्वदङ्घ्रिमूलमासाध साक्षात्किं छि वृणीमहि ॥ ३२ ॥
 यावत्ते मायया स्पृष्टा भ्रमाम इड कर्मभिः ।
 तावद्भवत्प्रसङ्गानां सङ्गः स्यान्नो भवे भवे ॥ ३३ ॥
 तुलयाम लवेनापि न स्वर्गं नापुनर्भवम् ।
 भगवत्सङ्गिसङ्गस्य मर्त्यानां किमुताशिषः ॥ ३४ ॥
 यत्रेऽयन्ते कथा मृष्टास्तृषणायाः प्रशमो यतः ।
 निर्वैरं यत्र भूतेषु नोद्वेगो यत्र कश्चन ॥ ३५ ॥
 यत्र नारायणः साक्षाद्भगवान् न्यासिनां गतिः ।
 संस्तूयते सत्कथासु मुक्तसङ्गैः पुनः पुनः ॥ ३६ ॥
 तेषां विचरतां पद्भ्यां तीर्थानां पावनेच्छया ।
 भीतस्य किं न रोयेत तावकानां समागमः ॥ ३७ ॥
 वयं तु साक्षाद्भगवन् भवस्य
 प्रियस्य सप्युः क्षणसङ्गमेन ।
 सुदुश्चिकित्स्यस्य भवस्य मृत्यो-
 र्भिषक्तामं त्वाद्ये गतिं गताः स्म ॥ ३८ ॥
 यन्नः स्वधीतं गुरवः प्रसादित्वा
 विप्राश्च वृद्धाश्च सदानुवृत्त्या ।
 आर्या नताः सुदुदो भ्रातरश्च

सर्वाणि भूतान्यनसूययैव ॥ ३९ ॥

यत्रः सुतमं तप अतदीश

निरन्धसां कालमदभ्रमाप्सु ।

सर्वं तदेतत्पुरुषस्य भूमो

वृणीमहे ते परितोषणाय ॥ ४० ॥

मनुः स्वयम्भूर्भगवान् भवश्च

येऽन्ये तपोज्ञानविशुद्धसत्त्वाः ।

अदृष्टपारा अपि यन्मडिभ्रः

स्तुवन्त्यथो त्वात्मसमं गृणीमः ॥ ४१ ॥

नमः समाय शुद्धाय पुरुषाय पराय च ।

वासुदेवाय सत्त्वाय तुभ्यं भगवते नमः ॥ ४२ ॥

मैत्रेय उवाच

एति प्रयेतोभिरभिष्टतो हरिः

प्रीतस्तथेत्याह शरण्यवत्सलः ।

अनिच्छतां यानमतृभयक्षुषां

ययौ स्वधामानपवर्गवीर्यः ॥ ४३ ॥

अथ निर्याय सलिलात्प्रयेतस उदन्वतः ।

वीक्ष्याकुप्यन् द्रुमैश्छत्रां गां गां शोद्धुमिवोच्छ्रितैः ॥ ४४ ॥

ततोऽग्निमारुतौ राजन्नमुच्यन् मुपतौ रुषा ।

मर्डी निर्वीरुधं कर्तुं संवर्तकं एवात्यये ॥ ४५ ॥

भस्मसात्क्रियमाणंस्तान् द्रुमान् वीक्ष्य पितामहः ।

आगतः शमयामास पुत्रान् बर्हिष्मतो नयैः ॥ ४६ ॥

तत्रावशिष्टा ये वृक्षा बीता दृढितरं तदा ।

उज्जडुस्ते प्रयेतोभ्य उपदिष्टाः स्वयम्भुवा ॥ ४७ ॥

ते च ब्रह्मण आदेशान्मार्षिणामुपयेमिरे ।

यस्यां मडद्वजानादृजन्त्यजनयोनिजः ॥ ४८ ॥

याक्षुषे त्वन्तरे प्राप्ते प्राक्सर्गे कालविद्भुते ।

यः ससर्ज प्रजा एष्टाः स दक्षो दैवयोदितः ॥ ४९ ॥

यो जायमानः सर्वेषां तेजस्तेजस्विनां रुचा ।
 स्वयोपादत्त दाक्ष्याय्य कर्मणां दक्षमब्रुवन् ॥ ५० ॥
 तं प्रजासर्गक्षायामनादिरभिषिच्य य ।
 युयोज युयुजेऽन्याश्च स वै सर्वप्रजापतीन् ॥ ५१ ॥
 षति श्रीमद्भागवते मत्स्यपुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां चतुर्थस्कन्धे त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकत्रिंशोऽध्यायः - ३१ ॥

मैत्रेय उवाच
 तत उत्पन्नविज्ञाना आश्रधोक्षजभाषितम् ।
 स्मरन्त आत्मजे भार्या विसृज्य प्राप्रजन् गृडात् ॥ १ ॥
 दीक्षिता ब्रह्मसत्रेण सर्वभूतात्ममेधसा ।
 प्रतीच्यां दिशि वेलायां सिद्धोऽबूधत्र जाजलिः ॥ २ ॥
 तान्निर्जितप्राणमनोवयोदृशो
 जितासनान् शान्तसमानविग्रहान् ।
 परेऽमले ब्रह्मणि योजितात्मनः
 सुरासुरेऽयो दृशे स्म नारदः ॥ ३ ॥
 तमागतं त उत्थाय प्रणिपत्याभिनन्द्य य ।
 पूजयित्वा यथादेशं सुभासीनमथाब्रुवन् ॥ ४ ॥
 प्रयेतस त्रियुः
 स्वागतं ते सुरर्षेऽद्य दिष्ट्या नो दर्शनं गतः ।
 तव यद्भ्रमणं ब्रह्मन्नभयाय यथा रवेः ॥ ५ ॥
 यदादिष्टं भगवता शिवेनाधोक्षजेन य ।
 तद्गुह्येषु प्रसक्तानां प्रायशः क्षपितं प्रभो ॥ ६ ॥
 तन्नः प्रधीतयाध्यात्मज्ञानं तत्त्वार्थदर्शनम् ।

येनाञ्जसा तरिष्यामो दृस्तरं भवसागरम् ॥ ७ ॥

मैत्रेय उवाच

एति प्रथेतसां पृष्टो भगवान् नारदो मुनिः ।

भगवत्युत्तमश्लोक आविष्टात्माश्रवीश्रृपान् ॥ ८ ॥

नारद उवाच

तज्जन्म तानि कर्माणि तदायुस्तन्मनो वयः ।

नृणां येनेह विद्यात्मा सेव्यते हरिरीश्वरः ॥ ९ ॥

किं जन्मभिस्त्रिभिर्वेह शौकलसावित्रयाङ्गिदैः ।

कर्मभिर्वा त्रयीप्रोक्तैः पुंसोऽपि विबुधायुषा ॥ १० ॥

श्रुतेन तपसा वा किं वयोभिश्चित्तवृत्तिभिः ।

बुद्ध्या वा किं निपुणया बलेनेन्द्रियराधसा ॥ ११ ॥

किं वा योगेन साङ्ग्येन न्यासस्वाध्याययोरपि ।

किं वा श्रेयोभिरन्वैश्च न यत्रात्मप्रदो हरिः ॥ १२ ॥

श्रेयसामपि सर्वेषामात्मा ह्यवधिरर्थतः ।

सर्वेषामपि भूतानां हरिरात्माऽऽत्मदः प्रियः ॥ १३ ॥

यथा तरोर्भूलनिषेचनेन

तृप्यन्ति तत्स्कन्धभुजोपशाभाः ।

प्राणोपहाराख्य यथेन्द्रियाणां

तथैव सर्वाहंशमय्युतेज्या ॥ १४ ॥

यथैव सूर्यात्प्रभवन्ति वारः

पुनश्च तस्मिन् प्रविशन्ति काले ।

भूतानि भूमौ स्थिरजङ्गमानि

तथा हरवेव गुणप्रवाहः ॥ १५ ॥

अेतत्पदं तज्जगदात्मनः परं

सङ्घृष्टमातं सवितुर्थया प्रभा ।

यथासवो जाग्रति सुप्तशक्तयो

द्रव्यडियाज्ञानभिदा भ्रमात्ययः ॥ १६ ॥

यथा नभस्यभ्रतमः प्रकाशा

भवन्ति भूपा न भवन्त्यनुकृमात् ।

अेवं परे ब्रह्मणि शक्तयस्त्वमू
रजस्तमःसत्त्वमिति प्रवालः ॥ १७ ॥

तेनैकमात्मानमशेषदेहिनां
कालं प्रधानं पुरुषं परेशम् ।
स्वतेजसा ध्वस्तगुणप्रवाल-
मात्मैकभावेन भजध्वमद्भु ॥ १८ ॥

दयया सर्वभूतेषु सन्तुष्टया येन केन वा ।
सर्वेन्द्रियोपशान्त्या य तुष्यत्याशु जनार्दनः ॥ १९ ॥

अपहतसकलैषणामलात्म-
न्यविरतमेधितभावनोपलूतः ।
निजजनवशगत्वमात्मनो य-
न्न सरति छिद्रवदक्षरः सतां छि ॥ २० ॥

न भजति कुमनीषिणां स षज्यां
हरिरधनात्मधनप्रियो रसज्ञः ।
श्रुतधनकुलकर्मणां मदैर्ये
विदधति पापमङ्गिञ्चनेषु सत्सु ॥ २१ ॥

श्रियमनुचरतीं तदर्थिनश्च
द्विपदपतीन् विबुधांश्च यत्स्वपूर्णाः ।
न भजति निजभृत्यवर्गतन्त्रः
कथममुमुद्विसृजेत्पुमान् कृतज्ञः ॥ २२ ॥

मैत्रेय उवाच
एति प्रयेतसो राजन्नन्याश्च भगवत्कथाः ।
श्रावयित्वा ब्रह्मलोकं ययौ स्वायम्भुवो मुनिः ॥ २३ ॥

तेऽपि तन्मुमनिर्यातं यशो लोकमलापलम् ।
उरेर्निशम्य तत्पादं ध्यायन्तस्तद्गतिं ययुः ॥ २४ ॥

अेतत्तेऽभिहितं क्षत्तर्यन्मां त्वं परिपृष्टवान् ।
प्रयेतसां नारदस्य संवादं हरिकीर्तनम् ॥ २५ ॥

श्रीशुक उवाच
य अेष उत्तानपदो मानवस्यानुवर्णितः ।

વંશઃ પ્રિયવ્રતસ્યાપિ નિબોધ નૃપસત્તમ ॥ ૨૬ ॥

યો નારદાદાત્મવિદ્યામધિગમ્ય પુનર્મહીમ્ ।

ભુક્ત્વા વિભજ્ય પુત્રેભ્ય ઐશ્વરં સમગાત્પદમ્ ॥ ૨૭ ॥

ઇમાં તુ કૌષારવિણોપવર્ણિતાં

ક્ષત્તા નિશમ્યાજિતવાદસત્કથામ્ ।

પ્રવૃદ્ધભાવોઽશ્રુકલાકુલો મુને-

ર્ધધાર મૂર્ધ્ના ચરણં હૃદા હરેઃ ॥ ૨૮ ॥

વિદુર ઉવાચ

સોઽયમથ મહાયોગિન્ ભવતા કરુણાત્મના ।

દર્શિતસ્તમસઃ પારો યત્રાકિઞ્ચનગો હરિઃ ॥ ૨૯ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇત્યાનમ્ય તમામન્ચ વિદુરો ગજસાહ્યમ્ ।

સ્વાનાં દિદૃક્ષુઃ પ્રયયૌ જ્ઞાતીનાં નિર્વૃતાશયઃ ॥ ૩૦ ॥

એતથઃ શૃણુયાદ્રાજન્ રાજાં હર્યર્પિતાત્મનામ્ ।

આયુર્ધનં યશઃ સ્વસ્તિ ગતિમૈશ્વર્યમાપ્નુયાત્ ॥ ૩૧ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે વૈયાસક્યામષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં

પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં ચતુર્થસ્કન્ધે પ્રચેત ઉપાખ્યાનં

નામૈકત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૩૧ ॥

॥ ઇતિ ચતુર્થસ્કન્ધઃ સમાપ્તઃ ॥

॥ હરિઃ ઐં તત્સત્ ॥

Proofread by PSA Easwaran

---

pdf was typeset on May 15, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

